JESSICA SORENSEN

Callie şi Kayden
Aşa cum e scris în stele

Traducere din limba engleză de

ANDRA-ELENA AGAFIŢEI

Editura Epica

Bucureşti, 2018

Jessica Sorensen

The Coincidence of Collie and Kayden

Copyright © 2012

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica

© 2018, Editura Epica

ISBN: 978-606-8754-41-3

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN

Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Bucureşti, 2018

Prolog
Callie

Viaţa este un joc de noroc, ca atunci când primeşti o mână bună la cărţi sau, pur şi simplu, când te nimereşti în locul şi la momentul potrivit. Unii oameni au parte de noroc, de o a doua şansă, de o salvare. Asta se poate întâmpla în mod grandios sau printr-o simplă conjunctură, dar mai sunt şi oameni care nu primesc norocul pe o tavă strălucitoare, ci sfârşesc în locul şi la momentul nepotrivit, nefiind salvaţi.

— Callie, mă asculţi? întreabă mama în timp ce parchează maşina pe alee.

Eu nu răspund, ci privesc frunzele care se rotesc în vânt prin curte, pe capota maşinii, oriunde le forţează briza să se ducă. Nu au niciun control asupra drumului lor în viaţă. Simt că vreau să sar afară, să le adun pe toate şi să le ţin în mână, dar asta ar însemna să ies din maşină.

— Ce se întâmplă cu tine în seara asta? izbucneşte mama cât îşi verifică mesajele din telefon. Du-te şi ia-l pe fratele tău.

Încetez să mă mai uit la frunze şi mă concentrez asupra ei.

— Te rog, nu mă obliga să fac asta, mamă. Cu mâinile transpirate, apuc mânerul metalic al portierei şi simt un nod mare in gât. Nu poţi să intri tu şi să-l aduci? o întreb.

— Nu vreau să dau peste o petrecere cu o mulţime de puşti de liceu şi nu am chef să discut cu Maci chiar acum, ca să se poată lăuda cu bursa pe care o va primi Kayden, răspunde mama şi, cu mâna ei îngrijită, îmi face semn să plec. Du-te şi caută-l pe fratele tău şi spune-i că trebuie să vină acasă.

M-am încovoiat când am deschis portiera şi am mers pe aleea cu pietriş spre casa cu două etaje cu obloane verzi şi acoperiş abrupt.

— Încă două zile, încă două zile, îmi şoptesc cu mâinile strânse în pumni în timp ce mă strecor printre maşini. Doar două zile şi voi fi la facultate şi nimic din toate astea nu va mai conta.

Luminile care trec prin ferestre scânteiază cerul gri, iar un banner decorat cu baloane, pe care scrie „Felicitări”, atârnă deasupra intrării spre verandă. Celor din familia Owens le place să se dea mereu în spectacol, indiferent de motiv: aniversări, sărbători, absolviri. Par familia perfectă, dar eu nu cred în perfecţiune.

Faptul că fiul lor cel mic, Kayden, a terminat liceul şi bursa obţinută pentru fotbal la Universitatea din Wyoming sunt motivele pentru care dau petrecerea asta. Nu am nimic împotriva familiei Owens. Din când în când, ai mei iau cina acasă la ei, iar ei vin la grătar la noi. Pur şi simplu mie nu-mi plac petrecerile şi nici nu am fost bine-venită la vreuna, începând din clasa a şasea.

Când mă apropii de veranda circulară, Daisy Miller iese afară cu un pahar în mână. Părul blond şi ondulat îi străluceşte în lumina verandei când mă ţintuieşte cu privirea şi îmi zâmbeşte răutăcios.

Evit să urc direct pe scări şi dau ocol casei înainte să mă poată insulta. Soarele coboară sub linia munţilor care înconjoară oraşul, iar stelele strălucesc pe cer ca nişte libelule. Îmi este greu să văd de îndată ce luminile de pe veranda din faţă se sting şi calc pe ceva ascuţit. Cad şi pietrişul îmi zgârie palmele. Rănile exterioare sunt uşor de suportat, iar eu mă ridic fără să ezit.

Îmi scutur pietricelele de pe mâini, crispându-mă din cauza usturimii zgârieturilor când cotesc spre curtea din spate.

— Nu mă interesează ce naiba încercai să faci, spintecă întunericul o voce masculină. Eşti un ratat. O mare dezamăgire.

Mă opresc la marginea peluzei. În apropierea gardului din spate se află o casă de oaspeţi din cărămidă, unde doi oameni stau sub o lumină slabă. Unul este mai înalt; îşi ţin capetele aplecate şi umerii laţi, încovoiaţi. Cel mai scund are burtă, e chel la ceafa şi stă în faţa celuilalt, cu pumnul întins. Mijind ochii în întuneric, îmi dau seama că cel scund este domnul Owens, iar cel înalt este Kayden Owens. Situaţia este surprinzătoare, de vreme ce Kayden este foarte sigur de sine la şcoală şi nu a fost niciodată ţinta violenţei.

— Îmi pare rău, mormăie Kayden cu un tremur în voce când îşi strânge mâna la piept. A fost un accident, domnule. Nu se va mai repeta.

Arunc o privire spre uşa deschisă din spate, unde luminile sunt aprinse, muzica e dată tare şi oamenii dansează, strigă şi râd. Paharele se ciocnesc, iar eu simt de la distanţă tensiunea sexuală din încăpere. Evit cu orice preţ astfel de locuri, pentru că nu pot să respir normal dacă intru. Încerc să urc prima treaptă, în speranţa că voi trece neobservată prin mulţime, că-mi voi găsi fratele şi că voi ieşi naibii de acolo.

— Nu-mi spune tu mie că a fost un accident!

El ridică vocea, cu o mânie de neînţeles. Se aud un bubuit puternic şi un trosnet, ca atunci când se rup oasele. Din instinct, mă întorc la timp ca să-l văd pe domnul Owens cum îl loveşte cu pumnul în faţă pe Kayden. Trosnetul îmi întoarce stomacul pe dos. Îl loveşte în mod repetat şi nici măcar nu se opreşte când Kayden cade la pământ.

— Mincinoşii sunt pedepsiţi, Kayden.

Aştept să-l văd pe Kayden ridicându-se, dar el nu se mişcă şi nu se sinchiseşte să-şi acopere faţa cu mâinile. Cu mişcări mai dure şi fără să dea vreun semn că se va opri, tatăl său îl loveşte cu picioarele în abdomen şi în faţă.

Reacţionez fără să gândesc, dorinţa arzătoare de a-l salva alungându-mi orice îndoială. Alerg pe iarbă şi prin frunzele suflate de vânt, fără altă intenţie în afară de aceea de a-i întrerupe. Când ajung la ei, tremur şi aproape că intru în şoc atunci când îmi dau seâma că situaţia este mai complicată decât am crezut la început.

Din încheieturile degetelor rănite ale domnului Owens sângele picură pe cimentul din faţa casei de oaspeţi. Kayden este la pământ, cu maxilarul tăiat ca o crăpătură în coaja unui copac. Îşi ţine închis ochiul umflat, buza îi este despicată şi sângele îi acoperă toată faţa.

Ei îşi îndreaptă privirile spre mine, iar eu fac repede un semn peste umăr cu un deget tremurând.

— Vă caută cineva în bucătărie, îi spun domnului Owens, mulţumită că, pentru prima dată, nu mă bâlbâi. Au nevoie să-i ajutaţi cu ceva... Nu-mi amintesc totuşi cu ce.

Privirea lui tăioasă mă străpunge, iar eu mă retrag din faţa mâniei şi a lipsei de sensibilitate din ochii omului care pare controlat de fiirie.

— Cine naiba eşti tu?

— Callie Lawrence, spun încet, simţindu-i mirosul de alcool din respiraţie.

El îşi plimbă privirea dinspre pantofii mei uzaţi spre jacheta neagră cu catarame şi, în cele din urmă, către părul care abia îmi ajunge până la bărbie. Arăt ca o persoană fără adăpost, dar asta este şi ideea. Nu vreau să ies în evidenţă.

— Oh, da, tu eşti fiica antrenorului Lawrence. Nu te-am recunoscut în întuneric.

Se uită la sângele de pe încheieturile degetelor lui, iar apoi la mine.

— Ascultă, Callie, nu am vrut să se întâmple asta. A fost un accident.

Nu ştiu cum să reacţionez în situaţii tensionate, aşa că rămân nemişcată şi îmi ascult bătăile inimii.

— Bine.

— Trebuie să mă duc să mă curăţ, mormăie el.

Înainte să traverseze gazonul spre uşa din spate, cu mâna rănită strânsă pe lângă corp, mă fixează o clipă cu privirea.

Mă concentrez din nou asupra lui Kayden şi expir.

— Eşti bine?

El îşi acoperă ochiul cu mâna, se uită la încălţările lui şi îşi ţine cealaltă mână lipită de piept, părând vulnerabil, slab şi perplex. Pentru o secundă, mă imaginez la pământ, cu răni şi tăieturi care pot fi văzute doar din interior.

— Sunt bine.

Vocea îi este răguşită, aşa că mă întorc spre casă, pregătită să fug.

— De ce ai făcut asta? strigă el în întuneric.

Mă opresc la marginea peluzei şi, întorcându-mă, mă uit în ochii lui.

— Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva.

Sprânceana de deasupra ochiului său nevătămat se lasă în jos.

— Nu-i adevărat.

Eu şi Kayden mergem la aceeaşi şcoală de când eram mici. Din păcate, asta este cea mai lungă conversaţie pe care am avut-o cu el cam din clasa a şasea, când am fost considerată ciudata clasei. La mijlocul anului, am apărut la şcoală cu părul tuns şi cu nişte haine prea largi. După aceea mi-am pierdut toţi prietenii. Chiar şi atunci când familiile noastre iau cina împreună, Kayden se preface că nu mă cunoaşte.

— Ai făcut ceea ce n-ar fi făcut aproape nimeni.

Coborându-şi mâna de la ochi, se ridică greoi şi se înalţă deasupra mea când îşi întinde picioarele. E genul de tip de care se-ndrăgostesc fetele, inclusiv eu, pe vremea când nu-i vedeam pe băieţi ca pe o ameninţare. Părul şaten i se lipeşte de urechi şi de gât, zâmbetul de obicei perfect îi este însângerat şi i se vede doar unul din ochii de culoarea smaraldului.

— Nu înţeleg de ce ai făcut-o.

Mă scarpin pe fhinte; este ticul meu nervos atunci când cineva se uită cu adevărat la mine.

— Ei bine, nu puteam să plec pur şi simplu. Nu m-aş fi iertat niciodată dacă aş fi făcut-o.

Lumina din casă scoate în evidenţă gravitatea rănilor şi cămaşa pătată toată de sânge.

— Nu trebuie să spui nimănui despre asta, bine? A băut. X şi are nişte probleme. Nu-i în apele lui în seara asta.

Îmi muşc buza, nesigură dacă să-l cred.

— Poate că ar trebui să-i spui cuiva… mamei tale, de exemplu.

Mă fixează cu privirea de parcă aş fi un copil mic şi neştiutor.

— Nu am nimic de spus.

Mă uit la faţa lui umflată. Trăsăturile sale, în mod normal perfecte, sunt acum deformate.

— Bine, dacă asta vrei.

— Asta vreau, spune el nepăsător, iar eu încep să mă îndepărtez. Hei, Callie! Numele tău e Callie, nu-i aşa? Vrei să-mi faci o favoare?

Mă uit peste umăr.

— Sigur. Ce anume?

— În baia de la parter este o trusă de prim ajutor, iar în congelator este o pungă cu gheaţă. Vrei să mi le aduci? Nu vreau să intru până nu mă curăţ.

Vreau cu disperare să plec, dar tonul lui rugător mă copleşeşte.

— Da, pot să fac asta.

Îl las în apropierea casei de oaspeţi ca să intru în încăperea foarte aglomerată, care fiice aerul irespirabil. Strângându-mi coatele şi sperând să nu mă atingă nimeni, mă strecor prin mulţime.

Maci Owens, mama lui Kayden, stă de vorbă cu celelalte mame de la masă şi îmi face semn cu mâna, brăţările ei din aur şi argint zăngănind.

— Oh, Callie, mama ta este aici, dragă?

Vorbeşte nedesluşit şi în faţa ei se află o sticlă goală de vin.

— Este afară în maşină, îi strig acoperind muzica, iar în clipa aceea cineva se loveşte de umărul meu şi muşchii mi se încordează. Vorbea la telefon cu tata şi m-a trimis pe mine să-l caut pe fratele meu. L-aţi văzut?

— Îmi pare rău, dragă, nu l-am văzut, spune ea şi îşi flutură o mână. E foarte multă lume aici.

Îi fac semn din mână.

— Bine, în regulă, mă duc să-l caut.

Când mă îndepărtez, mă întreb dacă l-a văzut pe soţul ei şi dacă îl va întreba de ce este tăiat la mână.

În sufragerie, braţele meu Jackson stă pe canapea şi vorbeşte cu prietenul lui cel mai bun, Caleb Miller. Mă opresc aproape de prag, chiar în afara câmpului lor vizual. Ei continuă să râdă, să discute şi să-şi bea berile, ca şi când nimic nu contează. Îl dispreţuiesc pe fratele meu pentru că râde, pentru că este aici, pentru că mă obligă să mă duc la el şi să-i spun că mama aşteaptă afară, în maşină.

Vreau să mă îndrept spre el, dar nu pot să-mi mişc picioarele. Ştiu că trebuie să trec peste asta, dar oamenii care se sărută pe la colţuri şi dansează în mijlocul camerei mă fac să mă simt stânjenită. Nu pot să respir. Nu pot să respir. Mişcaţi-vă, picioarelor, mişcaţi-vă.

Cineva se izbeşte de mine şi aproape mă doboară.

— Scuze, spune o voce joasă.

Mă sprijin de tocul uşii şi ies din transă. Mă grăbesc pe hol, fără să mă deranjez să văd cine a intrat în mine. Trebuie să ies de aici şi să respir din nou.

După ce iau trusa de prim ajutor din dulapul de jos şi punga cu gheaţă din congelator, ies neobservată din casă, pe uşa laterală. Kayden nu mai este afară, dar lumina din casa de oaspeţi se vede la ferestre.

Nesigură, deschid uşa şi-mi bag capul în camera slab luminată.

— E cineva aici?

Kayden iese din camera din spate fără cămaşă şi cu un prosop roşu şi scămoşat lipit pe faţă.

— Hei, ai adus ce te-am rugat?

Mă strecor în cameră şi închid uşa în urma mea. Îi întind trusa de prim ajutor şi punga cu gheaţă cu capul întors spre uşă, ca să evit să mă uit la el. Pieptul lui gol şi felul cum îi cad blugii pe şolduri mă stânjenesc.

— Nu muşc, Callie, îmi vorbeşte el pe un ton neutru când ia trusa şi punga cu gheaţă. Nu trebuie să te holbezi la perete.

Mă forţez să-l privesc şi-mi este greu să nu mă uit cu ochi mari la cicatricele pe care le are de-a lungul abdomenului şi al pieptului. Liniile verticale care îi

străbat antebraţele sunt cele mai tulburătoare, late şi zimţate, de parcă l-a tăiat cineva cu o lamă. Mi-aş dori să-mi pot trece degetele peste ele şi să îndepărtez durerea şi amintirile care le însoţesc.

Îşi lasă repede prosopul mai jos ca să se acopere şi, cât ne fixăm cu privirea, confuzia i se citeşte în ochiul nevătămat. Inima îmi bate cu putere în piept pentru o clipă, care trece ca un pocnet din degete, cu toate că pare să nu se mai sfârşească.

El clipeşte şi-şi apasă punga cu gheaţă pe ochiul inflamat în timp ce lasă trusa pe marginea mesei de biliard. Degetele îi tremură când îşi retrage mâna şi toate încheieturile degetelor îi sunt zgâriate.

— Poţi să scoţi tu tifonul? Mă cam doare mâna.

Cât bâjbâi să ridic capacul trusei, unghia mi se prinde în deschizătoare şi se dă peste cap. Îmi curge sânge când deschid capacul şi scot tifonul.

— S-ar putea să ai nevoie de copci pentru tăietura de sub ochi. Nu arată bine.

El îşi tamponează tăietura cu prosopul şi se crispează de durere.

— O să fie bine. Trebuie doar s-o curăţ şi s-o acopăr.

Apa fierbinte îmi curge pe corp, arzându-mi pielea plină de pete roşii şi băşici. Vreau doar să mă simt curată din nou. Când îmi dă prosopul ud, sunt atentă să nu ni se atingă degetele şi mă aplec în faţă ca să mă uit cu atenţie la leziunea care este atât de adâncă încât se văd muşchiul şi ţesuturile.

— Chiar ai nevoie de copci.

Îmi sug sângele de pe degetul mare.

— Sau o să te alegi cu o cicatrice.

Colţurile buzelor lui descriu un zâmbet trist.

— Mă descurc cu cicatricele, mai ales cu cele de suprafaţă.

în adâncul inimii mele, ştiu la ce se referă.

— Chiar cred că ar trebui ca mama ta să te ducă la doctor, iar apoi să-i spui ce s-a întâmplat.

El se apucă să desfăşoare o bucată de tifon, dar, accidental, o scapă pe podea.

— Asta n-o să se întâmple niciodată şi, chiar dacă s-ar întâmpla, nu ar conta. Nimic din toate astea nu contează.

Cu degetele nesigure, iau tifonul şi-l desfăşor în jurul mâinii mele. Rup o bucată şi iau banda adezivă din trusă. Apoi, alungându-mi toate gândurile pline de groază din minte, mă întind spre obrazul lui. El rămâne nemişcat şi-şi ţine lipită de piept mâna care-l doare în timp ce îi acopăr rana cu tifonul. Încruntat, continuă să se uite la mine şi de-abia respiră cât îi fixez tifonul cu bandă adezivă.

Mă retrag şi expir. Cu excepţia celor din familia mea, el este prima persoană pe care am atins-o intenţionat în ultimii şase ani.

— Eu tot cred că ai nevoie de copci.

El închide trusa şi şterge o picătură de sânge de pe capac.

— L-ai văzut pe tata înăuntru?

— Nu. Telefonul îmi ţiuie în buzunar şi citesc mesajul. Trebuie să plec, adaug. Mama mă aşteaptă în maşină. Eşd sigur c-ai să fii în regulă?

— O să-mi revin.

Nu se uită la mine când ia prosopul şi se duce spre cameta din spate.

— Bine. Presupun că ne vedem mai târziu.

Nu, nu o să ne vedem. Pun telefonul în buzunar şi mă îndrept către uşă.

— Mda, presupun că ne vedem mai târziu.

— Mulţumesc, adaugă el imediat.

Cu mâna pe clanţă, mă opresc. Mă simt îngrozitor că-l părăsesc, dar sunt prea laşă să rămân.

— Pentru ce?

Se gândeşte o veşnicie, iar apoi oftează.

— Pentru că mi-ai adus trusa de prim ajutor şi punga cu gheaţă.

— Cu plăcere.

Ies pe uşă cu inima grea, cu un alt secret care o copleşeşte.

Când încep să văd aleea, telefonul sună în buzunar.

— Sunt cam la un metru distanţă, răspund.

— Fratele tău este aici şi trebuie să ajungă acasă. Trebuie să fie la aeroport în opt ore.

Mama este îngrijorată.

Grăbesc pasul.

— Îmi pare rău, am fost distrasă... dar tu m-ai trimis să-l aduc.

— Ei bine, el mi-a răspuns prin mesaj; acum vino, spune ea frenetic. Trebuie să se odihnească.

— Mamă, ajung In aproximativ jumătate de minut.

Închid telefonul şi ies în curtea din faţă.

Daisy, prietena lui Kayden, stă pe verandă şi mănâncă o felie de tort în timp ce discută cu Caleb Miller. Instantaneu, simt un nod în stomac, mă încovoi şi mă ascund în umbrele copacilor, sperând că n-or să mă vadă.

— Oh, Dumnezeule, aia e Callie Lawrence? spune Daisy ducându-şi mâna la frunte şi mijindu-şi ochii spre mine. Ce naiba faci acolo? N-ar trebui să-ţi pierzi vremea prin cimitir sau ceva de genul ăsta?

Mă uit în jos şi grăbesc pasul, împiedicându-mă de o piatră. Un picior în faţa celuilalt.

— Sau pur şi simplu fugi de felia mea de tort? strigă ea pe un ton amuzat. Care e varianta corectă, Callie? Haide, spune-mi.

— Încetează, o avertizează Caleb afişând un zâmbet superior când se apleacă peste balustradă, cu ochi negri ca noaptea. Sunt sigur că are motivele ei pentru care fuge.

Insinuarea din vocea lui mă face să o iau la fugă. Alerg în întunericul aleii, sunetul râsetelor lor lovindu-mă în spate.

— Ce-ai păţit? mă întreabă fratele meu când trântesc portiera şi îmi pun centura de siguranţă, gâfâind şi aranjându-mi şuviţele scurte. De ce alergai?

— Mama mi-a spus să mă grăbesc.

îmi fixez poala cu privirea.

— Uneori mă uimeşti, Callie. Îşi aranjează părul şaten-închis şi se trânteşte din nou pe scaun. Parcă te străduieşti să-i faci pe ceilalţi să creadă eă eşti o ciudată, continuă el.

— Nu eu am douăzeci şi patru de ani şi-mi pierd timpul la o petrecere cu liceeni, îi amintesc.

Mama mijeşte ochii la mine.

— Callie, nu începe. Ştii că domnul Owens l-a invitat pe fratele tău, tot aşa cum te-a invitat şi pe tine.

Mă gândesc din nou la Kayden, la faţa lui bătută şi rănită. Mă simt groaznic pentru că l-am părăsit şi aproape că-i spun mamei ce s-a întâmplat, dar îi zăresc pe Caleb şi pe Daisy, care, de pe veranda din faţă, se uită la noi, şi îmi aduc aminte eă, uneori, secretele trebuie păstrate. În plus, mama nu a fost niciodată genul de persoană căreia să-i placă să audă despre lucrurile urâte din lume.

— Am doar douăzeci şi trei. Abia luna viitoare împlinesc douăzeci şi patru,

îmi întrerupe gândurile fratele meu. Iar ei nu mai sunt la liceu, aşa eă taci din gură.

— Ştiu câţi ani ai, spun. Şi nici eu nu mai sunt la liceu.

— Nu-i nevoie să pari atât de fericită pentru asta, se strâmbă mama când trage de volan ca să iasă pe stradă.

Ridurile îi apar în jurul ochilor căprui când încearcă să nu plângă.

— O să ne fie dor de tine şi chiar îmi doresc să te mai gândeşti şi să aştepţi până la toamnă ca să pleci la şcoală. Dragă, Laramie este la aproape şase ore distanţă. Ne va fi foarte greu să fim atât de departe de tine.

Mă holbez la drumul care se întinde printre copaci şi peste dealurile nu prea înalte.

— Îmi pare rău, mamă, dar deja m-am înscris. În plus, n-are rost să rămân pe-aici pe timpul verii doar ca să stau în camera mea.

— Ai putea să te angajezi, aşa cum face fratele tău în fiecare vară, îmi sugerează ea. Aşa ai putea să-ţi petreci timpul cu el, iar Caleb o să locuiască împreună cu noi.

Toţi muşchii corpului mi se încordează ca o sfoară înnodată şi trebuie să fac un efort ca să respir.

— Îmi pare rău, mamă, dar sunt pregădtă să mă descurc singură. Sunt mai mult decât pregătită. M-am săturat de privirile triste pe care mi le aruncă mereu pentru că nu înţelege nimic din ce fac. M-am săturat să vreau să-i spun ce s-a întâmplat, dar să fiu conştientă că nu pot. Sunt pregătită să mă descurc singură, departe de coşmarurile care îmi bântuie camera, viaţa şi întreaga mea lume.

Capitolul 1

#4 Poartă o cămaşă colorată
4 luni mai târziu...

Callie

Deseori mă întreb ce-i împinge pe oameni să iacă anumite lucruri; dacă vin pe lume pregătiţi sau dacă învaţă între timp. Poate chiar împrejurările pe care nu le controlează îi forţează să le Iacă. Există control asupra vieţii sau suntem cu toţii neajutoraţi?

— Dumnezeule, este nebunie azi pe-aici, comentează Seth. Studenţii din primul an care vin şi roiesc în curtea campusului îl fac să strâmbe din nas şi să-mi fluture o mână prin faţă.

— Iar mă ignori?

Îmi alung gândurile clipind.

— Hai, nu fl arogant. Îl înghiontesc cu umărul, în joacă. Doar pentru că amândoi am hotărât să participăm la cursurile din semestrul de vară şi pentru că ştim unde sunt toate, asta nu înseamnă că suntem mai buni decât ei, adaug.

— Uh, ba da. Îşi dă peste cap ochii căprui. Suntem un fel de boboci superiori, continuă el.

Îmi reprim un zâmbet şi sorb din cafeaua mea cu lapte.

— Ştii eă nu există aşa ceva.

El oftează şi-şi zbârleşte buclele de un blond auriu, care par vopsite la un

salon de coafură, dar care, de fapt, sunt naturale.

— Mda, ştiu. Mai ales pentru oameni ca noi. Suntem ca două oi negre.

— Sunt mai multe oi negre în afară de noi.

Îmi feresc ochii de soare cu mâna.

— Şi m-am potolit. Astăzi port chiar şi-un tricou roşu, aşa cum scria pe listă.

Colţurile buzelor i se ridică.

— Care ar arăta şi mai bine dacă ţi-ai lăsa libere buclele frumoase, în loc să ţi le ascunzi în coada aia de cal tot timpul.

— Toate la timpul lor, îi spun. Şi-aşa mi-a fost destul de greu să-mi las părul să crească. Mă face să mă simt ciudat. Şi nu contează, pentru că am adăugat deja şi asta pe listă.

— Ei bine, aşa şi trebuie, răspunde el.

— De fapt, am s-o fac după ce mă întorc în cameră.

Eu şi Seth avem o listă de lucruri pe care trebuie să le facem, chiar dacă ne simţim speriaţi, scârbiţi sau nu suntem în stare. Dacă un lucru este pe listă, atunci trebuie să-l facem şi apoi să-l tăiem de pe listă, iar asta cel puţin o dată pe săptămână. Asta am făcut după ce ne-am împărtăşit unul altuia cele mai obscure secrete, încuiaţi în camera mea, atunci când am comunicat cu adevărat pentru prima oară cu un om.

— Şi încă porţi hanotacul ăsta îngrozitor, continuă el şi trage de partea de jos a hainei mele de un gri şters. Credeam că am vorbit despre chestia asta hidoasă. Eşti ftumoasă şi nu trebuie să te ascunzi, în plus, afară sunt vreo douăzeci şi şapte de grade.

Jenată, îmi strâng hanoracul în jurul meu şi apuc marginea materialului.

— Schimbă subiectul, te rog.

E1 mă ia de braţ când se sprijină de mine, forţându-mă să urc pe trotuar când oamenii trec pe lângă noi.

— Bine, dar într-o zi o să vorbim despre o schimbare completă, sub îndrumarea mea.

Oftez.

— Vom vedea.

L-am întâlnit pe Seth în prima mea zi la UW[1], la cursul de aritmetică. Incapacitatea noastră de a înţelege numerele a fost un motiv bun să începem o conversaţie şi, de atunci, prietenia noastră s-a dezvoltat. Seth este singurul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată din clasa a şasea încoace, în afară de scurta prietenie cu fata nouă din şcoală, care nu o cunoştea pe „anorexica şi satanista Callie” pe care o vedeau toţi ceilalţi.

Seth se opreşte brusc din mers şi se întoarce punându-se în faţa mea. Poartă un tricou gri şi o pereche de blugi strâmţi şi negri. Părul îi este ciufulit cu stil şi toate fetele îi invidiază genele lungi.

— Trebuie să-ţi mai spun un lucru. Cu vârful degetului, îmi atinge colţul ochiului. Tuşul de ochi maro îmi place mai mult decât negrul excesiv, continuă el.

— Mă bucur că am aprobarea ta.

Îmi duc teatral mâna în dreptul inimii.

— Mi s-a luat o piatră de pe inimă. De dimineaţă mă tot gândesc la asta.

E1 se strâmbă şi îşi coboară privirea spre tricoul roşu care-mi atinge partea de sus a blugilor strâmţi.

— Arăţi bine din toate punctele de vedere, doar că mi-aş dori ca măcar o

1 Universitatea din Wyoming

dată să porţi o rochie sau pantaloni scurţi sau ceva care să-ţi etaleze picioarele alea.

Faţa mi se pleoşteşte odată cu starea mea de spirit.

— Seth, ştii de ce... Adică, ştii tu... Nu pot...

— Ştiu. Încercam doar să te încurajez.

— Ştiu şi de-asta te iubesc.

De fapt, nu-l iubesc doar pentru asta. Îl iubesc pentru că este prima persoană alături de care m-am simţit suficient de confortabil încât să-i spun secretele mele, dar poate că am facut-o tocmai pentru că înţelege cum este să fii rănit şi fizic, şi psihic.

— Eşti mult mai fericită decât atunci când te-am cunoscut.

îmi aranjează bretonul după ureche.

— Mi-aş dori să poţi fi aşa în preajma tuturor, Callie. Să nu te mai ascunzi de toată lumea. Este trist că nimeni nu vede cât de grozavă eşti.

— Şi viceversa, spun eu, pentru că şi Seth se ascunde la fel de mult ca mine.

El îmi ia din mână paharul gol din plastic şi-l aruncă în coşul de gunoi de lângă una dintre bănci.

— Ce zici? Ar trebui să participăm la unul dintre tururi şi să râdem de ghid?

— Ştii cum să mă cucereşti.

Eu radiez, iar râsul său îi luminează toată faţa.

Sub umbra copacilor, ne plimbăm pe trotuar spre uşa de la intrarea în clădirea principală, care are câteva etaje şi un acoperiş ascuţit. Pare să aibă o însemnătate istorică. Foarte vechi şi crăpate, cărămizile roşii par să o plaseze într-o altă epocă. Curtea care înconjoară toate clădirile seamănă cu un labirint triunghiular, ale cărui alei din ciment plasate aleatoriu traversează peluza. Chiar dacă este un loc drăguţ unde să te duci la şcoală, cu mulţi copaci şi cu un spaţiu deschis, mi-a luat ceva timp ca să mă obişnuiesc.

Confuzia pluteşte în aer în timp ce studenţii şi părinţii încearcă să se orienteze. Sunt complet distrasă când aud încet „Atenţie”.

Îmi întorc capul la timp ca să văd un tip care aleargă direct spre mine, cu mâinile în aer, şi o minge de fotbal care zboară către el. Corpul lui masiv se loveşte de al meu, iar eu cad pe spate, lovindu-mi capul şi cotul de trotuar. Durerea îmi inundă braţul şi nu pot să respir.

— Dă-te de pe mine, spun şi, cuprinsă de panică, mă zbat.

Greutatea şi căldura lui mă fac să simt că mă sufoc.

— Dă-te odată!

— Îmi pare foarte rău. Se rostogoleşte într-o parte şi, repede, se ridică de pe mine. Nu te-am văzut, adaugă el.

Îmi alung petele din ochi clipind până când îi văd chipul; părul castaniu care i se ridică deasupra urechilor, ochii pătrunzători de culoarea smaraldului şi zâmbetul care ar topi inima oricărei fete.

— Kayden?

El se încruntă şi mâna-i cade pe lângă corp.

— Te cunosc?

Sub ochiul drept are o cicatrice mică, iar eu mă întreb dacă s-a ales cu ea în urma loviturii primite de la tatăl său în acea seară.

Faptul că nu-şi aminteşte cine sunt mă face să simt o uşoară înţepătură în inimă. Mă ridic în picioare şi-mi scutur praful şi iarba de pe mâneci.

— Mm, nu, scuze. Credeam că eşti altcineva.

— Dar ştii cum mă cheamă.

Îndoiala i se citeşte în voce când ridică mingea din iarbă.

— Stai, chiar te cunosc, nu-i aşa?

— Chiar îmi pare foarte rău că ţi-am stat în cale.

Îl apuc de mână pe Seth şi-l trag spre uşile de la intrare, unde atârnă un banner mare pe care scrie „Bun venit, studenţilor”.

Când ajungem pe hol lângă vitrinele din sticlă, îi dau drumul şi mă sprijin de peretele din cărămidă, încercând să respir.

— Ala era Kayden Owens.

— Oh.

El aruncă o privire spre uşa de la intrare, în vreme ce studenţii se înghesuie înăuntru.

— Acel Kayden Owens? Pe care l-ai salvat?

— Nu l-am salvat, îl lămuresc. Pur şi simplu am întrerupt ceva.

— Ceva care avea să iasă urât.

— Oricine altcineva ar fi făcut la fel.

Când încerc să păşesc pe hol, Seth mă apucă de cot cu degetele şi mă trage înapoi spre el.

— Nu, mulţi oameni şi-ar fi văzut de drum. Se ştie că majoritatea oamenilor se uită în altă parte când se întâmplă ceva rău. O ştiu din experienţă.

Mă doare sufletul pentru el şi din cauza a ceea ce i s-a întâmplat.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

— Să nu-ţi pară rău, Callie, spune cu un oftat greoi. Şi tu ai o poveste tristă.

Ne facem loc de-a lungul holului îngust până când acesta se deschide şi vedem o masă plină ochi cu pliante şi broşuri. Tinerii stau la rând, se holbează la orare şi discută cu părinţii lor, părând speriaţi şi încântaţi.

— Nici măcar nu te-a recunoscut, spune el în timp ce-şi face Ioc prin mulţime, tăindu-le calea tuturor, şi înşfacă un pliant roz.

— Nu m-a recunoscut aproape niciodată, scutur din cap când îmi oferă un biscuit de pe o farfurie aflată pe masă.

— Ei bine, acum ar trebui să te recunoască.

El ia un biscuit cu zahăr, dă bombonelele colorate la o parte şi muşcă dintr-un colţ. Când mestecă, îi cad firimituri de pe buze.

— L-ai scăpat de bătaie.

— Nu-i chiar mare lucru, spun eu, chiar dacă simt o uşoară împunsătură în inimă. Acum, te rog, putem să vorbim despre altceva?

— Ba este. Oftează când mă încrunt la el. Bine, o să-mi ţin gura, continuă el. Haide să găsim un ghid pe care să-l torturăm.

Kayden în ultimele patru luni, un coşmar m-a bântuit în fiecare noapte blestemată. Se face că stau ghemuit lângă casa de oaspeţi, iar tata mă bate de mă-ndoaie. Nu l-am mai văzut niciodată atât de înnebunit – probabil că din cauză că am făcut unul dintre cele mai rele lucruri pe care şi le imaginează. Are o privire criminală, iar furia i-a devorat orice urmă de umanitate.

Când mă loveşte în faţă cu pumnii, sângele cald îmi curge pe piele şi-i stropeşte cămaşa. Ştiu că s-ar putea să mă omoare de data asta şi că, în sfârşit, ar trebui să ripostez, dar am fost învăţat să sufăr în tăcere. În plus, se pare că deja nu-mi mai pasă.

Apoi cineva apare din neant şi ne întrerupe. Când îmi şterg sângele de la ochi, îmi dau seama că este o fată extrem de îngrozită. Nu prea înţeleg de ce a intervenit, dar îi datorez multe.

În seara aia, Callie Lawrence probabil că nu şi-a dat seama că a făcut mai mult decât să-mi salveze viaţa nenorocită. Mi-aş dori să ştie, dar n-am ştiut niciodată cum să-i spun şi nici n-am mai văzut-o de atunci. Am auzit că a plecat la facultate înainte de începerea cursurilor, ca să-şi ia viaţa în mâini, şi o invidiez.

Prima mea zi în campus este destul de bună, mai ales după ce mama şi tata au plecat cu maşina şi am putut să respir pentru prima dată în viaţa mea.

Eu şi Luke ne plimbăm prin campusul înţesat de lume şi încercăm să ne dăm seama pe unde se află totul, în timp ce ne aruncăm unul altuia o minge de fotbal. Soarele străluceşte, copacii sunt înverziţi şi aerul e plin de atâta prospeţime încât mă înviorează. Vreau să o iau de la capăt, să fiu fericit, să simt cu adevărat că trăiesc.

Din cauza unei pase deosebit de lungi, ajung să dau peste o fată. Mă simt ca un tâmpit, mai ales pentru că ea e atât de mică şi pare foarte fragilă. Ochii albaştri îi simt mari şi pare speriată de moarte. Şi mai ciudat este că mă cunoaşte, dar fuge când o întreb cum se simte.

Asta mă enervează la culme. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la cât de familiar îmi este chipul ei. De ce nu pot să-mi dau seama cine naiba este?

— Ai văzut-o pe fata aia? îl întreb pe Luke.

EI e cel mai bun prieten al meu încă din clasa a doua, când ne-am dat amândoi seama cât de nenorocite sunt vieţile noastre de acasă, chiar dacă din motive diferite.

— Peste cate tocmai ai dat?

Împătureşte orarul şi-l bagă în buzunarul din spate al blugilor.

— Într-un fel, îmi aduce aminte de fata aia liniştită cu care mergeam la şcoală, pe care Daisy era extrem de hotărâtă să o tortureze.

Mă uit la uşile de la intrare, pe unde ea a dispărut.

— Callie Lawrence?

— Da, cred că aşa o chema.

Oftează îngrijorat, învârtindu-se în mijlocul peluzei şi încercând să se orienteze.

— Dar nu cred că este ea. Callie nu se dădea cu tot rahatul ăla negru pe la ochi şi era tunsă ca un băiat. În plus, cred că fata aia era mai slabă.

— Da, arăta diferit.

Dar, dacă este Callie, trebuie să-i vorbesc despre ce s-a întâmplat.

—Totuşi, Callie a fost mereu slabă. Ăsta era motivul pentru care Daisy râdea de ea.

— Unul dintre motivele pentru care se distra pe seama ei, îmi aduce el aminte şi repulsia îi schimonoseşte chipul când vede ceva în spatele meu. Cred că mă duc să caut camera noastră.

Luke pleacă în grabă spre colţul clădirii înainte să pot spune ceva.

— Aici erai.

Daisy apare din spatele meu, iar mirosul de parfum şi de fixativ mă copleşeşte.

Brusc, înţeleg de ce a fugit Luke de parcă ar fi văzut un incendiu. Nu o place pe Daisy din mai multe motive, unul fiind acela că o consideră o căţea. Şi chiar este, dar mie îmi convine, pentru că-mi permite să nu simt nimic, iar ăsta e singurul mod în care ştiu să-mi trăiesc viaţa.

— Sper că nu vorbeaţi exact despre mine. Daisy îmi cuprinde talia cu braţele şi-mi masează abdomenul cu vârfurile degetelor. Asta dacă nu cumva era ceva de bine, adaugă ea.

Mă întorc şi o sărut pe fhinte. Ea poartă o rochie albastră cu un decolteu adânc şi colierul care-i atârnă între sâni.

— Nu vorbea nimeni despre tine. Luke a plecat doar să-şi caute camera.

Ea îşi muşcă buza de jos dată cu luciu şi-şi flutură genele spre mine.

— Bun, pentru că deja mă enervează că trebuie să-mi las iubitul ridicol de înfierbântat. Să nu uiţi: poţi să flirtezi, dar nu să pui mâna.

Daisy se plictiseşte uşor şi spune unele chestii doar ca să se dea în spectacol.

— Fără atingeri. Am înţeles, spun şi mă abţin să-mi dau ochii peste cap. Şi, îţi repet, nimeni nu vorbea despre tine.

Gânditoare, îşi răsuceşte pe deget o şuviţă blondă şi ondulată.

— Nu mă deranjează dacă vorbiţi despre mine, cât timp e de bine.

Am cunoscut-o pe Daisy când eram în clasa a zecea, iar ea s-a transferat la şcoala noastră. Era o elevă nouă şi apetisantă din primul an de liceu şi ştia asta foarte bine. Eu eram destul de popular, dar nu ieşeam cu cineva pe bune, ci doar mă prosteam. Mă concentram mai mult asupra fotbalului, aşa cum voia tata. Totuşi, Daisy părea interesată şi, după câteva săptămâni, eram oficial un cuplu. Îi pasă doar de propria persoană şi nu mă întreabă niciodată cum de m-am ales cu toate vânătăile, tăieturile şi cicatricele. A adus vorba despre asta când ne-am tras-o prima dată, iar eu i-am spus că sunt urmele unui accident cu maşina, petrecut când eram copil. Despre cele noi nu m-a întrebat nimic.

— Uite ce-i, iubito, trebuie să plec. O sărut repede pe buze. Trebuie să mă instalez, să despachetez şi să-mi dau seama unde naiba sunt toate, adaug.

— O, bine.

Îşi împinge în afară buza de jos şi-şi trece degetele prin părul meu, ghidându-mi buzele înapoi spre ale ei, pentru un sărut lung. Când se retrage, zâmbeşte.

— Cred c-o să mă întorc acasă şi-o să încerc să-mi umplu timpul cu liceul vechi şi plictisitor.

— Sunt sigur că vei fi în regulă, îi spun în timp ce merg cu spatele spre uşi, facându-mi loc printre oamenii care iau cu asalt trotuarul. O să vin la balul de absolvire.

Ea îmi fiice cu mâna când se întoarce în parcare. O urmăresc până când urcă în maşină şi apoi intru în clădirea universităţii, înăuntru aerul este mai rece, luminile sunt slabe, se aud multe ţipete şi este o mare dezorganizare.

— Nu avem nevoie de un tur.

Mă îndrept către Luke, care stă în picioare lângă masa unde se fac înscrierile şi citeşte un pliant roz.

— Nu cumva trebuia să-ţi cauţi camera sau a fost o scuză ca să scapi de Daisy?

— Fata aia mă scoate din minţi. Îşi trece o mână prin părul şaten şi scurt. Şi m-am dus într-acolo, dar apoi mi-am dat seama că ar fi mai uşor dacă aş fiice un tur, ca să ştiu pe unde sunt toate.

Luke este o persoană foarte organizată când vine vorba despre şcoală şi sport. Eu ştiu că aşa este, de vreme ce îi cunosc trecutul, dar din punctul de vedere al unui străin, probabil că pare un scandalagiu care a fost exmatriculat.

— Bine, o să facem turul.

Scriu pe o foaie numele noastre, iar roşcata care stă în spatele mesei îmi zâmbeşte.

— Puteţi să vă duceţi cu cei care fiic turul acum, spune ea împingându-şi cu neruşinare decolteul cu braţele când se apleacă în faţă. De-abia au ieşit pe hol.

— Mulţumesc.

Zâmbindu-i, mă îndepărtez ţanţoş cu Luke în direcţia pe care ne-a indicat-o.

— De fiecare dată, spune el amuzat, ocolind o masă mai mică, plină cu farfurii cu fursecuri, eşti ca un magnet.

— Nu-mi doresc asta, îi răspund când ne apropiem de mulţime. De fapt, aş

vrea să înceteze asta.

— Ba nu, nu vrei, îmi zice el şi-şi dă ochii peste cap. Îţi place şi o ştii. Şi mi-aş dori să acţionezi, ca să poţi s-o părăseşti pe căţea.

— Daisy nu este atât de rea. Este probabil singura fată căreia nu-i pasă dacă flirtez.

Îmi încrucişez braţele şi mă holbez la ghidul plictisitor cu ochelari imenşi, păr şaten şi ciufulit, care ţine în mâini o mapă.

— Chiar trebuie să facem asta? Aş prefera să mă duc să-mi despachetez lucrurile.

— Trebuie să ştiu unde sunt toate, spune el. Dacă vrei, poţi să te duci în cameră. „

— Mi-e bine aici.

Mă uit cu atenţie la o fată din cealaltă parte a mulţimii; la cea peste care am dat. Îi zâmbeşte unui tip de lângă ea, care îi şopteşte ceva la ureche. Naturaleţea gestului, lipsit de prefăcătoriile pe care sunt obişnuit să le văd, mă distrage.

— La ce te uiţi? Luke îmi urmăreşte privirea şi se încruntă. Şui ce? adaugă el. Cred că s-ar putea să fie Callie Lawrence. Dacă stau şi mă gândesc, îmi aduc aminte că tatăl ei a zis ceva cum că ea o să se-nscrie la UW.

— Imposibil... nu se poate... sau da?

Mă uit cu atenţie la părul ei şaten, la hainele care-i scot în evidenţă silueta subţire şi la ochii albaştri care-i scânteiază când râde. Ultima dată când am văzut-o, ochii aceia albaştri erau înceţoşaţi şi precauţi. Callie pe care o ştiam eu era mai întunecată, purta haine lălăi şi părea mereu tristă. Evita pe toată lumea, mai puţin în scara în care mi-a salvat pielea.

— Nu, ea este, spune Luke încrezător când îşi atinge uşor tâmpla cu degetul. Adu-ţi aminte că avea un semn mic din naştere pe tâmplă, la fel ca fata aia. Nu poate să fie o coincidenţă ciudată.

— Fir-aş al naibii! spun tare şi toţi se uită la mine.

— Pot să te ajut? mă întreabă ghidul pe un ton glacial.

Scutur din cap, observând-o pe Callie cum mă fixează cu privirea.

— Scuze, omule, mi s-a părut că s-a aşezat o albină pe mine. Luke pufneşte în râs, iar eu mă abţin să nu râd. Ghidul care ne face turul pufăie frustrat şi-şi continuă discursul despre locul tuturor birourilor, arătând cu degetul fiecare uşă.

— Ce-a fost asta? mă întreabă Luke cu o voce joasă în timp ce îndoaie frumos o hârtie.

— Nimic, spun şi mă uit prin mulţime, dar Callie nu e nicăieri. Ai văzut unde a plecat? adaug.

Luke scutură din cap.

— Nu.

Străbat culoarul cu privirea, dar nu o văd. Trebuie să dau de ea ca să-i mulţumesc pentru că mi-a salvat viaţa, aşa cum ar fi trebuit să o fac în urmă cu patru luni.

Capitolul 2

#27 Invită o persoană necunoscută la cină

Callie

— Ce planuri avem în seara asta? împăturesc o cămaşă şi-o las în coşul cu rufe de pe uscător. Ieşim sau rămânem aici? întreb.

Seth sare pe una dintre maşinile de spălat şi picioarele îi atârnă peste margine când îşi aruncă-n gură o bucată de gumă de mestecat.

— Am o dilemă. Pe de o parte, vreau să rămân şi să ajung la zi cu episoadele din Jurnalele vampirilor, dar mai e şi restaurantul ăla fantastic la care vreau să mă duc.

— Ei, nu ăla cu mâncare sushi. Mă încrunt şi torn puţin balsam pe una dintre cămăşile mele. Nu-mi place sushi şi nu prea am chef să mănânc în oraş în seara asta, adaug.

— Nu, nu ai mâncat niciodată sushi, mă corectează el. Şi doar pentru că nu ai încercat ceva, nu înseamnă că nu-ţi place.

Se abţine să nu râdă strângând din buze.

— Ştiu asta din proprie experienţă.

— Sunt sigură că aşa este.

Telefonul vibrează când ecranul se aprinde pe teancul de cămăşi.

— La naiba, este mama. Scuză-mă o secundă. Bună, mamă, răspund şi mă duc într-un colţ, ca să nu mai aud zgomotul maşinilor de spălat.

— Bună, scumpa mea, spune ea. Cum a fost prima zi de cursuri?

— Luni e prima zi de cursuri, îi aduc eu aminte şi-mi apăs urechea liberă cu un deget ca să nu mai aud huruitul maşinilor. Azi e doar ziua de înscrieri.

— Ei bine, cum a mers?

— Deja ştiu unde sunt toate, aşa că îmi mai spăl din rufe cu Seth.

— Bună, doamnă Lawrence, strigă Seth, ţinându-şi mâinile pâlnie la gură.

— Dragă, salută-l din partea mea, bine? răspunde ea. Şi spune-i că abia aştept să-l cunosc.

Acopăr difuzorul cu mâna.

— Abia aşteaptă să te cunoască, îi şoptesc lui Seth, iar el îşi dă ochii peste cap.

— Spune-i că nu mă poate manipula.

Maşina de spălat se opreşte şi el se dă jos ca să ridice capacul.

— Mi-a zis că şi el abia aşteaptă să te cunoască, îi spun mamei. De fapt, e foarte încântat.

Seth scutură din cap, trăgând o jachetă din maşină.

— Nu mă descurc cu mamele. Ştii asta.

— Ce a spus? întreabă mama.

— Nimic, mamă.

Uscătorul scoate un sunet.

— Trebuie să închid. Te sun eu mai târziu.

—Aşteaptă, scumpa mea. Vreau doar să-ţi spun că pari foarte fericită.

— Sunt fericită, mint cu voce joasă, pentru că ştiu că asta vrea să audă.

Seth îşi lasă singura cămaşă care trebuie uscată pe marginea coşului, îşi pune mâinile-n şolduri şi mijeşte ochii la mine.

— Callie, nu o minţi pe mama ta.

— Ce se întâmplă? întreabă mama. Aud o grămadă de zgomote.

— Trebuie să închid. Apăs butonul roşu înainte să mai poată spună şi altceva.

— Mama mea nu-i ca mama ta.

Deschid uşa uscătorului şi-mi scot restul de haine.

— De cele mai multe ori, e drăguţă. Mă rog, cel puţin când mă port frumos.

— Dar nu poţi să-i spui lucruri… cu adevărat importante. Îşi îndoaie braţul

pe care-l avea în ghips când l-am cunoscut. Aşa-i şi cu mama mea.

— Tu i-ai spus mamei tale. Închid uşa uscătorului împingând-o cu şoldul. Pur şi simplu nu ţi-a mers bine, iar eu nu-i spun mamei pentru că o s-o dărâme, adaug. Este o persoană atât de fericită, încât nu are sens să o împovărez cu gânduri întunecate.

îmi pun hainele-n coş când una dintre maşinile de spălat scoate un şuierat şi se loveşte de peretele din ciment.

— Putem să încercăm restaurantul ăla nou, dacă tu chiar vrei. Apucându-mi coşul, mi-l sprijin de şold. O să-l adaug pe lista mea cu lucruri noi pe care am de gând să le-ncerc, continui.

El zâmbeşte larg.

— Iubesc lista aia.

— Şi eu... uneori, încuviinţez în vreme ce el adună câteva haine. Şi ai fost genial că te-ai gândit la asta.

Am făcut lista în penumbra camerei mele din cămin, când a recunoscut cum şi-a rupt braţul şi cum s-a ales cu cicatricele de pe mâini, în drum spre casă în ultima lui zi de şcoală, un grup de jucători de fotbal dintr-o furgonetă au sărit pe el, l-au bătut şi au încercat să-l facă bucăţele şi să scape basma curată. Dar Seth este puternic şi de aceea i-am spus secretul meu; pentru că el ştie cum este să ţi se întâmple aşa ceva. Cu toate că am omis detaliile sângeroase, pentru că n-am putut să le spun cu voce tare.

— Sunt un om genial. Se dă la o parte ca să mă lase să ies prima pe uşă. Şi, câtă vreme continui să crezi asta, o să-ţi fie bine.

Râdem cu poftă, dar un nor întunecat pluteşte deasupra noistră când sunetul se risipeşte-n vânt.

Kayden

— Camera asta-i cât o cutie, comentez observând camera foarte mică de cămin.

Suntem pe holul reşedinţei Downey, una dintre cele patru clădiri în care sunt înghesuiţi studenţii de anul întâi. În cameră sunt două paturi identice alăturate şi un birou în colţul cel mai îndepărtat, între paturi este o distanţă de doi paşi, iar în dulapul de pe peretele opus abia încap trei cutii.

— Eşti sigur că nu vrei să ne luăm un apartament? Pe drum încoace am văzut câteva foarte aproape de campus.

Luke scotoceşte printr-o cutie mare pe a cărei etichetă scrie „Nimicuri”.

— Nu-mi permit un apartament. Trebuie să-mi găsesc o slujbă tocmai ca să pot să-mi cumpăr cărţi şi alte lucruri.

— Nu ţi-a ajuns bursa?

Apuc o cutie grea şi o las să cadă pe salteaua patului meu.

El mototoleşte o bucată de scotch şi o aruncă pe podea.

— Aia mi-a ajuns numai pentru taxa de şcolarizare.

Rup scotch-ul de pe partea de sus a cutiei.

— Pot să te ajut... dacă ai nevoie de nişte bani în plus.

El scutură repede din cap, foarte atent la o cutie.

— N-am nevoie de acte de caritate. Dacă tu vrei un apartament, atunci ia-ţi unul. Nu trebuie să rămâi în cămin doar pentru mine.

Scoate o statuetă de bronz fără cap şi se înroşeşte la faţă.

— Ce dracu' e asta?

Ridic din umeri.

— Nu eu ţi-am împachetat lucrurile, omule.

— Ei bine, eu am facut-o şi nu am pus asta aici. O aruncă în cealaltă parte a camerei şi statueta lasă o adâncitură în perete. Drăcia dracului, încearcă să se joace cu mintea mea, continuă el.

— Nu o lăsa pe mama ta să te manipuleze. Ştii că doar încearcă să te facă să te întorci acasă pentru a nu fi nevoită să se descurce de una singură.

Ridic statueta spartă şi ies pe coridor ca să o arunc la coşul din apropierea camerei.

Când mă întorc, o zăresc pe Callie mergând în direcţia mea, însoţită de tipul cu care era mai devreme şi zâmbind din nou. Mă opresc în mijlocul coridorului şi aştept să ajungă la mine, forţându-i pe cei din jurul meu să mă ocolească. Ea nu mă observă, dar prietenul ei mă vede şi-i şopteşte ceva la ureche.

Îşi întoarce capul spre mine şi se clatină înapoi de parcă s-ar teme că aş avea de gând s-o atac. Prietenul ei o atinge cu mâna pe spate, ca să o liniştească.

— Bună, încep eu să vorbesc stângaci, uimit de nervozitatea ei faţă de mine. Nu ştiu dacă-ţi aduci aminte de mine...

— Mi-aduc aminte de dne, mă întrerupe ea, ochii albaştri licărindu-i când se uită la cicatricea de pe maxilarul meu. Cum aş putea să nu-mi amintesc? Ne cunoaştem de când eram copii.

— Corect, spun eu, neştiind cum să reacţionez în faţa atitudinii ei distante. Nu aşa s-a purtat în seara aia. Pur şi simplu am încercat să intru în vorbă cu tine.

Buzele ei formează un „O”, apoi tace, jucându-se cu centura de la jacheta sa mult prea mare.

Prietenul ei se uită la ea şi după aceea îmi întinde mâna.

— Eu sunt Seth.

Îi strâng mâna continuând să mă uit la Callie.

— Kayden.

—Trebuie s-o ierţi pe Callie. Seth o mângâie uşor pe umăr, iar ea se crispează. Nu se simte prea bine astăzi, adaugă el.

Pleoapele-i coboară când mijeşte ochii la el.

— Ba nu. Mă simt bine.

Seth o zoreşte cu o privire neiertătoare şi vorbeşte printre dinţi:

— Atunci poate că ar trebui să spui ceva. Poate ceva drăguţ.

— Oh.

Ea îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mea.

— Îmi pare rău... Vreau să spun... se opreşte, înjurând ca pentru sine. O, Dumnezeule, ce naiba am?

Seth oftează ca şi cum comportamentul ei ciudat nu ar fi ceva neobişnuit pentru el.

— Ai început facultatea astăzi? mă întreabă el.

— Da, am venit cu o bursă pentru fotbal.

Îl măsor din cap până-n picioare, întrebându-mă dacă a atins vreodată o minge de fotbal.

El ridică din sprâncene, se leagănă pe călcâie şi se preface a fi interesat.

— A, înţeleg.

Lui Callie îi flutură bretonul de pe frunte când expiră lent.

— Trebuie să plecăm. Avem planuri pentru cină. Kayden, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

— Ai putea să vii cu noi, îmi sugerează Seth, ignorând privirea urâtă pe care

Callie i-o aruncă. Dacă vrei. Vrem să vedem cum e localul ăla nou.

— Se serveşte sushi.

Callie îmi întâlneşte privirea pentru prima dată. Tristeţea şi sfiala i se citesc în ochi, iar eu aproape că mă întind să-i alung durerea cu o îmbrăţişare. E un sentiment ciudat, de vreme ce nu am îmbrăţişat niciodată pe nimeni în afară de Daisy, iar pe ea o îmbrăţişez când sunt nevoit să o fac.

— Nu sunt sigură că mâncarea o să fie bună.

— Mie îmi place sushi. Peste umăr, mă uit la uşa deschisă a camerei mele. Dar ar trebui să-l iau pe Luke, dacă e în regulă, adaug. Luke a fost fundaşul echipei Broncos.

— Ştiu cine este.

Ea înghite cu greu.

— Presupun că poate să vină.

— Numai o secundă. Stai să văd dacă vrea.

Mă întorc în camera în care Luke stă pe patul lui nefăcut şi se uită cu atenţie la un teanc de hârtii. Mă sprijin cu mâinile de cadrul uşii când îmi bag capul înăuntru.

— Ai chef să mănânci sushi?

El îşi ridică privirea spre mine.

— Sushi? De ce?

— Deoarece Callie Lawrence tocmai ne-a invitat, îi spun. Sau, mă rog, prietenul ei ne-a invitat... îţi aduci aminte că era timidă?

Cu grijă, pune hârtiile într-un sertar al măsuţei de toaletă, dar pe una mică o mototoleşte şi o aruncă în coşul de gunoi.

— Da, prin clasa a şasea a început să fie aşa. Acum era normală şi, în clipa următoare, al dracu' de ciudată.

Mâinile îmi cad pe lângă corp, iar eu mă sprijin de spate, aruncând o privire pe hol la Callie, care îi şopteşte ceva lui Seth.

— Nu-mi amintesc aşa ceva. Adică îmi aduc aminte că era destul de normală şi că apoi am uitat-o complet. Nu prea ieşea cu nimeni, nu-i aşa?

— Aşa este.

El ridică din umeri.

— Ce-i cu obsesia asta pentru ea acum?

— Nu este o obsesie.

Acuzaţia lui mă enervează.

— Pe mine nu mă obsedează nimeni, niciodată. Pur şi simplu ne-au invitat, iar eu am acceptat, ca să fiu politicos. Dacă nu vrei să vii, atunci nu trebuie să ieşim cu ei.

El îşi îndeasă portofelul în buzunarul de la spate.

— Nu mă deranjează să mergem. Dacă supravieţuiesc miilor de cine enervante cu Daisy, sunt sigur că pot să iau cina cu o fată care ne-a fost colegă şi care de-abia vorbeşte.

Mă simt ca un netrebnic. Pare să-şi amintească mai multe lucruri despre Callie decât mine, iar eu ar trebui să o cunosc pe fata care m-a salvat în atât de multe feluri încât nu ştiu dacă am să fiu vreodată în stare să-i explic asta.

Callie

— Sunt atât de supărată pe tine, îi şoptesc lui Seth când traversăm parcarea întunecată spre restaurantul cu lumini fluorescente.

Am mers toţi patru cu aceeaşi maşină spre restaurant şi a fost suficient de linişte încât să mă facă să vreau să-mi smulg părul.

— De ce i-ai invitat?

— Ca să fiu politicos.

El ridică din umeri şi mă înghiontește cu braţul.

— Acum relaxează-te, draga mea Callie, şi hai să ştergem de pe lista noastră încercarea de a fi mai sociabili. De fapt, putem să bifam că am invitat pe cineva la cină.

— Când ne întoarcem, o să dau foc listei ăleia.

Împing uşile de sticlă şi, păşind peste prag, intru în restaurantul neaerişit. Majoritatea separeurilor sunt goale, dar cele câteva fete de la bar, care poartă pene şi coroniţe de parcă ar fi la nuntă, fac destulă gălăgie.

— Ba nu, n-o să faci asta. Acum relaxează-te şi încearcă să faci puţină conversaţie, îmi răspunde el şi se îndreaptă spre amfitrioană, sprijinindu-şi braţul pe partea superioară a tejghelei. Bună, sunt locuri libere la bar? întreabă el.

Ea chicoteşte şi-şi înfăşoară pe deget o şuviţă roşcată în timp ce se uită pe o listă, fascinată de Seth.

— Să verific.

Seth îşi aruncă în gură o bomboană mentolată şi-şi dă ochii peste cap la mine, uitându-se peste umăr.

— Uau.

Îi zâmbesc şi apoi mă intorc spre Luke şi Kayden, dar nu ştiu ce să le spun. Cu excepţia lui Seth, nu mă descurc cu băieţii. Mi-aş dori să o fac, dar amintirile nu mă lasă, pur şi simplu.

Luke smulge o frunză cerată din planta artificială de lângă uşă.

— Credeam că Laramie trebuie să fie un oraş mai incitam decât pare.

Îi arăt fereastra din dreapta mea.

— Este, mai departe, în direcţia aia. Sunt o grămadă de cluburi şi alte chestii.

Cu părul şaten ciufulit, tatuajul care-i încercuieşte antebraţul şi ochii căprui sfredelitori, Luke pare mereu că urmează să se ia la bătaie, iar asta mă face să mă îndepărtez.

— Deci ştii unde se află?

— Am auzit pe unde sunt.

Mă uit cu coada ochiului la Kayden. Sprijinit de uşă, cu braţele încrucişate la piept, mă ascultă cu atenţie. De ce se uită aşa la mine? De parcă m-ar vedea cu adevărat.

— Dar nu am fost în prea multe.

— Mda, n-ai fost niciodată o petrecăreaţă, nu?

Luke aruncă frunza pe jos.

— De fapt, a fost oarecum, cândva, intervine Kayden afişând o expresie mândră. Acum îmi aduc aminte. Era începutul clasei a şasea şi mama trebuia să aducă tortul, dar a uitat sau aşa ceva… Cred că era ziua ta.

— Împlineam doisprezece ani.

Rămân fără glas când imaginile cu baloane, confetti şi glazură roz ies la suprafaţă, dar apoi se risipesc într-o baltă de sânge.

— Şi asta nu înseamnă că eram o petrecăreaţă, ci doar o fetiţă care-şi dorea o petrecere de ziua ei… Asta-i tot ce mi-am dorit.

Ei se uită la mine de parcă mi-aş fl pierdut minţile, iar eu încerc să-mi îndemn, în mintea mea, buzele să rostească nişte vorbe, dar amintirile dureroase care-mi strivesc inima le împiedică.

— În regulă, am făcut rost de-o masă, dar nu la bar.

Seth se apropie şi-mi cuprinde umărul cu braţul.

— Ce s-a întâmplat? Pari bolnavă.

Clipesc de câteva ori şi mă forţez să zâmbesc.

— Sunt doar obosită.

El ştie că mint, dar nu o să mă dea de gol în faţa lui Kayden sau a lui Luke.

— Atunci poate că n-ar trebui să stăm prea mult.

Amfitrioana ne conduce spre masa noastră şi ne lasă meniurile ca să ne uităm prin ele, împreună cu patru pahare cu apă cu gheaţă, rânjindu-i îndrăzneţ lui Seth înainte de a se întoarce la locul ei din faţă. Gândurile rele pe care am încercat să le evit în ultima vreme îmi înceţoşează privirea şi nu văd niciun cuvânt din meniu. Îmi lipesc palmele pe ochi şi clipesc.

— Cred că trebuie să recunosc ceva, anunţă Kayden.

Când mă uit la el, începe să zâmbească.

— Nu-mi place sushi. De fapt, mă cam îngrozeşte.

— Nici mie nu-mi place, încuviinţez cu un zâmbet timid. E ciudat că mâncarea asta nu-i gătită.

— Nu a mâncat niciodată, divulgă Seth, dând pagina meniului său. Deci, tehnic vorbind, nu poate să-şi spună părerea.

—- Eu cred că poate să ne spună părerea ei.

Pe sub masă, Kayden îmi atinge uşor genunchiul cu al lui; nu sunt sigură dacă o (ace intenţionat sau nu. Gestul mă fiice să-mi simt trupul cuprins de o fierbinţeală care-mi dă stomacul peste cap.

— Pare o opinie importantă.

Nu ştiu cum să-i interpretez complimentul, aşa că-mi ţin gura.

— Nu spun că nu-i importantă, explică Seth, ci doar că s-ar putea să-i placă dacă ar încerca. E un principiu de viaţă pe care-l respect.

Îmi beau apa şi pufnesc în râs, înecându-mă cu un cub de gheaţă.

— O, Dumnezeule!

Seth mă bate uşor cu mâna pe umăr.

— O să reuşeşti?

Eu dau aprobator din cap şi-mi apăs pieptul cu palma.

— Da; totuşi, nu mai face glume în timp ce beau, în regulă?

— E modul meu de viaţă. O scânteie îi joacă-n priviri când îmi zâmbeşte diabolic. Dar o să mă abţin, continuă el.

— Rahat, mi-am lăsat telefonul în maşină, loveşte Luke blatul mesei cu palma şi paharele noastre cu apă se datină. Mă întorc imediat.

Se ridică, merge pe interval şi iese pe uşile din faţă.

Revenim la meniurile noastre când Seth sare din separeu.

— Am încuiat maşina. Nici măcar nu poate să intre.

Se grăbeşte către uşă, scoţându-şi cheile din buzunar.

— De fapt, Luke a ieşit să fumeze, îmi spune Kayden, răsudnd solniţa între palme. Pur şi simplu, nu-i place să recunoască asta în faţa persoandor pe care nu le cunoaşte. E ciudăţenia lui.

Fără să mă uit la el, îmi ridic şi îmi cobor capul.

— Probabil că la fel şi Seth. De obicei fumează în maşină, dar a ieşit şi el ca să fie politicos.

— Ar fi putut s-o facă. Râsul lui Kayden îi luminează ochii. Luke fumează în maşina mea de când aveam şaisprezece ani, adaugă el.

Zâmbesc gândindu-mă la asta, incapabilă să mă abţin, în vreme ce mă joc cu marginea unui şerveţel.

— Ce-i aşa de amuzant?

Kayden îşi îndoaie braţele pe blatul mesei, iar marginile mânecilor i se ridică. Linii mici şi albe îi acoperă partea superioară a încheieturilor şi el îşi trage repede mânecile-n jos ca să le ascundă.

— Haide, spune-mi ce te face să zâmbeşti aşa.

— Nimic. Mă uit din nou la el. Pur şi simplu mă gândeam la ce-ar fi spus tata dacă ar fi aflat vreodată că fundaşul lui este un fumător, adaug.

— Cred că ştia că este.

Kayden se apleacă peste masă, mutându-se mai aproape de mine.

— Mereu părea să ştie tot ce făceam greşit, dar nu spunea niciodată nimic.

— Da, poate că aşa este, presupun. O dată chiar l-a prins flutiând pe fratele meu şi l-a pedepsit pentru foarte mult timp.

De ce vorbesc aşa cu el? Nu-mi stă în fire. Îmi cobor bărbia şi mă uit cu atenţie la lista cu aperitive.

— Callie, îmi pare rău, spune el brusc, lipindu-şi palma de masă şi făcând-o să alunece spre mine.

Când îmi atinge uşor articulaţiile degetelor cu degetele sale, aproape că mă înec de moarte.

— De ce?

Vorbesc de parcă sunt gâtuită.

— Pentru că nu ţi-am mulţumit… pentru noaptea aia.

Mâna lui mare o acoperă pe a mea.

Preţ de o secundă, îmi place să-i simt căldura, dar apoi sunt aruncată înapoi în locul închis din mintea mea, prinsă şi lipsită de puteri.

— Este în regulă. Îmi smulg mâna şi mi-o ascund sub masă. Pulsul mi-o ia razna în timp ce mă holbez la meniu. A fost o noapte grea pentru tine, adaug.

Fără să spună ceva, îşi retrage mâna. Eu nu mă uit la el, pentru că nu vreau să-i văd dezgustul din privire.

— Dacă i-aş întreba dacă ar putea să-mi aducă un hamburger, crezi că mi-ar pregăti unul? întreabă el nonşalant, schimbând subiectul.

Încruntată, dau pagina din meniu.

— Scrie că au hamburgeri?

— Nu, glumeam.

Din cealaltă parte a mesei, se uită cu atenţie la mine.

— Pot să te întreb ceva?

Precaută, dau aprobator din cap.

— Sigur.

— Cum de ai plecat mai devreme la facultate? Cei mai mulţi vor să stea acasă pe dmpul verii ca să petreacă.

Eu ridic din umeri.

— În afară de părinţii mei, nu prea am mai avut pentru ce să rămân şi, pur şi simplu, mi s-a părut că e momentul să plec.

— Nu ai avut mulţi prieteni, nu-i aţa?

Amintirile îi acoperă chipul când începe să pună cap la cap fragmentele vieţii mele triste.

Din fericire, Seth ţi Luke ni se alătură la masă înainte ca el să mai poată afla ţi alte detalii. Ei miros a fum ţi par euforic de fericiţi.

— Nu, chiar nu sunt multe în campus, îi spune Seth lui Luke atunci când ia loc ţi desface ţerveţelul de lângă tacâmuri. Şi, dacă sunt, cei de la securitate de obicei le interzic.

Luke învârte un mic meniu din plastic pe care sunt afiţate imagini ale băuturilor cu bere.

— Da, tâmpenia asta se întâmpla tot timpul la ţcoala noastră. Ca atunci

când am făcut un foc de tabără imens, iar poliţiţtii au apărut ţi i-au alungat pe toţi.

— Ai avut probleme? întreabă Seth, verif! cându-ţi ceasul de la mână.

— Nu prea multe.

Luke îţi aruncă o scobitoare în gură.

— De obicei, poliţiţtii din oraţul nostru nu se iau de jucătorii de fotbal.

— Evident, mormăie Seth, aruncându-mi o privire pieziţă, iar eu îi zâmbesc înţelegătoare.

Pe sub masă, Kayden îţi tot loveţte piciorul de al meu ţi eu vreau să-l rog să înceteze, dar nici măcar nu pot să mă uit la el. Din cauză că unei părţi din mine îi place asta, devin neliniţtită. Pierd controlul asupra sentimentelor mele ţi simt cu disperare nevoia să-l recapăt.

Chelneriţa se întoarce ţi ne notează comenzile. Încerc să mă controlez ţi comand un meniu complet, cu intenţia de a mânca tot. Cu toate acestea, stomacul mi se strânge când ni se aduce mâncarea, iar eu îmi dau seama imediat că o s-o mănânc, aţa cum mi se întâmplă mereu.

Capitolul 3

#52 Asumă-ţi riscul, pentru numele lui Dumnezeu

Kayden

A trecut o săptămână de când a început facultatea. Cursurile sunt o bătaie de cap. Am fost avertizat că o să-mi fie mai greu la facultate, dar nu m-am pregătit niciodată pentru cât de multă muncă individuală se cere. Între asta şi antrenamente, nu am avut deloc timp să mă concentrez la nimic altceva din viaţa mea.

De când am mâncat la restaurant, m-am întâlnit din întâmplare de două ori cu Callie şi ea m-a evitat de fiecare dată. Suntem colegi la cursul de biologie, dar stă în spate, cât mai departe de toţi ceilalţi, concentrându-se asupra stiloului şi a hârtiilor. La cât de obsedată este de ele, probabil că are un caiet plin cu notiţe.

încerc să nu mă holbez la ea, dar, de cele mai multe ori, nu pot să mă abţin. Este fascinant să urmăresc cât de puţin este conectată la ce se întâmplă în jurul ei. Ar fi frumos să pot să mă pierd în gândurile mele, în loc să-mi fac mereu griji pentru prostii.

Mă pregătesc să plec la curs, spunându-mi că trebuie să o las în pace pe Callie, când primesc un telefon de la tatăl meu.

— Ţi-ai lăsat porcăriile în garaj, e primul lucru pe care mi-l spune. — îmi pare rău, îmi cer eu scuze, forţându-mă să respir când îmi iau cărţile. Dar credeam că mama a spus că pot să le las.

— Mama ta nu are nimic de zis în privinţa asta, spune el tăios. Dacă voiai să-ţi păstrezi rahaturile aici, ar fi trebuit să mă întrebi pe mine. Dumnezeule, de câte ori trebuie s-o dai în bară înainte să te potoleşti?

Vreau să mă cert cu el, dar are dreptate. De cele mai multe ori, o dau în bară. Îl las să mă ocărască mai mult de cincisprezece minute şi mă fiice să mă simt din nou ca un copil nenorocit.

După ce închid, fixez cu privirea oglinda de deasupra măsuţei de toaletă, analizându-mi toate cicatricele de pe faţă până când toate par a fi o singură

cicatrice imensă. Deodată, toată mânia emană din mine, iar eu lovesc în draci măsuţa, până când unul dintre sertare se deschide şi cade. Lucrurile lui Luke se împrăştie peste tot pe podea; brichete, fotografii, câteva instrumente şi o lamă de ras. Urăşte când nu-şi are rahaturile în ordine şi o s-o ia razna dacă la întoarcere găseşte mizeria asta.

Le pun repede înapoi pe toate, încercând să pară că sunt ordonate şi mă prefac că nu observ porcăria aia de lamă care se holbează la mine când o ridic de pe podea. Însă nu pot să mă gândesc la altceva când o ţin în palmă, implorându-mă să nu o folosesc din nou.

îmi tremură mâna când mintea-mi zboară spre o vreme când nu eram aşa; când credeam că poate, poate nu totul trebuie să se concentreze în jurul durerii.

Eu şi fratele meu mai mare, Tyler, ne prosteam în garaj. Avea cam şaisprezece ani, iar eu, opt. El meşterea la o motocicletă cumpărată cu banii economisiţi din slujba lui pe timpul verii.

— Ştiu că pare o porcărie, mi-a spus când a luat o cheie fixă din cutia cu unelte din colţ. Dar o să mă ducă în diverse locuri – departe de aici, ceea ce-mi şi doresc al naibii de mult.

În urma certei cu tata, s-a ales cu o vânătaie imensă pe braţ şi cu tăieturi la încheieturile degetelor. I-am auzit certându-se şi lovindu-se. Totuşi, eta ceva normal. Viaţa.

— De ce vrei să pleci? l-am întrebat, plimbându-mă în jurul motocicletei.

Nu era strălucitoare sau aşa ceva, dar părea c-ar fi putut fi distractivă. Şi, dacă putea să ducă pe cineva departe de acolo, atunci trebuia să fie specială.

— Din cauza tatei?

A aruncat cam cu putere unealta înapoi în cutie şi şi-a trecut mâinile prin părul lung şi şaten, care-l făcea să semene cu o persoană fără adăpost, sau cel puţin aşa spunea tata.

— Amice, într-o zi, când o să mai creşti un pic, o să-ţi dai seama că totul în casa asta e doar o minciună nenorocită şi o să vrei să pleci dracului de aici, indiferent de ce te-ar costa s-o faci.

Am pus piciorul pe o cutie şi m-am urcat pe motocicletă, ţinându-mă de ghidon când mi-am trecut piciorul de copil în partea cealaltă.

— O să mă iei cu tine? Şi eu vreau să plec.

A ocolit motocicleta şi s-a lăsat pe vine, ca să verifice cauciucurile.

— Desigur, amice.

Am apăsat acceleraţia, prefăcându-mă că plec departe şi, pentru o clipă, am văzut posibilitatea unei vieţi lipsite de durere.

— Promiţi?

El a dat aprobator din cap cât şi-a făcut treaba cu manometrul.

— Da, promit.

S-a dovedit că fratele meu era un mincinos, ca toţi ceilalţi din casă. În cele din urmă, s-a mutat şi a uitat de mine, pentru că a preferat să fie tot timpul beat decât să dea piept cu viaţa. După câţiva ani, Dylan, celălalt frate al meu, a absolvit liceul şi s-a mutat în altă parte. Şi-a schimbat numărul de telefon, nu a spus nimănui unde se duce şi, de atunci, nimeni nu a mai auzit de el, deşi nu sunt sigur că s-a străduit să-l caute careva prea mult.

Pe atunci aveam doisprezece ani şi eram singurul copil rămas în casă, ceea ce însemna că eram în centrul atenţiei furiei tatălui meu, lucru pe care mi l-a dovedit în scara în care Dylan şi-a împachetat lucrurile şi a plecat. Înainte de asta, bătăile nu erau prea severe; palme peste faţă, lovituri de curea şi, uneori, ne bătea cu pumnii sau cu picioarele, însă se abţinea suficient încât

urmele să poată fi ascunse, dar să ne doară îngrozitor.

Cu faţa lipită de fereastră şi dorindu-mi să fi fost în maşină cu el, deşi eu şi Dylan nu am fost niciodată apropiaţi, l-am urmărit ieşind de pe alee şi conducând de-a lungul străzii, în întuneric Tata a intrat de afară, aducând cu el aerul rece al nopţii. Ţipase la Dylan tot drumul până la maşină, spunându-i că era un imbecil nenorocit pentru că renunţa la bursa lui de fotbal şi refuza să facă parte din echipă.

— La ce naiba te uiţi?

El a trântit uşa atât de tare încât portretul de familie de deasupra poliţei a căzut pe podea.

M-am întors spre canapea şi am luat loc, fixând cu privirea portretul de pe jos.

— La nimic, domnule.

S-a îndreptat spre mine cu paşi repezi şi cu ochi ieşiţi din orbite, iar eu i-am simţit mirosul de alcool din respiraţie tocmai din cealaltă parte a camerei. Era mai mare şi mai puternic decât mine, iar expresia de pe chipul său îmi dădea de înţeles că urma să se folosească de situaţie în avantajul său şi că eu nu puteam să fac nimic în privinţa asta.

Ştiam ce urma. Să mă ridic şi să mă ascund; altfel, nu avea timp să se ealmeze. Însă nu puteam să mă mişc. Mă tot gândeam la fraţii mei, care pleeaseră şi mă lăsaseră în urmă ca pe un tricou vechi. De obicei, eram împreună, dar acum eram singur. Am început să plâng ca un bebeluş prost şi nenorocit şi mi-am dat seama că asta îl va enerva şi mai mult.

— Plângi? Ce dracu' e în neregulă cu tine?

Nu şi-a încetinit viteza când şi-a ridicat pumnul şi m-a lovit în umăr.

Durerea care mi s-a întins spre gât şi de-a lungul braţului m-a lăsat fără aer într-o clipită, iar eu m-am prăbuşit pe podea, clipind ca să nu mai văd pete negre.

— Ridică-te!

M-a lovit într-o parte, dar nu am reuşit să mă ridic. Picioarele îmi cedaseră şi, cu fiecare lovitură a pantofului său, ceva murea în mine. Nici măcar nu m-am deranjat să-mi strâng picioarele ca să le protejez. Pur şi simplu am lăsat durerea să preia controlul, permiţându-i să amorţească suferinţa de a fi lăsat în urmă.

— Eşti atât de inutil! Măcar fraţii tăi ripostează. Dar tu ce eşti? Un nimic! E numai vina ta!

M-a mai lovit o dată, de data asta în testicule, iar eu am simţit durerea în cap.

— Ridică-te! Ridică-te. Ridică-te...

M-a lovit cu piciorul în testicule şi a început să mă roage. De parcă ar fi fost numai vina mea, iar el ar fi vrut să-l fac să se oprească. Şi s-ar putea să fi fost vina mea. Nu trebuia decât să mă ridic, dar nu am fost în stare să fac nici măcar ceva atât de simplu.

A fost cea mai cruntă bătaie pe care am încasat-o, de parcă şi-ar fi canalizat asupra mea toată frustrarea cauzată de fraţii mei. Cât m-am vindecat, mama nu m-a trimis la şcoală două săptămâni, spunându-le celor de la şcoală, familiei, prietenilor şi vecinilor – oricui punea întrebări – că aveam un streptococ în gât şi că era foarte contagios.

Am stat în pat aproape tot timpul, simţind cum mi se vindeca trupul, dar mintea şi voinţa mea de a trăi au murit, ştiind că nu va fi niciodată mai bine, că asta era viaţa mea.

Stând pe podea, îmi alung gândul clipind şi-mi iau cămaşa de pe jos. Mi-am

jurat că, atunci când voi pleca la facultate, voi renunţa la obiceiul ăsta stupid. Dar presupun că mă stăpâneşte mai mult decât am crezut.

***

A doua zi, la cursul de biologie, încerc să rămân cât pot de nemişcat, ca să-mi ascund durerea de stomac, dar mă tot uit în spate la Callie, care pare să nu observe că mă transform într-un hărţuitor.

Profesorul Fremont nu se grăbeşte deloc să-şi termine prelegerea. Când ajung pe coridor, e ticsit de lume. Blochez intrarea, încercând să-mi dau seama dacă vreau sau nu să chiulesc de la următorul curs, când cineva se loveşte de spatele meu.

— O, Dumnezeule! îmi pare atât de rău, îşi cere Callie scuze şi se îndepărtează de mine de parcă aş fi un criminal. Nu eram atentă pe unde mergeam.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Te asigur că sunt bine, chiar dacă tu ai intrat în mine.

Îi zâmbesc larg în timp ce mă dau într-o parte, pentru ca oamenii să poată trece. Când mă întorc spre ea, muşchii abdomenului mă dor.

— Îmi pare rău, repetă Callie şi apoi închide ochii, scuturând din cap. Pur şi simplu am prostul obicei de a-mi cere scuze.

— E în regulă, dar poate că ar trebui să-ncerci să scapi de el, îi sugerez eu, sprijinindu-mi mâna de cadrul uşii.

Părul şaten îi este prins sus şi nişte şuviţe subţiri îi atârnă pe lângă obraji. Poartă o pereche de blugi, un tricou mov simplu şi nu este machiată deloc strident. Sânii nu-i ies din tricou, iar blugii nu-i sunt strâmţi pe picior ca să-i scoată în evidenţă rotunjimile, aşa cum se îmbracă Daisy în fiecare zi. Nimic nu-mi atrage atenţia şi totuşi mă trezesc uitându-mă cu adevărat la ea.

— Încerc, dar este greu.

Atât de timidă şi de inocentă, se uită-n jos la covorul maro. Fata pare să aibă nevoie de o mie de îmbrăţişări care să-i şteargă toată tristeţea ce o apasă pe umeri.

— E foarte greu să scapi de obiceiuri.

— Pot să te invit undeva, în oraş? o întreb fără să mă gândesc la ceea ce fac sau la consecinţe. Chiar vreau să-ţi mulţumesc, ei bine, ştii tu, pentru ce ai făcut.

Cu o fluturare de pleoape, ea deschide ochii, iar inima mea se opreşte preţ de o secundă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva şi, pentru moment, ameţesc.

— De fapt, trebuie să mă întâlnesc cu Seth peste câteva minute, dar poate altă dată, spune ea evaziv şi se îndreaptă spre coridor, aruncându-şi ruesacul peste umăr.

O prind din urmă.

— Ştii, este o persoană interesantă. E coleg cu mine la multe cursuri de engleză şi mereu ridică mâna, doar ca să răspundă greşit.

Ea zâmbeşte uşor.

— O face intenţionat.

Împingând cristalul cu palma, îi ţin uşa deschisă.

— De ce?

Când iese afară, îşi fereşte ochii de lumina soarelui cu mâna.

— Pentru că e trecut pe listă.

Mă opresc chiar lângă prag, ridicând o sprânceană.

— Pe listă?

— Nu-i nimic important.

Îmi face semn cu mâna, nepăsătoare.

— Uite ce e, trebuie să plec.

Măreşte pasul, mişcându-şi repede picioarele subţiri când mă lasă în curtea campusului, mergând cocoşată şi cu capul plecat, de parcă ar face tot ce-i stă în putinţă ca să nu iasă în evidenţă.

Callie

Camera mea de cămin se află în clădirea Mclntyre, cea mai înaltă dintre reşedinţe. Îmi flutur cartea de identitate ca să ajung în hol şi apoi formez un cod, ca să intru în cameră. De la fereastră, oamenii mi se par mici, de parcă aş fi o pasăre care vede totul de la înălţime.

îmi scot jurnalul pe care-l ţin ascuns sub pernă şi iau un stilou. Îl folosesc de la treisprezece ani, ca pe o modalitate de a-mi aşterne gândurile pe hârtie. Nu am plănuit să fee din asta o pasiune pentru toată viaţa, dar mă simt mult mai bine când scriu, ca şi când creierul meu este, în sfârşit, liber să spună ce vrea.

Marginile coperţii sunt vechi şi câteva pagini se desprind din spirală. Mă aşez cu picioarele încrucişate şi apăs vârful stiloului pe o foaie albă.

E uimitor cum lucrurile pe care ţi le aminteşti sunt întotdeauna lucruri pe care ai prefera să le uiţi, iar cele de care vrei să te agăţi cu disperare par să zboare ca nisipul în vânt.

Îmi aduc aminte tot ce are legătură cu ziua aia, de parcă imaginile mi-ar fi fost imprimate în creier cu un fier înroşit. Dar mi-aş dori să dispară în vânt.

Aud o bătaie în uşă. Oftând, ascund caietul sub pernă înainte să deschid uşa. Seth intră cu două cafele cu lapte cu gheaţă şi-mi dă una mie.

— Mi s-a părut că ţi-ar trebui aşa ceva.

Îşi scoate jacheta, o atârnă pe un scaun din faţa biroului şi se trânteşte pe pat.

— În regulă, scuipă tot.

— Nu ştiu de ce vorbeşte cu mine şi mă roagă să ies cu el.

Măsor cu pasul podeaua din faţa patului meu şi sorb cu paiul din cafea. Pe partea de perete a colegei mele de cameră sunt nişte schiţe şi un poster al trupei Rise Against, iar patul îi este acoperit de haine murdare.

— Serios că până acum nu mi-a mai vorbit niciodată.

— Cine, Kayden? întreabă Seth, iar eu dau aprobator din cap. El ia loc pe patul meu şi se uită prin listele mele cu melodii de pe ipod. Poate că te place, adaugă.

Mă opresc în mijlocul camerei şi scutur din cap, gheaţa agitându-se în pahar.

— Nu, nu-i ăsta motivul. Are prietenă – o stricată de prietenă, pe care poate să o pipăie.

— Probabil că te-ar pipăi şi pe tine, dacă l-ai lăsa, spune el, iar eu nu mai pot să respir. Bine, deci încă nu putem să vorbim despre asta.

Lăsând cafeaua pe birou, mă cufund în patul meu şi-mi ascund mâinile sub picioare.

— Nu sunt sigură că am s-o fac vreodată. Cred că am ajuns la concluzia că nu o să fiu niciodată în stare să merg atât de departe cu nimeni. S-ar putea să ajung una dintre bătrânele alea cu o mie de pisici şi care mănâncă mâncare pentru pisici, direct din conservă.

— În primul rând, e scârbos; nu te-aş lăsa niciodată să te transformi în aşa

ceva. Şi, în al doilea rând, ar trebui să adăugăm asta pe listă.

Se ridică şi se întinde după un stilou de pe noptiera mea.

— Doar pentru că e pe listă nu înseamnă că o să se şi întâmple, spun când el se ridică şi se îndreaptă către panoul de pe uşă, pe care e scrisă lista noastră.

— Ba da, Callie. Rânjeşte, scoţând capacul stiloului cu degetul mare. Pentru că este o listă magică, plină de posibilităţi, adaugă el.

— Mi-aş dori să ai dreptate.

Mă holbez pe fereastră la dnerii care inundă curtea campusului.

— Chiar mi-aş dori.

Stiloul scârţâie în timp ce Seth scrie ceva. Când îmi îndrept din nou atenţia spre el, văd că a adăugat #52 Asumă-ţi riscul, pentru numele lui Dumnezeu în partea de jos a listei. Pune capacul stiloului la loc, îşi înclină capul într-o parte şi zâmbeşte cu mândrie, mulţumit de isteţimea lui.

— Uneori, chiar mă uimesc. Am de gând să adaug asta şi pe copia mea, când o să mă întorc la mine în cameră.

El aruncă stiloul pe măsuţa de toaletă şi ia loc pe pat.

— Deci, care-i riscul tău, Callie? Pentru că ştiu că eşti destul de puternică să-ţi asumi măcar unul.

— Şi dacă risc şi totul se năruie? întreb eu. Dacă am din nou încredere în cineva şi-mi fură tot? De fapt, nu-mi rămân prea multe şi pot uşor să nu mai am nimic.

— Asumă-ţi un risc minor, zice el. Haide, Callie, fa-o.

— Încerci să mă presezi?

— Da, are efect?

— Nu prea, de vreme ce nu ştiu ce vrei să fac.

Cu o privire vicleană, îşi freacă mâinile.

— Am o idee. Ar trebui să-l suni pe Kayden şi să-i accepţi propunerea.

— Nu, Seth. Îmi strâng genunchii la piept şi-mi sprijin bărbia de ei. Nu pot să stau în preajma băieţilor ca el, adaug. Mă agită şi asta-mi aduce prea mult aminte de liceu. În plus, o să-şi dea seama curând că prietena lui mă urăşte şi-o să dea înapoi.

— Pare de treabă.

Seth îşi scoate telefonul mobil din buzunar şi verifică ecranul.

— Am chiar şi numărul lui de telefon.

Mă încrunt.

— Cum de-ai reuşit să faci rost de el?

— Pentru că sunt un neruşinat.

Atinge ecranul cu degetul ca să-l aprindă. Mă lungesc spre el cu braţul întins, dar sare de lângă mine şi fiige spre uşă.

— Să-l sunăm.

Mă ridic şi-mi pun mâinile în şolduri, înfigându-mi degetele în piele când mă aplec în faţă şi mă forţez să respir.

— Te rog, Seth, nu o face. Nu pot. Nu mă descurc bine în preajma băieţilor.

Îşi duce telefonul la ureche cu o privire serioasă.

— Callie, trebuie să-ţi aduci aminte că nu toţi tipii sunt el… Bună, Kayden la telefon? Face o pauză. Da, sunt Seth, continuă el. Aşteaptă o secundă. Callie vrea să vorbească cu tine.

Acoperind difuzorul cu mâna, îmi întinde telefonul.

— Asumă-ţi riscul.

Îmi iau mâinile din şolduri, iar pielea-mi este acoperită de semne roşii în formă de semilună din cauza unghiilor. Iau telefonul şi pulsul îmi străbate

neregulat degetele, încheieturile şi gâtul când îl ridic la ureche.

— Bună, zic aproape şoptit.

— Salut, răspunde el părând pierdut, dar intrigat. Ai nevoie de ceva?

— Hei, mă gândeam că e posibil... să-ţi accept propunerea de a ieşi pe undeva, îi explic eu, iar Seth îmi face semn din mână, încurajator. Nu trebuie să ieşim chiar acum, dar poate mai târziu.

— Tocmai mă pregăteam să mă duc să explorez oraşul, spune el în timp ce-mi muşc unghia. Vrei să vii cu mine?

Dau aprobator din cap, chiar dacă el nu mă vede.

— Da, e o idee bună. Ne întâlnim afară sau cum facem?

— Ştii cum arată fiirgoneta lui Luke? întreabă el.

— E aia ruginită, pe care o conducea în liceu?

— Da, aia-i. Hai să ne întâlnim lângă ea, peste zece minute. Este parcată lângă intrarea laterală a curţii interioare.

— În regulă, sună bine.

Închid telefonul şi-i arunc o privire mânioasă lui Seth.

El bate din palme şi dansează puţin.

— Vezi, nu-i atât de rău să-ţi asumi un risc. De fapt, chiar poate să iasă ceva bun din asta.

— Totuşi, dacă intru în panică?

Îi dau înapoi telefonul şi iau un hanorac cu glugă din sertarul şifonierului.

— Dacă fac ceva de-a dreptul ciudat? Nu am mai fost niciodată singură cu un necunoscut.

— O să fii bine. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă priveşte în ochi. Fii doar Callie pe care o cunosc, adaugă el.

Ridic fermoarul hanoracului.

— Bine, o să mă străduiesc din răsputeri.

E1 râde şi apoi mă trage mai aproape ca să mă îmbrăţişeze.

— Şi dacă ai nevoie de ceva, poţi să mă suni. O să fiu mereu aici pentru tine.

Kayden nu este în parcare. Cât aştept lângă fiirgoneta lui Luke, îi urmăresc pe ceilalţi studenţi care se grăbesc să se ducă sau să se întoarcă de la cursuri şi aproape că o iau la fugă. Când păşesc pe bordură ca să mă întorc în cămin, Kayden iese pe uşile laterale ale clădirii. Stă de vorbă cu o fată cu păr brunet, ondulat şi lung până-n talie.

E1 poartă o pereche de blugi care-i atârnă mult pe şolduri şi un tricou Henley gri-închis, cu mâneci lungi. Felul în care se mişcă este fermecător. Dă mândru din şolduri şi, cu toate astea, îşi apleacă umerii, iar toată zona abdomenului pare rigidă, de parcă mersul i-ar provoca dureri.

Fac un pas înapoi spre fiirgonetă şi aştept cu braţele încrucişate la piept. Când mă vede, îmi zâmbeşte şi-i flutură din mână fetei – despre care cred că e colegă cu mine la cursul de fâlosofâe – în semn de „la revedere”.

— Scuze că am întârziat.

Peste umăr, mi-o arată cu degetul pe fata care se îndepărtează.

— Kellie a avut nevoie s-o ajut cu o temă la engleză. Mă aştepţi de mult?

Îmi las braţele pe lângă corp şi apoi mi le încrucişez din nou la piept, nefiind în stare să-mi dau seama ce să fac cu ele.

— Nu de prea mult.

El coboară de pe trotuar şi eu dau să mă feresc atunci când se întinde spre mine. Însă apucă mânerul portierei, iar eu mă relaxez şi mă dau într-o parte, ca să poată s-o deschidă.

— Eşti bine?

Deschide portiera şi balamalele scârţâie când bucăţi de rugină cad de pe

margine.

Dând aprobator din cap, pun un picior pe podeaua furgonetei şi urc. Materialul de vinii al scaunului e rupt şi-mi intră prin blugi, zgâriindu-mi pielea. El trânteşte portiera, iar eu îmi frâng mâinile în poală. Cu excepţia lui Seth, este prima dată când mă aflu singură într-o maşină cu un tip, iar inima îmi provoacă pieptul să-i suporte mânia.

— Callie, eşti sigură că te simţi bine? mă întreabă el, cu mâinile pe volan. Eşti cam palidă.

Îmi forţez ochii să se concentreze asupra lui, încercând să nu clipesc prea mult.

— Sunt în regulă. Sunt un pic obosită. Facultatea mă epuizează.

— Sunt total de acord cu asta.

Îmi oferă un zâmbet ce-i încreţeşte pielea din jurul ochilor când porneşte motorul, care scoate fum şi apoi dă rateuri.

— Scuze, furgoneta lui Luke e o rablă.

Îmi lipesc palmele transpirate pe genunchi.

— Ce s-a întâmplat cu maşina ta? Cea cu care veneai la şcoală. Ai lăsat-o acasă?

Muşchii gâtului i se încordează ca să înghită un nod.

— Tata are o regulă cum că, odată plecaţi de acasă, suntem pe cont propriu. El a cumpărat maşina şi, prin urmare, este a lui.

Eu dau din cap şi mă-ntind peste umăr ca să apuc centura de siguranţă.

— Nici eu nu am maşină. Părinţii mei s-au oferit să-mi dea vechea maşină a fratelui meu, dar am refuzat.

— De ce?

El bagă în viteză, iar cauciucurile încep să se deplaseze.

— Pare că viaţa ar fi mai uşoară dacă ai avea una.

Fixez centura la locul ei şi apoi mă uit la copacii înfrunziţi pe lângă care trecem cu viteză când ieşim pe stradă şi ne îndepărtăm de campus.

— Mi s-a părut o responsabilitate prea mare, presupun. În plus, chiar nu plănuiam să plec prea des din campus.

Porneşte ştergătoarele ca să îndepărteze murdăria de pe parbriz.

—Aş vrea să te întreb ceva şi poţi să nu-mi răspunzi, dacă nu viei.

El ezită.

— Cum de nu ai ieşit cu nimeni în liceu? Gândindu-mă la asta, pur şi simplu nu-mi aduc aminte să te fi văzut cu cineva.

Îmi scarpin ceafa până când simt că mă ustură.

— Asta pentru că n-am ieşit cu nimeni.

Atent la mine, ţi nu la drum, el aşteaptă să-i dau mai multe detalii, dar eu nu pot să-i spun nimic. Este secretul meu şi-am să-l iau cu mine în mormântul ruşinii.

— Am auzit de locul ăla cu-adevărat grozav, de unde poţi să vezi tot oraşul din vârful dealurilor, spune el. Mă gândeam că am putea să mergem acolo. Nu-i prea departe pentru o drumeţie.

— O drumeţie? întreb. Ca o plimbare pe munte?

El râde, iar eu mă simt ca o fraieră.

— Da, e ca o plimbare pe munte.

Strâmb din nas uitându-mă la cizmele mele maro, care se răsfrâng în partea de sus. Sunt cu un număr mai mici ţi din cauza lor îmi ies băşici chiar ţi numai când mă plimb prin campus.

— Bine, cred că putem să facem o drumeţie.

Vrea să spună ceva, dar telefonul îi sună în buzunar. Se încruntă când

citeşte numele pe ecranul strălucitor.

— Poţi să faci linişte o secundă? întreabă el cu o faţă vinovată.

Eu dau aprobator din cap, uitându-mă la telefonul său.

— Desigur.

— Ce s-a întâmplat, iubito? răspunde el, iar eu îi aud vocea lui Daisy la celălalt capăt. Atunci nu le spune asta şi poate că nu se vor supăra.

Kayden face o pauză.

— Da, ştiu. Şi mie îmi este dor de tine. De-abia aştept balul… Nu, încă nu mi-am luat un smoching.

O urmă de gelozie îmi arde în inimă. Când eram mai mică, visam să mă duc la bal şi să port o rochie frumoasă, cu mult sclipici. Voiam chiar şi o diademă, lucru care acum mi se pare o prostie.

— Şi eu te iubesc, spune el cu glas egal ţi închide repede telefonul.

Gelozia mea se intensifică, iar eu răsuflu fără să-mi dau seama că-mi ţinusem respiraţia.

El aruncă telefonul pe scaunul dintre noi.

— Era Daisy… o cunoşti pe Daisy Mcmillian, nu?

— Da, oarecum.

— După tonul tău, presupun că nu o placi.

— De ce presupui asta?

Cât se uită atent la mine, strânge volanul.

— Pentru că majoritatea oamenilor nu o plac.

— Dacă-i aşa, atunci de ce te întâlneşti cu ea? vreau eu să ştiu, întrebându-mă cum de am atâta tupeu.

El ridică din umeri, cu maxilarul rigid.

— Este o prietenă drăguţă. În cea mai mare parte a timpului mă face fericit.

— O, scuze. Sunt insistentă, nu?

Apuc marginea centurii de siguranţă când virează pe un drum murdar, cu gropi mari şi foarte lăsat într-o parte. Drumul urcă spre munţii înverziţi.

— Nu ai fost insistentă. Eu ţi-am pus primul întrebări.

Strânge din dinţi şi apucă mai bine volanul.

Nu ne mai vorbim tot restul drumului, iar eu îmi dau seama că l-a supărat ceva. Rotiţele din mintea lui se învârt în timp ce se gândeşte la ceva complicat.

Urcând dealul, trage de volan spre dreapta şi conduce furgoneta către o porţiune mai lată. Un şanţ lung străbate drumul, iar el încetineşte treptat. Furgoneta se zdruncină şi apoi se înclină când accelerează şi o redresează, hurducăindu-ne din stânga în dreapta. Când ajungem din nou pe teren neaccidentat, direcţionează bara de protecţie spre copaci şi înaintează, apoi parchează şi opreşte motorul.

În faţa noastră se înalţă un deal abrupt, iar pe partea laterală a stâncii se văd desene graffiti în diverse culori, care marchează date, versuri, poezii şi declaraţii de dragoste. Lângă noi şi pe drum sunt parcate şi alte vehicule. Oamenii sunt pe cărare şi pe vârful dealului. Mă bucur că nu suntem singuri, dar nu-mi place faptul că sunt mulţi oameni. Situaţia e cam imprevizibilă.

El loveşte uşor mânerul şi deschide portiera cu cotul.

— Promit că nu este atât de departe. Cel puţin aşa mi s-a spus. Dacă o să-ţi fie prea greu, să-mi spui şi putem să ne întoarcem.

— Bine, aşa am să fac.

Deschid portiera de pe partea mea şi-mi balansez picioarele în afară, evitând o baltă. Îl întâlnesc în faţa fiirgonetei şi-mi bag mâinile în buzunarele eăptuşite cu material moale, iar senzaţia mă alină, pentru că-mi aduce aminte

de un ursuleţ de pluş.

Mergem pe drumul prăfuit şi trecem pe lângă un cuplu care stă pe un bolovan, purtând în picioare ghete de drumeţie şi în spate rucsacuri. Ei ne fac semn cu mâna, iar Kayden le răspunde la fel, în timp ce eu mă holbez la o stâncă pătată cu vopsea.

— Ce-i aia? mă întreb cu voce tare şi citesc unul dintre citate. „Trăieşte clipa, stăpâneşte-o şi transform-o în ce vrei tu.”

El se dă într-o parte a cărării ca să evite o groapă mare şi, din greşeală, umărul i se loveşte de al meu.

— Cred că este o tradiţie pentru studenţii din ultimul an de la UW să vină aici sus şi să scrie cuvinte de înţelepciune pentru toţi viitorii absolvenţi.

— „Petreceţi în continuare şi prosperaţi.” Cu buzele zvâcnindu-mi, îi arunc o privire. Foarte profund, adaug.

El râde şi în jurul gurii i se formează nişte riduri.

— Nu am spus că toate sunt cuvinte de înţelepciune, ci doar că am auzit că aşa ar trebui să fie.

Mă grăbesc spre dealul pietros, ca să măresc un pic distanţa dintre noi.

— Totuşi, pare o idee bună. Să marchezi sfârşitul cu orice vrei.

— Nu-i aşa?

Sare peste o piatră imensă, întinzându-şi picioarele lungi când aterizează în vârful ei şi apoi sare pe partea cealaltă. Gâfâie, zâmbeşte şi e mândru de el.

— Cam seamănă cu focul de tabără din Afton, unde ne scriem gândurile pe o bucată de hârtie şi apoi o ardem.

— N-am fost niciodată, recunosc şi-mi strâng mâinile în pumni.

Dacă aş fi făcut-o, aş fi fost torturată de oamenii care şopteau că sunt o slugă a diavolului, care nu mănâncă niciodată nimic. Pentru că părul meu tuns scurt, dermatograful negru în exces şi comportamentul antisocial nu puteau fi decât mâna diavolului.

— Oh.

Se uită cu atenţie la mine o vreme, în timp ce eu mă fac că nu observ.

— Callie, mi-ar plăcea să te cunosc. Adică mi-ai salvat viaţa, iar eu nu ştiu mai nimic despre tine.

Smulg o frunză dintr-o tufa şi-i cojesc marginile cerate.

— Chiar nu sunt atât de multe de aflat. Sunt o persoană plictisitoare.

— Mă-ndoiesc că e adevărat. Loveşte cu piciorul o piatră peste marginea stâncii. Ce-ar fi să-ţi spun ceva despre mine, iar apoi tu să-mi zici ceva despre tine? continuă el.

— Ce fel de lucruri?

— De care vrei tu.

Când ajungem la capătul cărării, ne oprim. Drumul se lăţeşte spre o zonă mărginită de dealuri şi bolovani, iar marginile unei stânci imense seamănă cu nişte scări. Este abruptă, dar poate fi escaladată.

— Cum ajungem sus?

Scap frunza pe pământ şi-mi las capul pe spate ca să mă uit la vârful dealului.

Frecându-şi mâinile, apucă una dintre trepte şi-şi sprijină pantoful de una mai joasă.

— Urcăm.

împingându-se cu genunchiul, se ridică de parcă ar escalada un zid din piatră. Odată ajuns la jumătatea distanţei, se uită la mine peste umăr.

— Vii?

În urma mea, mă uit la cărarea care şerpuieşte în josul dealului şi apoi din

nou la stâncă. Asumă-ţi riscul, pentru numele lui Dumnezeu. Cu toate că-mi este frică de înălţimi, apuc marginea aspră şi mă ridic pe vârfuri. Îmi poziţionez tălpile pe câte o ieşitură şi îmi croiesc drum spre următoarea, urcuşul facându-mă să ameţesc. Când mă uit în jos, îngheţ de frica de a cădea pe pietrele de dedesubt. Vântul îmi suflă prin păr şi câteva şuviţe îmi ies din elastic.

— O să reuşeşti?

El stă în vârful dealului cu mâinile-n şolduri, de parcă ar fi regele lumii, lucru care ar fi grozav dacă ar exista o asemenea slujbă. Aş purta o coroană şi toată lumea m-ar asculta. Dacă le-aş spune să nu se apropie, atunci aşa ar face.

Inspir pe nas şi-mi mişc mâna spre următoarea treaptă.

— Da...

Când degetele îmi alunecă, strâng din ochi şi mă aplec în faţă. N-o să cad, dar asta mă face să mă simt neajutorată şi nu pot să mă mişc.

— La naiba, Callie, spune el. Dă-mi mâna.

Mă agăţ cu degetele de o altă margine şi le înfig bine când rămân fără aer. Ameţeala îmi vâjâie prin creier, iar genunchii îmi tremură, gata să cedeze.

— Callie, deschide ochii, spune Kayden cu o voce blândă, dar autoritară, iar eu deschid un ochi.

A coborât, picioarele fiindu-i chiar deasupra capului meu şi ţinând braţul lung întins spre mine.

— Dă-mi mâna şi-o să te ajut să urci.

Mă uit la mâna lui de parcă ar fi diavolul, pentru că asta pot fi mâinile; pot să te stăpânească, să te ţintuiască la pământ, să te atingă fără permisiune. Muşcându-mi buza, scutur din cap.

— Pot să mă descurc singură. Pur şi simplu am fost distrasă pentru o clipă.

El ofrează, iar muşchii braţului i se relaxează.

— Îţi este frică de înălţimi, nu-i aşa?

Mă înclin în faţă până când mă lipesc de pietrele zimţate.

— Un pic.

— Dă-mi mâna, repetă el cu o voce catifelată, dar cu o privire poruncitoare. Şi-o să te ajut să ajungi pe vârful dealului.

Vântul se înteţeşte şi praful îmi înţeapă obrajii. Nervii îmi încălzesc trupul când închid ochii şi-i dau mâna. Degetele ni se împletesc, un fior îmi traversează braţul şi mă uit în sus, la el.

Strângându-mă mai tare, Kayden mă ridică, muşchii braţelor sale flexându-se până când eu ajung pe următoarea treaptă. Îmi fixez pantofii pe ea, iar el îmi acordă un răgaz înainte de a mă trage de braţ şi de a mă ridica spre următoarea. Când ajiţnge în vârf, îmi dă drumul, dar doar pentru a se ridica. Apoi îşi întinde mâna peste margine, iar eu o apuc, având încă o dată încredere în el în timp ce mă ridică. Mă împiedic şi-mi târăsc pantofii prin praf cât încerc să-mi recapăt echilibrul.

îşi trece o mână pe la spatele meu şi mă atinge chiar deasupra taliei, ca să mă echilibreze. Trupul îmi înţepeneşte când un amestec de emoţii mă învăluie. Îmi plac atingerea lui, blândeţea degetelor sale şi căldura apropierii lui. Dar apoi îmi aduc aminte de o mână mare care mă împinge din spate până când cad pe un pat.

Mă învârt cu ochi mari şi cu nişte şuviţe care-mi plutesc în faţă.

— Nu mă atinge, te rog.

— Este în regulă, spune el cu mâinile întinse-n faţă şi cu o expresie prudentă. Te ajutam doar să-ţi recapeţi echilibrul.

Mă întind să-mi verific elasticul care-mi ţine părul strâns.

— Îmi pare rău... doar că... nu are nimic de-a face cu tine, jur. Pur şi simplu am probleme.

El îşi lasă mâinile pe lângă corp şi mă priveşte mai mult decât a facut-o vreodată.

— Nu vreau să fiu insistent, dar pari cam agitată. Pot să... Te deranjează dacă te întreb de ce?

Îmi îndrept privirea spre priveliştea de dincolo de umărul lui.

— Aş prefera să n-o faci.

— Bine, spune el simplu şi se întoarce cu faţa spre deschizătura stâncii.

Mă mişc de lângă el, lăsând un mic spaţiu între noi. Dealurile se întind pe kilometri întregi; verzi, înfloritoare, împestriţate de copaci şi de excursionişti. Cerul albastru este nesfârşit, iar lumina soarelui trece prin norii albi şi rari. Atunci când briza care urcă şi cca care bate dintr-o parte se ciocnesc, simt că zbor.

— Într-un fel, asta-mi aminteşte de tabloul pe care domnul Garibaldi îl avea pe perete.

Kayden îşi freacă bărbia gânditor.

— Ăla de care era atât de mândru? Şi despre care vorbea tot timpul?

îmi cobor mâinile pe coapse, dar le întind uşor şi-mi desfac pumnii în timp ce-mi imaginez cum este să fii o pasăre care zboară liberă, în înaltul cerului.

Râde şi-şi înclină capul înainte, părul căzându-i peste frunte.

— Spunea povestea aia tuturor elevilor?

Abţinându-mă să nu zâmbesc, îmi plimb limba prin gură.

— Cred că era o tradiţie. Era modul lui de a se lăuda că a existat o vreme în viaţa sa când nu stătea închis într-o sală de clasă.

El îşi înalţă iar capul şi expiră treptat.

— Cât vrei să rămâi aici, sus?

Eu ridic din umeri şi mă întorc spre margine.

— Putem să ne întoarcem dacă vrei.

— Nu vreau să mă întorc, spune el, iar eu tac. Dar, dacă tu vrei...

Mă uit din nou la dealuri.

— Mi-ar plăcea să mai rămân aici o vreme, dacă e în regulă.

— Este perfect.

Se aşază în praf şi-şi încrucişează picioarele când le-ntinde în faţă. Apoi atinge uşor locul de lângă el, la care mă holbez multă vreme înainte să mă aşez şi eu şi să-mi încrucişez picioarele. Muşchii mi se contractă din cauza faptului că picioarele noastre sunt atât de apropiate, dar nu mă mişc.

— Nu prea-mi place fotbalul, mi se confesează el când îşi ridică un picior şi-şi lasă braţul pe genunchi.

— O, da? spun surprinsă. Cum aşa?

Îşi plimbă degetul de-a lungul cicatricei care i se întinde pe jumătate de maxilar.

— Uneori violenţa mă afectează.

Mă sprijin pe palme.

— Nici mie nu-mi place fotbalul. Singurul scop e cel de a domina.

El râde, scuturând din cap.

— N-aş merge atât de departe, dar înţeleg ce vrei să spui. Totuşi, eu sunt fundaşul; de fapt, nu fac decât să arunc mingea.

Prin praf, îmi mişc degetul mic înainte şi înapoi.

— Ştiu ce poziţie ocupi şi ce face un fundaş. Tatăl meu este antrenor şi, prin urmare, sunt nevoită să ascult cum îmi povesteşte despre fiecare joc şi

antrenament când luăm cina.

— Tatăl tău e un tip de treabă totuşi, declară el aruncându-mi o privire dintr-o parte. Îmi place de el.

Ştiu că nu ar trebui să-l întreb, dar nu pot să mă abţin. De luni întregi mă macină faptul că l-am părăsit, pur şi simplu, după ce a fost bătut. Nu am crezut niciodată că a fost singura dată în care tatăl său l-a lovit. O astfel de furie nu apare din senin, pentru ca mai apoi să dispară.

— Kayden, ce s-a întâmplat în noaptea aia? în noaptea în care am fost la tine acasă... şi tatăl tău, ei bine, când te-a lovit. S-a mai întâmplat vreodată?

— Cred că e rândul tău să-mi spui ceva despre tine, evită el întrebarea, cu mâinile strânse-n pumni şi cu încheieturile degetelor atât de albe încât cicatricele de pe ele nu se mai văd.

— Nu am multe de zis despre mine. Refuz să mă uit la el când ridic din umeri. Oricum, nimic deosebit de interesant, adaug.

Ridicându-şi mâna, îşi ţine degetul mare şi cel arătător ca şi când ar ciupi ceva.

— Haide. Doar un mic detaliu. E tot ce-ţi cer.

Încruntându-mă, mă gândesc la un detaliu interesant despre mine, care să nu fie prea personal. Dau din umeri.

— Uneori, îmi place să foc kick box la sala The Tune up.

— Kick box? întreabă el încruntându-se. Serios?

Îmi scot mizeria de sub unghiile crăpate.

— E o metodă bună să te relaxezi.

Mă măsoară cu privirea din eap până-n picioare, iar obrajii mi se încălzesc.

— Pari prea micuţă ea să practici kick box-ul. Nu pot să-mi imaginez că picioruţele tale pot să lovească prea tare.

Dacă aş fi fost mai curajoasă, l-aş fi provocat la un meci chiar acolo, doar ca să-i demonstrez că se înşală.

Îmi îndrept bărbia spre cer şi-mi duc mâna la ochi ca să mă feresc de strălucirea luminii soarelui.

— O fac doar ca să mă distrez, nu ca să practic un sport. Este o metodă bună să... Nu ştiu...

Mă opresc pentru că restul este prea personal.

— Să-ţi verşi mânia interioară, spune el mai mult pentru sine.

Eu dau aprobator din cap.

— Da, cam aşa ceva.

— Ştii ce?

Se uită la mine cu un zâmbet pe buzele-i pline.

— Ar trebui să mă suni când te mai duci data viitoare. Antrenorul meu, care e cam cretin în comparaţie cu tatăl tău, mă tot presează să fiu într-o formă mai bună. Atunci o să ai ocazia să-mi arăţi cât de mult rău poate să facă trupuşorul tău. O să fiu mai puţin agresiv şi-o să-ţi dau o şansă să mă ţintuieşti la pământ.

Îmi muşc buza ca să nu zâmbesc.

— În regulă, dar nu mă duc atât de des.

— Doar când ai chef să baţi pe cineva? mă necăjeşte el, cu o sprânceană ridicată.

Buzele mi se mişcă într-un zâmbet firav.

— Da, ceva de genul ăsta.

El se întoarce într-o parte ca să fie cu faţa spre mine şi-şi încrucişează picioarele.

— Bine, am o altă întrebare. De fapt, tocmai mi-am adus aminte de asta.

Cted că s-a întâmplat când eram în clasa a cincea şi ai tăi au venit la mine acasă cu ocazia unuia dintre grătarele stupide pe care tata le (ace la fiecare Super Bowl[2].

— Cumva, un fotbalist de colecţie a dispărut din vitrina tatei şi toată lumea a crezut că fiatele meu Tyler a fost de vină, pentru că se purta ciudat, dar, de fapt, era doar beat. Dar jur pe Dumnezeu că te-am văzut ducându-te la maşina ta cu statueta sub bluză.

Acoperindu-mi faţa cu mâinile, îmi îndoi picioarele sub fund.

— Fratele meu mi-a spus s-o fac. Mi-a zis că, dacă îl fur pentru el, nu o să-i spună mamei că eu am fost cea care i-a spân unul dintre unicornii ei stupizi de colecţie.

Fac o pauză şi se aşterne liniştea. În cele din urmă, îmi adun curajul să mă uit printre degete.

— Îmi pare foarte rău.

El mă cercetează cu atenţie şi apoi îmi zâmbeşte.

— Callie, te necăjesc. Nu-mi pasă dacă m ai facut-o. De fapt, e amuzant.

— Nu, nu este, spun. E oribil. Pun pariu că fratele tău a avut probleme.

— Nu, avea optsprezece ani. Îmi ia mâna de pe (aţă. Şi când tata a început să se comporte ca un idiot, a plecat pur şi simplu, continuă el.

— Eu mă simt ca o idioată. Cred că fiatele meu încă-l are în cameră. Ar trebui să-l oblig să ţi-l dea.

— Nici vorbă.

Încă mă ţine de mână cât îmi ghidează braţul spre genunchi. Sunt foarte conştientă de vârfurile degetelor lui care-mi ating încheietura chiar deasupra pulsului nebunesc, iar eu nu ştiu dacă vreau sau nu să mă retrag.

— Tata poate să supravieţuiască fără câteva dintre rahaturile lui.

— Eşti sigur? Nu pot să nu mă uit la mâna lui de pe braţul meu. Jur că pot să-l înapoiez, adaug.

El râde încet şi apoi îmi atinge uşor încheietura mâinii cu degetele, fâcându-mă să tremur.

— Foarte sigur. Nici nu mai contează.

— Îmi pare foarte rău, repet.

Se uită la mine cu o expresie ciudată, de parcă ar fi confuz. Se linge pe buze şi apoi şi le strânge, ţinându-şi respiraţia.

M-am întrebat deseori cum arată un tip care urmează să mă sărute. Ar semăna cu primul şi singurul meu sărut? O strălucire a victoriei în pupile? Sau ar fi ceva cu totul diferit? Ceva mai puţin terifiant? Cu mai multă pasiune şi dorinţă?

întorcându-se cu spatele la stâncă, îmi eliberează încheietura şi mâna începe să-i tremure. O îndoaie, îşi întinde degetele şi oftează.

— Ce-ai păţit la mână? îl întreb încercând să nu mă bâlbâi. Te-ai rănit când te-ai căţărat?

Îşi strânge mâna-n pumn şi îl lasă în poală.

— N-am nimic. Mi-am rupt câteva oase acum ceva vreme şi uneori păţesc asta.

— Te afectează când joci?

— Câteodată, dar mă descurc.

Mă holbez la cicatricele de pe încheieturile degetelor lui, aducându-mi

---

2 În fotbalul american profesionist, Super Bowl este meciul pentru campionatul Ligii Naţionale de Fotbal (National Football League - NFL). Meciul împreună cu festivităţile alcătuiesc duminica Super Bowl

aminte de noaptea în care erau deschise.

— Pot să te întreb ceva?

El îşi întinde picioarele şi se lasă pe spate, sprijinindu-se pe mâini.

— Sigur.

— De unde ai cicatricele de pe mână?

Mă întind să le ating, nevoia de a-l simţi fiind atât de intensă încât, pentru moment, îmi depăşeşte şovăielile, dar amintirile mă ajung din urmă, iar eu îmi îndepărtez repede mâna.

Sprijinindu-se într-un braţ, îşi întinde mâna în faţă. În partea de jos a fiecărui deget are o cicatrice albă şi groasă.

— Am dat cu pumnul într-un perete.

— Poftim?

— Nu intenţionat, adaugă el, apoi îşi mişcă degetul de-a lungul tuturor articulaţiilor şi al spaţiilor dintre ele. Uneori se întâmplă accidente.

Îmi aduc aminte cum tatăl lui l-a lovit cu pumnul în faţă.

— Da, presupun că aşa este, dar uneori oamenii răi fac intenţionat lucruri rele.

El dă aprobator din cap, apoi se ridică în picioare şi-şi şterge praful de pe blugi.

— Ar trebui să ne întoarcem. Am de scris un referat absolut criminal la literatură.

Îmi oferă mâna ca să mă ajute să mă ridic, dar eu nu reuşesc să mă conving s-o apuc.

Mă întorc pe palme şi genunchi şi mă împing în picioare.

— Acum trebuie doar să cobor, spun eu cu un oftat când mă îndrept spre stâncă şi mă uit peste margine.

Urmându-mă, el râde uşor.

— Nu-ţi face griji. Dacă mă laşi, te ajut să cobori.

Cuvintele lui şi apoi stânca mă fac să casc ochii. Ce dilemă. Dar am avut încredere în el o dată şi hotărăsc să o fac din nou. Şi mă rog lui Dumnezeu să nu mă împingă şi să mă distrugă, pentru că sunt deja fârâmată-n prea multe bucăţi şi pur şi simplu nu ştiu cât mai pot să îndur.

Kayden

Faptul că o ajut să coboare stânca mă agiţi, şi nu pentru că eu cred că o să cadă. Îi cuprind spatele cu braţul, iar ca îşi lasă greutatea pe mine. Este în siguranţă şi mă bucur pentru asta.

Problema sunt eu. Cât coborâm, inima îmi bate cu putere în piept. Vreau să mă întind şi să-i simt pielea, să-i sug buzele şi chiar să-i ating uşor fundul cu degetele. Niciodată nu am dorit aşa pe nimeni şi e al naibii de înfricoşător. O secundă, m-am gândit să o sărut cât am stat pe stâncă, dar ar fi fost greşit din partea mea. Nu doar pentru că nu ar trebui să sărut o fată atât de drăguţă precum Callie, dar şi pentru că am o prietenă şi nu ar fi fost corect faţă de nimeni.

Deşi conversaţia noastră de pe deal a fost scurtă, a fost mai profundă decât orice altă discuţie purtată de mine vreodată. Atunci când vorbesc cu Daisy, în mare pane discutăm despre lucruri superficiale, cum ar fi balul ei de absolvire, hainele pe care o să le poane şi unde vor avea loc petrecerile. Aşa vreau să fie viaţa mea. Simplă. Deja ţin închisă-n mine o complexitate

suficientă încât să aştearnă întunericul peste întreaga lume.

— Eşti sigur că nu o să cădem?

Callie mă apucă de partea de sus a braţului, împletindu-şi degetele în materialul cămăşii mele când clipeşte spre pământ.

— Mi se pare că o să mă scapi.

— N-o s-o fac. Îţi promit.

Îi cuprind spatele mai bine cu braţul şi o trag cu grijă mai aproape.

— Relaxează-te. Aproape am ajuns.

îmi strecor piciorul de-a lungul stâncii spre următoarea margine, rezistând impulsului de a o apuca de fund şi de a-i atinge talia cu mâna. Ea îşi îndreaptă mâna-n jos, ţinându-se de mine în timp ce-şi întinde piciorul către terasa inferioară. Odată ce o atinge cu piciorul, se relaxează când coboară pe cea de dedesubt.

Când ajunge la baza stâncii, îi dau drumul.

— Vezi, ţi-am zis că n-o să te scap.

Dându-mă un pic în spectacol, sar restul distanţei şi aterizez în faţa ei, ignorând durerea din muşchii gambelor.

— Să-mi aduci aminte să nu te mai duc niciodată într-un loc aflat la înălţime.

Cât îşi scutură cu mâinile praful de pe partea din faţă a cămăşii, pare copleşită de regrete.

— Îmi parc rău, ar fi trebuit să tc avertizez. Deşi căţăratul în stilul ăsta nu este prea firesc. Mi s-a părut că am încercat să fim nişte şopârle sau ceva de genul ăsta.

Incapabil să mă abţin, râd de ea. A trecut o vreme de când nu am mai râs şi mă simt bine.

— Deci, pentru planuri viitoare, în ce fel de locuri ţi-ar plăcea să mergi?

Pare la fel de pierdută ca mine.

— Habar n-am.

— Ei bine, gândeşte-te la asta.

Merg pe cărarea care duce spre locul în care e parcată furgoneta, iar Callie mă urmează.

— Şi data viitoare când o să te întreb dacă vrei să ne petrecem timpul împreună, poţi să-mi spui tu unde.

Fruntea i se încreţeşte când se holbează la dealurile de lângă noi.

— O să mai fie o dată viitoare?

— Desigur, spun nonşalant. Dc ce n-ar mai fi?

Ea se uită la mine şi ridică din umeri, părând plină de îndoieli.

— Nu ştiu.

Pare că ştie o grămadă de lucruri şi de aceea ar trebui să fug de lângă ea, înainte să afle despre mine. Dar, aşa cum spune mereu tatăl meu, nu am fost niciodată atât de deştept şi simt că n-o să reuşesc să stau deoparte.

Capitolul 4

#43 Să nn permiţi nimănui să te calce în picioare

Kayden

Visez frumos. Eu şi Callie coborâm de pe stâncă şi, când o ajut să ajungă la

baza acesteia, ea îşi muşcă buza de jos, împiedicându-se de pietre şi părând extrem de nervoasă.

Cu ochii aţintiţi asupra buzelor ei, îmi lipesc palmele de zidul stâncos, astfel încât capul să-i fie prins între braţele mele. Tremură când mă înclin şi-i respir pe gât. Îmi place faptul că tremură şi vreau s-o fac să vibreze şi mai mult.

Palmele îmi alunecă pe pietre, marginile zimţate zgâriindu-mi pielea. Un amestec de durere şi dorinţă arzătoare face ca adrenalina să-mi inunde corpul. Când o apuc strâns de şolduri, ea deschide uşor gura în vreme ce-şi lasă capul pe spate şi geme.

— Spune-mi că mă doreşti, zic eu, pentru că am senzaţia că nu a mai spus asta nimănui niciodată.

— Te doresc, şopteşte ea.

Ridicând-o, îmi ating buzele de ale sale când mă lipesc de ea, dorindu-mi doar să-i smulg hainele şi să-mi înfig penisul în adâncul ei.

— Trezeşte-te, iubăreţule.

O mână caldă mă mângâie uşor pe obraz, iar eu dau din braţe pentru că-mi strică visul.

— Haide, sexosule.

Cineva sare deasupra mea.

— Dacă te trezeşti, te aşteaptă un cadou.

Deschid ochii clipind şi văd doi ochi albaştri şi o claie de păr blond şi cârlionţat care-mi atârnă peste faţă.

Daisy mă călăreşte, îmbrăcată cu o fustă scurtă din denim şi cu un tricou alb din dantelă.

— Surpriză!

Dezamăgit şi dorindu-mi să mă-ntorc la visul meu ca să văd cum se termină, mă ridic pe coate.

— Ce bici aici?

Ea mă priveşte cu ochi mijiţi.

— Ce frumos o întâmpini pe dragostea vieţii tale! Doamne, Kayden, ce tâmpit poţi să fii uneori!

Oftez şi zâmbesc fals.

— Îmi pare rău, sunt obosit. Între şcoală şi antrenamente, abia am timp să dorm.

Cu degetele, ea îşi freacă vârfurile şuviţelor.

— Ei bine, trezeşte-te. Trebuie să ieşim pe undeva înainte să mă întorc aeasă. Pot să stau doar o oră.

— De ce ai venit? întreb prudent când mă ridic în capul oaselor şi mă sprijin de tăblia patului.

Ea îşi scutură părul şi-şi aranjează tricoul peste abdomen.

— Mama a venit aici cu maşina ca să facă nişte cumpărături. Este cel mai apropiat loc din care poate să cumpere pantofi de firmă.

Prefacându-mă interesat, ridic din sprâncene.

— O, da?

Ea dă aprobator din cap şi apoi îşi plimbă degetele spre pieptul meu gol, acoperit de un cearşaf.

— M-am gândit să o însoţesc şi să te văd. Poţi să mă scoţi în oraş şi poate ai noroc după aceea.

— Trebuie să mă duc la cursuri, îi spun. Şi unde este Luke? Presupun că el ţi-a dat drumul. Dar cine te-a lăsat să intri în clădire?

— Am metodele mele. Îşi ia piciorul de pe mine şi se ridică. Luke m-a lăsat să intru în cameră şi după aceea a plecat. Nu înţeleg ce are cu mine, adaugă

ea. Adică e de-ajuns să mă uit la el şi fuge în direcţia opusă.

— E un tip retras.

Mă ridic şi cearşaful îmi cade de pe piept.

Ea se uită cu atenţie la liniile albe care se-ntind în toate direcţiile pe pielea mea, ca şi când ar lî uitat că sunt acolo.

— Ştii că există tratamente cu laser care pot să şteargă cicatricele? Poate că ar lî bine să te interesezi.

Cu unghia, îmi conturează obrazul.

— Dacă nu ai avea cicatricele alea, ai lî perfect.

Mă ridic de lângă ea, iau un tricou roşu din şifonier şi mă îmbrac.

— Gata. Acum nu le mai vezi.

Ea strâmbă din nas.

— Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Ţi-am zis doar adevărul.

Mă îmbrac cu blugii pe care-i iau de pe podea şi închei nasturele înainte de a mă încălţa cu pantolâi.

— Unde vrei să mergi?

Gânditoare, îşi loveşte uşor buza cu degetul.

— Surprinde-mă. Dar să mă duci într-un loc frumos.

Îmi iau portofelul şi telefonul şi apoi îi deschid uşa.

— Ştii că nu mai am maşina.

— Evident.

Îşi dă ochii peste cap când închid uşa.

— De-aia am convins-o pe mama să mă lase s-o iau pe-a ei. Ea e blocată în mall acum, aşa că trebuie s-o facem repede. Totuşi, mai bine asigură-te că o să-mi placă.

Îmi aruncă un rânjet şi-şi unduieşte şoldurile când merge ţanţoş pe hol. Fusta abia îi acoperă fundul, iar picioarele-i lungi se întind cu încredere. Câţiva ţipi de pe hol se uită la fundul ei.

Când se apropie de uşă, aşteaptă să i-o deschid şi apoi păşim în lumina soarelui. Curtea campusului e plină cu studenţi care vin şi pleaeă de la cursuri, ţinând cărţi în mâini.

Ne plimbăm pe cărarea de sub copaci, iar Seth şi Callie apar în capăt. Callie poartă o cămaşă mov cu mâneci lungi şi părul strâns sus. Mă gândesc din nou la visul meu obscen şi la cum m-am simţit ţinând-o în braţe.

Ea stă de vorbă cu Seth cu o expresie serioasă, iar Seth îşi Sutură agitat braţele prin aer. Când îmi întâlneşte privirea, ochii îi strălucesc pentru o fracţiune de secundă şi apoi se uită la Daisy. Callie este cea mai drăguţă fată pe care am întâlnit-o vreodată, dar ura i se citeşte pe chip.

Dau să-i fee semn din mână, când ea îmi întinde o cartelă de acces.

— Trebuie să-ţi dau asta.

Îmi vorbeşte pe un ton categoric.

Zâmbindu-i slab, iau cartela din mâna ei.

— Mulţumesc. Cum de a ajuns asta la tine?

Ea ridică din umeri.

— Luke a spus eă a luat-o din întâmplare. M-a oprit după terminarea cursului şi m-a întrebat dacă aş putea să trec pe la tine pe la cămin să ţi-o dau, dar, de vreme ce ne-am întâlnit, poftim.

Daisy o măsoară pe Callie din priviri.

— Cine naiba eşti tu?

Ochii lui Callie sunt reci ca gheaţa.

— Callie Lawrence.

Daisy rânjeşte răutăcios.

— O, Doamne! Eşti adoratoarea anorexică a Satanei. Porţi alte haine, dar eşti la fel de slăbănoagă. Flămânzeşti mult?

— Daisy, spun gâtuit. Încetează.

Seth se uită cu ochi mari, ceea ce înseamnă eă, probabil, Callie i-a povestit despre Daisy. Dar de ce? îmi scapă ceva?

Daisy îmi aruncă o privire urâtă.

— Poate c-ar trebui să te întreb ce dracu' faci? îţi pierzi vremea cu cineva ca ca.

Lumina din ochii lui Callie dispare când ea începe să se plimbe în jurul nostru, dar Seth se mişcă repede şi vine în faţa lui Daisy.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de încrezută, fato, spune el. Dacă dai deoparte sutienul cu push-up, bronzul fals, părul vopsit şi hainele extravagante, nu eşti decât o fată cam plinuţă, cu o operaţie nereuşită la nas.

Daisy icneşte şi îşi acoperă nasul cu mâna.

— Nu m-am operat la nas.

— Cum spui tu. Set îi zâmbeşte superior, o ia de braţ pe Callie şi-mi face semn cu mâna. Ne vedem mai târziu, Kayden, adaugă el.

Callie nu se uită la mine când pleacă de lângă noi şi se grăbesc spre intrarea din faţă a campusului.

Daisy îşi pune mâinile-n şolduri şi strâmbă din buze.

— De ce ai vorbit cu fata aia? întreabă ea. Îţi aduci aminte cine este, nu?

— Da, e Callie Lawrence. Ridic din umeri şi mă îndrept spre trotuar. A fost colega mea de clasă la şcoală şi era foarte liniştită.

— Era şi o ciudată.

Mă ia de mână şi asta mă face să-mi simt tot corpul amorţit.

— E anorexică şi purta hainele alea largi. Avea tunsoarea aia oribilă şi nu vorbea niciodată cu nimeni.

— Nu este anorexică şi nici nu se închină la diavol. Scutur din cap. Şi nu a fost mereu aşa şi nici nu mai este. E destul de normală.

Şi tristă. Şi, de flecare dată când mă uit la ea, mi se rupe inima.

— În plus, m-a ajutat cu nişte lucruri.

— Ce fel de lucruri? întreabă ea fixându-mă cu privirea de parcă s-ar pregăti să-mi scoată ochii cu unghiile. Te culci cu ea? Pentru că, dacă o faci, e dezgustător şi jalnic.

Preţ de o secundă, mă gândesc să-i spun că o fac şi apoi să mă uit cum pleacă, scoţând-o din viaţa mea. Dar ce naiba aş face după aceea? Să ies cu altcineva? Să ies cu Callie? Oricât de mult le-ar plăcea minţii şi penisului meu ideea asta, Callie este prea bună pentru mine şi, în cele câteva momente petrecute cu ea, am simţit totul mult prea intens.

— Nu, nu m-am culcat cu ea. E o persoană cu care stau de vorbă uneori, spun şi parţial ăsta-i adevărul, pentru că asta trebuie să fie Callie pentru mine.

Callie

Cu excepţia bibliotecarei care împinge un cărucior, punând cărţile înapoi pe rafturi, nu mai e nimeni la bibliotecă. Mă întreb dacă locuieşte singură, dacă are pisici; mă întreb dacă este fericită.

— Aşadar, cât timp trebuie să mai treacă până să putem vorbi despre ce s-a întâmplat? întreabă Seth, dând paginile unui manual.

Mă simt îngrozitor, ca un copil, doar că nu mai sunt unul. Sunt o femeie

matură, la facultate, şi totuşi am reacţionat ca şi când aş fi fost la liceu. Urăsc faptul că întâlnirea cu cineva din trecutul meu poate să mă arunce înapoi în întunericul şi tristeţea care s-ar putea să faci mereu parte din mine.

Ridic din umeri, subliniind o notă cu un marker de un galben intens.

— Despre ce trebuie să vorbim?

El îmi smulge din mână markerul, care lasă o dungă galbenă de-a lungul hârtiei.

— Despre faptul că tocmai ai lăsat-o pe căţeaua aia nenorocită să te calce în picioare şi despre Kayden, care de-abia dacă a zis ceva.

— De ce ar fi spus ceva? Nu a facut-o niciodată. Nu sunt problema lui. Mă uit la fereastra pe care intră o rază slabă de soare. Ce s-a întâmplat mai devreme afară e povestea vieţii mele, adaug. O să plece curând şi nu o să mai fiu nevoită să mă gândesc la ea.

El lasă markerul pe masă şi se uită la copaci.

— Ce s-a întâmplat cu făta aia nu este în regulă. Trebuie să fii mai încrezătoare şi să te aperi. Data viitoare când mai face aşa ceva, smulge-i extensiile alea jalnice din păr.

— Are extensii? întreb eu, iar el aprobă printr-o mişcare a capului.

Zâmbesc, dar apoi scutur din cap.

— Dacă ar fi fost vorba despre oamenii care te-au torturat în liceu, ai mai fi putut să fii atât de încrezător?

— Nu vorbim despre mine, spune el cu o privire apăsătoare. Îşi închide cartea şi îşi încrucişează braţele peste ea. Vorbim despre tine.

— Nu vreau să mai discutăm despre mine. Îmi dă dureri de cap.

Iau markerul de pe masă şi-i pun capacul.

— Ce-ar fi să spunem că am terminat cu învăţatul pe ziua de azi? Mai am şi alte proiecte la care trebuie să lucrez.

El oftează şi-şi adună cărţile într-un teanc înainte de a se ridica de la masă.

— Bine, dar când mă întorc în cameră, adaug pe listă să nu permiţi nimănui să te calce in picioare.

Kayden

A trecut o săptămână de când am vorbit cu Callie. Ultima dată a fost în timpul vizitei întâmplătoare a lui Daisy, care s-a încheiat cu o partidă de sex lipsită de importanţă şi cu un rămas-bun rostit fără tragere de inimă. Nu-mi dau seama cine evită pe cine când vine vorba despre mine şi Callie, dar, cu cât ne petrecem mai mult timp despărţiţi, cu atât mai mult mă gândesc la ea.

Şi mama s-a oprit puţin pe la cămin ieri, când a venit să viziteze oraşul; de fapt, nu-i decât minciuna odioasă pe care o spune de fiecare dată când nu mai bea, ca să se ducă la spa şi să se dezmeticească din beţie. Îi plac foarte mult analgezicele şi vinul, în cantităţi mari. Aşa este de când mă ştiu, motiv pentru care niciodată nu a încercat să oprească bătăile. Am vrut să-i povestesc o dată despre tata, dar nu a părut prea dornică să facă ceva în legătură cu asta.

— Ei bine, va trebui să te străduieşti mai mult, mi-a spus ea, luând o gură de vin. Şi-a vărsat puţin pe cămaşă, dar nu a părut să observe. Uneori, pur şi simplu trebuie să facem faţă lucrurilor cum putem mai bine, a continuat ea. Asta-i viaţa, Kayden. Tatăl tău este un om bun. Ne asigură un acoperiş deasupra capetelor şi ne oferă mai multe decât ar face-o mulţi bărbaţi. Fără el, probabil că am fi pe drumuri.

M-am ridicat în picioare la capătul mesei, strângându-mi mâinile în pumni.

— Dar mă străduiesc, iar el doar pare să se supere şi mai mult.

A dat pagina revistei şi, când m-am uitat în ochii ei, parcă era o fantomă, absentă, la fel de pierdută ca şi mine.

— Kayden, nu pot să fac nimic. Îmi pare rău.

Nervos, am ieşit din cameră, dorindu-mi ca ea să fi fost cealaltă persoană pentru două minute blestemate; cea care organiza petreceri şi evenimente de caritate şi zâmbea. Cea care nu era o toxicomană vrednică de milă, care se droga cu medicamente împotriva durerii.

***

— Ce naiba ai păţit astăzi?

Luke aruncă mingea pe teren, lângă poartă, prea departe ca să ajung la ea. Suntem îmbrăcaţi în echipamentele de sport, transpiraţi şi epuizaţi, dar nu pot să mă calmez.

— Nu e suficient pentru azi?

Obrajii îi sunt roşii pe sub ească, iar tricoul îi este ud de transpiraţie.

— Sunt al naibii de obosit. Antrenamentul s-a terminat acum două ore.

— Presupun că da.

Lovesc unul dintre jaloane, care se îndoaie înainte să zboare spre tribune. Kellie şi o altă fată stau pe rândul de jos cu nişte cărţi în mână, urmărindu-ne în timp ce stau de vorbă şi pretind că învaţă.

Mă uit la cerul gri şi în jur, la tribunele care îngrădesc terenul.

— Cât de târziu este?

El ridică din umeri când traversează terenul verde spre tunelul care duce la vestiar, scoţându-şi casca.

— Nu ştiu, dar e destul de târziu, iar eu sunt terminat.

Îl urmez, dar, cu coada ochiului, o văd pe Callie stând pe iarbă sub un copac, în capătul opus al terenului, de cealaltă parte a gardului. În faţa ei sunt întinse nişte hârtii, iar ea muşcă un stilou în timp ce citeşte.

Îmi dau seama că poate eu sunt cel care o evită, pentru că mă face să simt lucruri cu care nu sunt obişnuit: visele obscene, atitudinea protectoare, felul în care inima mea idioată începe să bată când sunt în preajma ei, de parcă ar fi, în sfârşit, vie. Desfăcându-mi cureaua de sub bărbie, îmi scot casca atunci când mă îndrept spre ea. Este atât de captivată de ceea ce scrie pe foi, încât nu mă observă. Apuc partea de sus a gardului, îmi arunc picioarele pe deasupra şi ajung de partea cealaltă. Îmi aranjez mânecile tricoului de sub echipamentul de sport şi mă opresc la doar câţiva metri de ca.

Părul îi este răsucit într-un coc neglijent, poartă o cămaşă cu mâneci scurte şi o jachetă strânsă în jurul taliei. Încetează să mai muşte stiloul ca să se uite cu atenţie la una dintre foi, dar, când umbra mea o acoperă, priveşte în sus şi începe să tremure. Pentru o secundă, cred că o să sară-n picioare şi o să fugă.

Îşi recapătă suflul şi-şi pune o mână peste pieptul care-i zvâcneşte.

— M-ai speriat.

— Îmi dau seama.

Îmi trec degetele prin părul ud şi transpirat şi apoi mă ghemuiesc în faţa ei, încet, ca să nu o sperii din nou. Dacă am aflat ceva, este că nu îi place ca oamenii să pătrundă în spaţiul ei intim fără să o avertizeze mai întâi.

— Ce faci aici?

Ea se uită la hârtii şi apoi încă o dată la mine.

— Teme… Uneori îmi place să stau aici. Se uită la teren, amintindu-şi ceva. Cumva, îmi aduce aminte de cum îmi petreceam timpul cu tata, la antrenamente.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată, spun eu şi mă simt din nou ca un idiot pentru că nu-mi aduc aminte de ea. Câţi ani aveai atunci?

— Am făcut asta ani de-a rândul. Înghite cu greu şi se concentrează asupra hârtiilor ei. În plus, de multe ori nu pot să-mi fac temele în cămin, adaugă ea. Colega mea de cameră… ei bine, uneori… Roşeşte, iar eu mă trezesc zâmbind de cât de drăguţă este, cu adevărat inocentă. Băieţii o vizitează des, izbucneşte Callie.

Îmi scarpin nasul ca să nu mai râd de ea.

— Am înţeles. Deci, trebuie să o laşi singură câteva ore.

Apucă hârtiile şi le rearanjează până când formează un teanc.

— Da.

Mă opresc şi-mi scapă o scuză.

— Îmi pare rău.

Când îşi ridică bărbia ca să-mi întâlnească privirea, se încruntă.

— De ce?

— Pentru că nu i-am spus lui Daisy să-şi ţină gura aia spurcată, zic eu. Ar fi trebuit s-o fac. S-a purtat urât cu tine.

Ea ridică din umeri, fixând terenul cu privirea.

— Nu trebuie să-mi iei apărarea. Este prietena ta. Trebuie să fii de partea ei.

îngenunchez în iarbă şi mă apropii de ea.

— Nu, ar fi trebuit să te apăr. Îţi sunt dator măcar cu atât.

Ea strânge ferm din buze, din nou atentă la mine.

— Nu-mi datorezi nimic, jur. Nu a fost mare lucru ce-am făcut în seara aia. Dacă aş fi plecat, atunci chiar ar fi fost o problemă.

Cu toate acestea, chiar îi sunt mai mult decât dator. Mulţumită ei, am mai puţine cicatrice. Mi-aş dori să pot alunga ceea ce o face să fie atât de tristă tot timpul. Îmi las casca pe iarbă şi-i adun cărţile când se întinde după geanta ei de lângă trunchiul copacului.

— Ce faci în seara asta?

Ea îşi îndeasă hârtiile în geantă, îndoindu-le marginile, iar apoi eu îi dau cărţile.

— Probabil că o să rămân în cameră şi-o să mă uit la un film sau aşa ceva.

— Cât timp mai e ocupată camera ta? întreb şi zâmbesc, iar obrajii i se înroşesc şi mai mult.

— Nu ştiu.

Se sprijină pe genunchi, îşi pune geanta pe umăr şi apoi se ridică în picioare.

— Probabil că o să-mi pierd vremea cu Seth până când o să plece prietenul ei.

Îmi iau casca şi o urmez eând se îndreaptă spre gard.

— De ce nu ieşi cu mine şi cu Luke? Vrea să se ducă la clubul ăla din centrul oraşului. S-ar putea să fie o speluncă, dar este mai bine decât să stai în cameră.

Ea se opreşte, potrivindu-şi toarta genţii pe umăr, şi îşi muşcă atât de tare buza de jos, încât pielea din jurul gurii capătă o nuanţă violet.

— Nu cred că pot.

— De ce? o întreb pe un ton jucăuş, în dmp ce-i rânjesc. E chiar atât de rău să fii în preajma mea?

Mâinile îi cad pe lângă corp şi mă fixează cu privirea.

— Nu.

Eu îmi frec muşchii inflamaţi ai cefei.

— Bine, atunci vino cu noi. O să fie distractiv, iar dacă nu, putem să plecăm să facem altceva.

Îşi strânge mâinile în pumni şi apoi îşi întinde iar degetele.

— În regulă.

Sunt şocat. Am flirtat cu ea doar pentru că mă fascinează cum se agită, dar nu am crezut că o să funcţioneze.

— Bine, ne întâlnim lângă furgoneta lui Luke pe la ora nouă? Ea dă aprobator din cap şi se întoarce cu spatele la mine, îndepărtându-se atât de repede de parcă s-ar teme că am s-o înjunghii în spate. Pare să se teamă de toată lumea, cu excepţia lui Seth. Dar de ce?

Callie îmi aduc aminte baloanele albe fi roz de la ziua mea de naftere care pluteau în aer, panglicile rofii care atârnau din tavan fi hârtia de împachetat aurie, mototolită pe podea. Felul în care dansau flăcările lumânărilor fi dâra defum care plutea spre tavan. Mama, care era de cealaltă parte a mesei, cu un aparat de fotografiat în mână, a zâmbit când a apăsat pe buton de nenumărate ori.

Bliţul m-a orbit, iar eu am tot clipit, dorindu-mi să nu mai facă poze care să marcheze pentru totdeauna ziua aia blestemată.

— Pune-ţi o dorinţă, scumpo, a spus ea, iar bliţul s-a declanţat din nou, luminând feţele oamenilor din jurul mesei.

M-am holbat la glazura roz, „La mulţi ani, Callie”. Să-mi pun o dorinţă?

Un balon roţu a plutit peste masă, încet, în sus fi-njos, în sus fi-njos.

— Pune-ţi o dorinţă, Callie, a repetat mama când balonul a trecut peste umărul ei.

Toată lumea mă urmărea de parcă ar fi putut să vadă că nu mai eram întreagă.

Să-mi pun o dorinţă? Să-mi pun o dorinţă?

Balonul s-a spart.

Dorinţele nu există.

Colega mea de cameră, Violet, intră când termin de scris ultimul rând. Este înaltă şi are şuviţe roşcate în părul brunet şi creţ. Are un inel în nas şi o stea tatuată pe ceafa. Poartă o pereche de pantaloni în carouri, un tricou negru rupt şi bocanci.

— Mi-ai văzut jacheta de piele? întreabă ea când închide uşa şi aruncă o geantă pe patul nearanjat.

Eu îmi închid jurnalul şi strecor stiloul în spirala caietului.

— Nu.

Ea oftează când îşi adună cărţile de pe biroul din faţa ferestrei.

— Cred că am pierdut-o la club. La naiba.

— O să mă uit şi eu după ea.

Pun jurnalul sub pernă şi mă ridic din pat.

Ea deschide sertarul biroului şi îmi aruncă o privire peste umăr când mă încalţ.

— Ieşi în oraş?

Eu dau din cap şi-mi bag mâna prin mâneca unui hanorac gri.

— Da.

Aud zornăitul unui flacon cu pastile când închide sertarul şi scoate o eşarfa roşie.

— S-ar putea să am companie în seara asta. O să pun asta pe clanţă dacă o să fie cazul.

Din nou? Ce face fata asta?

— Bine. Pun mâna pe clanţa uşii. O să verific mai întâi, adaug eu.

— Ar fi bine, spune ea, cu mâna pe lângă sertar. Altfel, o să vezi ceva ce nu-ţi doreşti.

Oftând, ies pe uşă, dorindu-mi să am propria cameră în cămin.

***

— Cred că tocmai m-am implicat până peste cap, îi spun lui Seth când mă lasă să intru în camera lui. Rău de tot.

Seth opreşte ecranul televizorului, se aşază pe pat şi atinge locul de lângă el.

— Ia loc şi spune-mi ce te frământă.

îmi las geanta să cadă pe podea şi mă prăbuşesc pe pat.

— Kayden m-a invitat să merg într-un club cu el şi Luke în seara asta, iar eu am acceptat, din greşeală.

— Cum să accepţi din greşeală aşa ceva?

Eu răsuflu frustrată.

— Mi-a tot zâmbit şi m-a bulversat şi nu am putut să mai judec limpede.

Seth rânjeşte şi scapă un chicot.

— O, Doamne, îţi place de el.

Eu scutur din cap, agitată de simplul gând.

— Ba nu.

Salteaua se lasă sub mine când el începe să sară-n sus şi-n jos, ca un copil cu prea mult zahăr în sânge.

— Ba da, îţi place. Callie, e prima dată când placi pe cineva. Ce palpitant!

Încă scuturând din cap, mă ridic şi-mi dau la o parte părul de pe frunte.

— Nu-mi place de el. Arată bine? Desigur. Şi el ştie asta de când eram în clasa a treia. Tulburată, mă opresc. Şi mi-au mai plăcut şi alţii, doar că nu pentru mult timp.

— Chiar ai făcut o pasiune pentru el. Seth ia telecomanda şi închide televizorul. O să fie bine şi apoi o să putem tăia de pe listă numărul cinci, adaugă el.

— Nu dansez, susţin eu, dând înapoi. Dansul înseamnă atingeri şi să te apropii de oameni. Pur şi simplu nu pot să fac aşa ceva.

— Ba da, poţi. Ai dansat cu mine de-o sută de ori, mă încurajează el. Adică, ia gândeşte-te când ne-am întâlnit prima dată. Abia vorbeai cu mine şi mereu păreai gata să mă înjunghii cu un creion sau ceva de genul. Acum uită-te la tine. Stai pe patul meu în camera mea, doar cu mine. Ai reuşit atât de multe, micuţa mea Callie!

— Dar tu eşti tu. Oftez, descurajată. Am încredere în tine.

— Da, dar a trebuit să-ţi câştig încrederea.

— Ştiu şi îmi pare rău că te-am supus la aşa ceva. Sunt surprinsă că ai rămas lângă mine.

El sare de pe pat şi deschide sertarul de sus al măsuţei de toaletă.

— Nu mai contează. Meritai să fac asta.

Îmi legăn picioarele peste marginea patului.

— Pari foarte fericit astăzi.

Scoate o cămaşă verde cu nasturi până jos, cu un buzunar frontal, şi o ţine în faţa lui.

— Îţi aminteşti de tipul despre care îţi povesteam? De la cursul de sociologie?

Eu dau aprobator din cap.

— Cel cu ochi drăguţi şi albaştri care pare să aibă părul foarte moale?

— Da. Seth se duce în faţa oglinzii, jucându-se cu părul când îşi apropie faţa de propria reflexie. Astăzi chiar a vorbit cu mine mai mult de cinci minute,

adaugă el.

Mă ridic de pe pat şi iau un marker din paharul de plastic de pe noptiera lui.

— Crezi că te place?

El ridică din umeri, încordându-şi maxilarul ca să nu zâmbească.

— E greu să-mi dau seama pe cine place, dar poate dacă am sta mai mult de vorbă...

Mă străduiesc să scot cu dinţii capacul markerului şi apoi îl scuip pe pat.

— Ieşi undeva?

Îşi trage cămaşa peste cap, mişcându-şi braţele prin mâneci, după care îşi aranjează din nou părul cu degetele.

— Da, cu tine, într-un club.

Umerii mi se relaxează când mă îndrept spre panoul de pe uşă, pe care se află o listă lungă, cu foarte puţine numere tăiate.

— O să te simţi bine? Adică ştiu ce părere ai despre jucătorii de fotbal, având în vedere ce ai păţit.

El îşi pune la mână un ceas cu o curea din piele.

—Tipul ăla, Luke, pare destul de drăguţ. Cel puţin a fost drăguţ în cele zece minute în care-am stat de vorbă cât am ieşit să fumăm şi cred că ştie care-i faza cu mine.

Cu vârful markerului, ating panoul.

— De ce crezi asta?

— Pur şi simplu am simţit, spune el. Nu părea să-i pese.

Tai foarte încet numărul cinci de pe listă, iar markerul scârţâie.

— Dar o să dansez doar cu tine.

— Mi se pare un plan minunat.

Eu îl iau de braţ după ce mi-l oferă, simţindu-mă în siguranţă lângă el când păşim ţanţoş pe hol, ca să ieşim afară.

Este târziu, cerul e negru, iar stelele seamănă cu nişte bucăţi de sticlă strălucitoare. Greierii ţârâie în iarbă şi pe una dintre bănci stau doi îndrăgostiţi care se sărută cu pasiune. Asta mă face să roşesc deoarece, pentru o fracţiune de secundă, îmi imaginez că eu şi Kayden suntem în locul lor.

— De ce ai privirea asta? mă întreabă Seth atent.

Eu mă uit la drum.

— Ce privire?

El oftează, dar nu insistă. Când ajungem pe iarbă, se opreşte şi mă trage înapoi, uitându-se la faţa mea.

— Aşteaptă o secundă.

Jenată, îmi ating părul.

— Ce nu-i în regulă? Am ceva în păr?

El îşi înclină capul într-o parte şi apoi întinde brusc mâna, băgându-şi degetele în părul meu. Cu o mişcare rapidă, îmi rupe elasticul şi pletele îmi cad pe umeri.

— Aşa. Lasă-ţi părul liber.

Eu îmi adun părul la spate şi întind mâna.

— Seth, dă-mi elasticul.

Fluturând din gene, îşi ridică mâna şi întinde elasticul pe două degete.

— Nu o face, îl avertizez şi mă năpustesc asupra lui. Te rog, Seth, nu face asta.

Îşi mişcă degetul mare, iar elasticul zboară prin aer, în întuneric.

— Ups!

Îmi ating faţa cu degetele când mă aplec şi caut elasticul în iarba udă.

— Unde naiba este?

Seth râde.

— Rahat, văd că începi să înjuri.

Mă ridic şi, cu o furie arzătoare în privire, mă uit la el în dmp ce încerc să-mi strâng pletele într-un nod.

— Trebuie să-mi prind părul. Te rog, ajută-mă să-l găsesc. Lacrimile îmi înţeapă colţurile ochilor. La naiba, Seth, unde dracu este? adaug.

Lui îi pică faţa şi devine palid când îşi dă seama că s-ar putea să fi apăsat butonul greşit.

— Nu cred că o să-l putem găsi.

Scutur din cap când încep să plâng şi lacrimile îmi curg pe obraji.

— Nu pot să respir, icnesc eu.

— Părul tău miroase atât de bine, Callie, spune el înjaşurându-şi o şuviţă din pârul meu lung şi şaten în jurul degetului. A căpşuni.

Pieptul mi se strânge când încep să suspin. Făcând trei paşi repezi, Seth îmi cuprinde umerii cu braţele şi mă trage lângă el.

— Îmi pare foarte rău. Nu mi-am dat seama că treaba cu părul e aşa de importantă. Credeam că-i vreunul dintre complexele tale.

Îmi şterg lacrimile cu degetele şi inspir adânc pe nas ca să-mi controlez din nou frica.

— Scuză-mă, doar că... mă face să mă gândesc la lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc.

El se îndepărtează şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, strângându-mă de mână.

— O să fii bine, îţi promit. O să fiu chiar lângă tine, tot timpul.

— Poate am timp să dau o fugă până în cameră.

Mă uit la uşi tocmai când Kayden şi Luke apar de după colţul căminului.

Luke e un pic mai scund decât Kayden, cu părul mai scurt şi nu are cicatrice pe faţă. Poartă o cămaşă în carouri, o pereche de blugi prespălaţi cu o curea neagră din piele şi e încălţat cu ghete. Din părul ciufulit, lui Kayden îi atârnă câteva şuviţe peste ochi şi e îmbrăcat cu o bluză termică cu glugă şi nişte blugi închişi la culoare, cu talie foarte joasă. Pun pariu că atunci când îşi ridică braţele deasupra capului i se vede abdomenul.

— Callie, te holbezi, şuieră Seth uşor şi mă împinge-n piept cu cotul.

— Ce?

Clipesc la el când îmi şterg ultimele lacrimi de pe obraji, surprinsă de cât de mult m-am liniştit.

El strânge din buze, abţinându-se să nu zâmbească.

— Te holbai la cineva anume.

— Ba nu, nu mă holbam, neg eu. Asta făceam?

Dă din cap o dată şi apoi îmi spune printre dinţi:

—Te holbai şi stăteai cu gura căscată.

— Hei, spune Kayden şi se încruntă când îmi vede faţa brăzdată de lacrimi. Va certaţi?

Eu scutur din cap şi mă uit la Seth.

— Nu, discutam doar mai aprins.

— Bine... Mă priveşte cu scepticism. Nu ar trebui să plecăm? adaugă el.

Dând din cap, păşesc într-o parte pentru ca el şi Luke să poată merge între noi şi să ne conducă.

Seth îşi scoate ţigările din buzunar şi-şi bagă una în gură în timp ce îi urmăm.

— Mergem cu ei?

— Nu. Îmi îndrept privirea spre singura furgonetă ruginită, lângă care nu sunt parcate alte vehicule. Doar dacă nu cumva vor să meargă cu maşina ta.

— Ei bine, atunci să ne oferim să-i ducem noi, spune el. Şi tu poţi să hi şoferul nostru, de vreme ce nu bei niciodată. Deşi poate că ar trebui să-ncerci în seara asta. Probabil că o să te relaxeze.

— Am băut o bere o dată, protestez eu. Şi nu m-a relaxat.

— O, micuţa şi naiva mea Callie! Oftează şi-şi scoate bricheta din buzunar. O bere nu o să aibă cine ştie ce efect asupra ta, continuă el. Ai nevoie de ceva tare. De o băutură adevărată.

— Nu putem să bem în club, spun când îşi aprinde bricheta cu degetul mare.

Ferind flacăra cu cealaltă mână, aprinde eapătul ţigării şi hârtia arde şi se încreţeşte.

— Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată când ai încercat să bei într-un club?

El inspiră şi inhalează fumul înainte de a-l sufla în faţă.

— Da, excelent spus. Nu vreau să mă aresteze din nou.

— Ai avut noroc pentru că a fost ziua ta de naştere şi ţi-au dat drumul.

— Am şi flirtat cu unul dintre poliţişti.

Rânjeşte în timp ce o dâră de fum îi şerpuieşte printre buze.

— Deci, cine pe cine vrea să ţină în braţe? întreabă Kayden cu mâna pe portiera deschisă a furgonetei.

E atent la mine şi pe buze-i joacă o umbră de amuzament.

— Personal, cred că avem o singură opţiune.

Le arăt maşina lui Seth, o Toyota Camry neagră, parcată la o distanţă de câteva locuri.

— Cred că o să mergem cu maşina lui Seth. Puteţi să veniţi cu noi, dacă vreţi.

Luke aruncă în aer cheile ca pe o minge de baseball şi apoi le prinde în mână.

— Mi se pare o idee bună. Aşa, condusul nu mai e responsabilitatea mea.

Cumva, speram că nu vor merge cu noi, pentru ca Seth să-mi poată ţine un discurs de încurajare, iar eu să-mi strâng părul cu ceva, deoarece mirosul acestuia şi felul în care îmi atârnă pe umeri mă înnebunesc. Simt impulsul de a fugi înapoi în cameră şi de a mi-l tăia din nou.

Când ne îndreptăm spre maşina lui Seth, îmi pieptăn părul'cu degetele ca să-l aranjez şi să nu mă încurce. Mă aplec spre portiera din dreapta şoferului, dar Luke îşi întinde braţul şi o deschide pentru mine. Mişcându-mă într-o parte, îl înconjor de parcă aş dansa când, de fapt, o fac doar ca să păstrez distanţa.

— Mulţumesc.

Peste capota maşinii, îi surprind privirea lui Seth, iar el ridică o sprânceană când urcăm.

Seth trânteşte portiera, iar eu tresar în scaun.

— Relaxează-te, Callie, îmi şopteşte când învârte cheia în contact, iar motorul începe să toarcă. Lăsând geamul în jos, îşi scoate mâna afară, pentru ca fumul să nu umple maşina. O să fii bine, continuă el.

Seth şi Kayden sar pe bancheta din spate din părţi opuse ale maşinii, iar portierele lor se trântesc simultan. Seth porneşte radioul în timp ce noi ne punem centurile de siguranţă. Se aude melodia „Hurt” a celor de la Nine Inch Nails, iar el apasă pedala şi cauciucurile scârţâie pe caldarâmul umed. Maşina

se clatină înainte, iar eu apuc mânerul portierei. Seth este un şofer nebun. Are un sertar plin cu amenzi şi, în adolescenţă, părinţii i-au luat maşina de două ori pentru că o tot strica. Mereu pare să se grăbească, aşa cum se grăbeşte şi-n viaţă.

Luke se apleacă în faţă, sprijinindu-şi mâna de spatele scaunului meu, iar eu îmi înclin capul într-o parte.

— Omule, pot să fumez aici? îl întreabă el pe Seth.

Seth îşi ridică ţigara aproape terminată.

— Desigur.

Luke zâmbeşte când se trânteşte înapoi pe scaun. După câteva secunde, se aude sunetul unei brichete, geamul este coborât şi se simte o adiere răcoroasă.

După ce Luke îi dă indicaţii lui Seth, nimeni nu mai vorbeşte pentru o vreme, iar eu îmi fac griji că seara se va termina într-o tăcere tragică. Apoi Kayden se apleacă în faţă şi-şi sprijină braţele de consolă.

— Eu şi Luke avem o idee minunată, spune el, iar strălucirea clădirilor se reflectă în ochii lui. Îţi aduci aminte stânca pe care ne-am căţărat? Cea pe care se caţără toţi din ultimul an, ca să scrie mesaje?

Eu mă foiesc în scaun şi-mi pun un picior pe husa din piele.

— Da, mi-o amintesc.

El îşi lasă greutatea pe braţe, apropiindu-se şi mai mult de mine, iar inima îmi bate cu putere.

— Ei bine, vrem să ne căţărăm şi să scriem ceva.

— Dar voi nu sunteţi în ultimul an. Îmi ajustez centura de siguranţă pe umăr. Ei bine, da, cred că ştiţi asta deja.

Amuzat, el râde de mine.

— Ştim şi tocmai de-aia e distractiv.

Luke aruncă o privire dincolo de spătarul scaunului, cu braţul într-o parte, pentru ca dâra de fiim să iasă pe geam.

— În liceu, apăream mereu neinvitaţi la petrecerile celor din ultimul an. Era grozav, pentru că le stricam distracţia.

— Va plăcea să-i supăraţi? întreb eu, iar el îşi înclină capul într-o parte ca să nu-mi sufle fumul în faţă.

— Da, era destul de amuzant. Luke îşi scoate ţigara pe geam, loveşte uşor cu degetul mare capătul ei, iar scrumul zboară afară. Să te joci tu cu mintea cuiva, şi nu invers, adaugă el.

Parcă mi-a spus o ghicitoare inextricabilă, iar eu mă uit la Kayden pentru o explicaţie.

— Este destul de distractiv, îmi promite el facându-mi cu ochiul. Ne gândeam că am putea conduce până la stâncă şi să scriem ceva în seara asta.

— Dar este târziu.

Mă uit la cifrele roşii şi strălucitoare ale ceasului şi apoi la Seth.

— Vom fi bine.

Seth virează pe un drum lateral şi îngust, care se strecoară printre clădiri de cărămidă cu două etaje.

Pe trotuar sunt oameni care se plimbă. Majoritatea fetelor poartă rochii scurte şi tocuri înalte, iar băieţii, blugi drăguţi şi cămăşi. Mă uit în jos la perechea mea de Converse, la blugii negri strâmţi şi la tricoul alb şi mulat de sub jacheta descheiată. Cred că îmbrăcămintea mea nu este adecvată şi mă simt prost pentru că mă aflu aici.

Seth ajunge în dreptul unui mic loc de parcare şi strecoară maşina acolo. Spaţiul este îngust, iar eu trebuie să deschid portiera şi să fac manevre ca să

ies. Luke coboară geamul de pe partea lui, îşi scoate capul afară şi, punându-şi mâinile pe capotă, iese pe geamul deschis.

— Eşti mult mai slabă decât mine. Se sprijină pe vârfuri şi sare pe pământ. Portiera mi-ar fi bloeat fundul gras.

Zâmbind, ocolesc spre partea din faţă a maşinii, unde Seth mă aşteaptă cu braţul întins. De felinarul din apropierea străzii se sprijină un tip deşirat, cu răni pe faţă şi păr lung şi brunet.

Se uită la mine în timp ce bea dintr-o sticlă de bere şi, când şi-o îndepărtează de buze, privirea pe care mi-o aruncă mă înfioară.

— Bună, frumoaso, bolboroseşte el şi se îndepărtează de bordură înainte de a se clătina. Arăţi al naibii de bine în seara asta.

Dau să fug înapoi spre maşină, dar Seth mă prinde de cot.

— Vorbeşti cu ea sau cu mine, pentru că nu-mi dau seama? îi răspunde el tipului.

Ochii întunecaţi ai individului devin şi mai reci din cauza nevoii de a cuceri pe cineva. Privirea asta, pe care am mai văzut-o înainte, mă face să mă înec, inundându-mi trupul cu o repulsie toxică, cu neîncredere şi ruşine.

Beţivul se întoarce şi se îndreaptă spre noi, clătinându-se.

— Am să te rup în bătaie pentru asta.

Eu îl trag pe Seth de braţ, pregătită să fug, să sar în maşină, să blochez toate uşile şi să mă ghemuiesc pe podea.

— Seth, te rog, hai să ne întoarcem la maşină.

Kayden vine lângă noi, îmi atinge uşor braţul, iar bărbatul îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui. Umerii i se încordează când se opreşte, scormonind cu pantofii pietrişul de pe trotuar.

— Beţivule, taci naibii din gură, întoarce-te şi du-te acasă, îi ordonă calm Kayden, arătându-i strada cu degetul.

Bărbatul cu buze crăpate deschide gura, dar apoi o închide când se uită la cât de înalt este Kayden şi la umerii lui laţi. Aruncă sticla de bere pe stradă, unde se sparge în bucăţi pe asfalt, şi apoi îşi târăşte picioarele când se îndreaptă clătinându-se spre colţ.

Eu şi Seth răsuflăm uşuraţi şi cu ochi mari când ne holbăm şocaţi unul la celălalt.

Seth se întoarce spre Kayden.

— Eşti ca un cavaler în armură strălucitoare.

Simt o urmă slabă a mirosului de mosc al lui Kayden, amestecat cu apă de colonie. De acum încolo, ori de câte ori o să-l simt, o să-mi aduc aminte de momentul ăsta, în care m-am simţit protejată.

— Mulţumesc, îi spun.

El zâmbeşte şi se apleacă astfel îneât faţa îi e aproape de a mea.

— Cu plăcere.

Eu şi Seth ne îndreptăm spre trotuar, urmaţi de Luke şi Kayden. Luke îi tot şopteşte ceva lui Kayden şi, brusc, auzim un mormăit. Când mă întorc, Luke e cocoşat şi se ţine de abdomen.

— Nenorocitul naibii, mormăie el şi se prăbuşeşte în genunchi.

Mă holbez când se ridică şi se îndreaptă spre Kayden, ridicându-şi pumnii. Kayden nu face altceva decât să rămână pe loc, afişând o expresie stoică.

— O, Doamne, strig eu, îndepărtându-mă de el instinctiv când amintirile din acea noapte, în care tatăl lui l-a bătut crunt, ies la suprafaţă.

Luke îşi întinde mâinile în faţă şi pleacă de lângă Kayden.

— Callie, doar mă prosteam cu el.

— O, îmi pare rău.

Îmi acopăr gura cu mâna, simţindu-mă ca o fraieră. Beţivul m-a agitat mult prea mult.

Când se îndreaptă spre mine, Kayden îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Luke.

— Este în regulă, spune el precaut. Luke m-a enervat şi eu Lam lovit în stomac, în glumă. Totul a fost doar o glumă.

Eu răsuflu uşurată.

— Bine, îmi cer scuze. Credeam că o să te rănească.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Kayden se uită la Seth şi apoi din nou la mine, iar umărul i se mişcă atunci când mi-l cuprinde pe al meu cu braţul.

Graba cu care mă atinge şi frica de atingerea lui mă fac să mă încordez. Acum pare ceva mult mai personal decât atunci când ne căţăram pe stâncă, pentru că nu are niciun motiv, în afară de a ne atinge reciproc.

Mă uit la Seth după ajutor, dar el îmi murmură relaxează-te şi respiră.

Îi comand inimii mele să tacă naibii şi, chiar dacă nu mă ascultă, reuşesc să ajung până la uşa clubului, cu braţul lui Kayden în jurul umărului meu. E ceva nou, diferit şi pur. E ceva important şi o contradicţie în sine, în acelaşi timp.

Kayden

Callie este cca mai sperioasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, ceea ce spune multe de vreme ce, de fiecare dată când tatăl meu ridica vocea, eu şi fraţii mei ne împrăştiam prin easă şi ne ascundeam in timp ce eram hăituiţi.

Luke îmi tot atrăgea atenţia că mă uitam la fundul ei, şi avea dreptate, dar nu puteam să mă abţin. Este atât de micuţă şi felul în care-şi leagănă şoldurile e captivant şi oarecum sexy, deşi probabil că nu o face intenţionat.

— O să ai o grămadă de probleme, remarcă Luke atunci când mergem în urma lor, la doar câţiva paşi.

Încetez să mă mai uit la fundul lui Callie şi mă încrunt la Luke.

— De ce?

Cu o privire acuzatoare, o arată pe Callie cu degetul.

— Din cauza ei. Ştii ce-ar fiice Daisy dacă ai înşela-o vreodată.

— S-ar combina cu următorul tip care i-ar spune că are sâni frumoşi.

Îmi bag mâinile în buzunare şi ocolesc un stâlp.

— Bine, probabil că ai dreptate în privinţa asta, spune el şi mi-o arată din nou cu degetul pe Callie. Dar ştii ce i-ar face Daisy lui Callie dacă ar afla că se întâmplă ceva între voi doi?

— Nu se întâmplă nimic între noi.

— Încă.

Eu scutur din cap, frustrat.

— Ea nu este aşa. E dulce şi... inocentă.

— Asta este o combinaţie periculoasă pentru cineva ca tine.

Îşi scoate pachetul de ţigări din buzunarul din faţă.

— Sunt total de acord să-ţi găseşti pe altcineva, pentru că o urăsc pe Daisy din tot sufletul. Mai întâi desparte-te de ea şi nu o implica pe Callie. Pare tristă.

El înghite cu greu.

— Într-un fel, îmi aduce aminte de Amy.

Amy, care s-a sinucis la vârsta de şaisprezece ani, e sora mai mare a lui Luke. După moartea ei, el nu a mai fost niciodată la fel. Mă întreb ce s-a întâmplat de a descurajat-o pe Amy, ce a facut-o să-şi dorească să-şi pună capăt vieţii.

— Promit că nu am să o implic pe Callie în nimic.

Cu piciorul, lovesc un pahar gol din plastic aruncându-l peste drum.

— Gândeşte cu capul. Îmi zâmbeşte superior. Şi nu cu ce ai între picioare, adaugă el.

Îmi mişc braţul într-o parte şi, cu cotul, îl lovesc destul de tare în abdomen încât să-l enervez, dar să nu-l rănesc.

— Nu mă despart de ea şi nu se întâmplă nimic între mine şi Callie.

Luke spune ceva printre dinţi când se ţine de abdomen. Aproape că râd de el când Callie se întoarce, părând îngrozită. Mă simt ca un netrebnic. Situaţia se înrăutăţeşte când Luke mă atacă, iar ea aprdape că sare între noi. Mă întreb dacă se gândea la noaptea în care m-a salvat sau dacă e genul de fată care pur şi simplu vrea să salveze pe toată lumea.

Vreau să o liniştesc, aşa că fac ceva ce nu ar trebui. Îi cuprind umărul cu braţul şi muşchii i se încordează atât de mult, încât mă îngrijorez că s-ar putea să se prăbuşească. E diferit faţă de ce s-a întâmplat pe stâncă, pentru că nu există scuze; totuşi, mă lasă să o ţin aşa până când intrăm în club, apoi se îndepărtează repede când muzica şi fumul ne învăluie.

— E foarte mult zgomot aici, remarcă ea în timp ce se zgâieşte la oamenii care dansează în mijlocul camerei, bâţâindu-şi şoldurile şi lipindu-şi trupurile transpirate unele de celelalte.

Lumini neon le strălucesc pe feţe şi, practic, e ca şi cum te-ai uita la filme pentru adulţi.

Pentru mine şi pentru Luke nu-i atât de rău, dar tot ne ducem să căutăm o masă liberă, facându-ne drum cu coatele prin mulţimea de oameni. Seth şi Luke se înveselesc brusc odată ce ocupăm un separeu din colţ.

— Mă duc să aduc băuturile, spune Luke strecurându-se către capătul canapelei. De vreme ce sunt singurul care are carte de identitate, asta dacă nu le aveţi şi voi pe ale voastre.

— Ţi-am spus că pe a mea a găsit-o tata când împachetam lucrurile. Iau meniul din mijlocul mesei. A tăiat-o, adaug eu.

Din cealaltă parte a mesei, Callie se uită la mine. Îmi deschid meniul ca să-i evit privirea pătrunzătoare.

— Ce vrem să comandăm? Să luăm un aperitiv sau ceva de genul ăsta?

— Trebuie să mă duc la toaletă, anunţă Seth, iar Callie chicoteşte. Callie, vino cu mine.

Ea îl ia de mână şi-l urmează fără să pună vreo întrebare, ceea ce mă miră. Are atât de multă încredere în el şi atât de puţină în oricine altcineva. Pentru o clipă, îmi imaginez cum ar fi pentru cineva ca ea să aibă încredere în mine, dar am prea multe secrete complicate pentru ca asta să se întâmple vreodată.

Callie

— Isuse! După ce intrăm în toaletă, Seth face o piruetă şi-şi pune mâinile-n şolduri. A fost ridicol de sexy, continuă el.

Deschid robinetul şi las apa caldă să-mi curgă peste mâini.

— Ce anume?

El vine lângă mine, surprinzându-mi privirea în timp ce-şi drege vocea

acuzator.

— Felul în care a intervenit să ne salveze.

Închid apa şi-mi flutur mâna în faţa dispozitivului cu prosoape de hârtie.

— A fost foarte drăguţ din partea lui.

— Callie Lawrence, l-ai lăsat să te cuprindă cu braţul, afirmă el. A fost mai mult decât drăguţ pentru tine. Doamne, sunt atât de gelos!

Iau un prosop de hârtie şi mă şterg pe mâini.

— Pentru un moment, m-a făcut să mă simt în siguranţă, recunosc eu, aruncând prosopul de hârtie în coşul de gunoi.

— Şi ăsta e un pas mare pentru tine, spune el.

Eu dau aprobator din cap de mai multe ori.

— Ştiu că este.

Buzele îi descriu un rânjet imens.

— N-ar trebui acum să ieşim de aici şi să ne distrăm?

Una dintre uşile cabinei de toaletă se deschide şi o femeie în jur de patruzeci de ani iese aranjându-şi cămaşa în blugi. Se uită la Seth cu ochii conturaţi excesiv.

— Asta-i toaleta femeilor. Îi arată uşa cu degetul. Nu ştii să citeşti? adaugă ea.

— Nu vezi că toată lumea din club e cam cu douăzeci de ani mai tânără decât tine? îi răspunde Seth, întorcându-se spre oglindă. Cu degetul mic, îşi zbârleşte bretonul. Acum, dacă ne scuzi, ne ducem să ne distrăm, continuă el.

Mă apucă de braţ, iar eu îi zâmbesc apologetic femeii înainte de a mă împiedica de propriile picioare când mă grăbesc să ţin pasul cu Seth. El loveşte uşa cu mâna şi o deschide, trăgându-mă dincolo. Fumul şi zgomotul se spulberă imediat în jurul meu când nu mă mai ţine de braţ.

— Îţi vine să crezi? întreabă el, pipăindu-şi buzunarul după ţigări. Ce nenorocită!

Nu mă cert cu el. Îl obsedează ideea de a fi tratat de la egal la egal.

— Cred că ţi-ai lăsat ţigările pe masă, îi spun.

Ocolim ringul de dans, unde se aude un cântec erotic. Lipiţi unii de ceilalţi, oamenii se ating peste tot, iar faptul că-i urmăresc îmi dă dureri de cap.

Pe masă sunt patru pahare mici, pline cu lichid transparent. Alături de fiecare se află un pahar mai înalt, plin cu lichid maroniu şi cu o felie de lămâie care pluteşte deasupra.

— N-am ştiut ce vrea să bea fiecare, explică Luke când Seth ridică păhărelul la nivelul ochilor şi se uită prin sticla deformată. Aşa că am comandat shoturi de votcă şi cocktailuri Long Island. Deci, avem băuturi tari şi semitari.

Seth se uită la mine cu coada ochiului.

— E o alegere bună, din punctul meu de vedere. Ridică paharul în aer. Să toastăm?

Ca să nu se uite nimeni cu atenţie la mine, îmi îndrept privirea spre ringul de dans şi urmăresc o fată care sare-n sus şi-n jos cu mâinile în aer, încercând să-şi menţină echilibrul pe pantofii roz neon cu toc stiletto. Tipul care este cu ea scutură din cap şi râde.

— Callie, ai auzit ce te-a întrebat Luke? Vocea îngrijorată a lui Seth pluteşte peste umărul meu.

Dezlipindu-mi privirea de la ringul de dans, mă concentrez asupra ochilor înroşiţi ai lui Seth şi a paharului mic din mâna sa.

— Nu, ce?

— Voia să ştie dacă ai de gând să ni te alături, spune el cu o privire insistentă.

Eu scutur din cap.

— Nu cred.

Luke loveşte masa cu mâna, iar vibraţia răstoarnă solniţa cu sare şi pe cea cu piper.

— Există o regulă nescrisă cum că, dacă se propune, trebuie să toastezi.

Eu ridic solniţele şi şterg sarea vărsată pe masă.

— Cineva trebuie să ne ducă acasă cu maşina.

— Vom lua un taxi, propune Luke. Simplu ca bună ziua.

Mă holbez la alcoolul din faţa mea şi mă întreb ce mare lucru mai e şi chestia asta, pentru că berea nu m-a făcut să simt nimic.

— Dar apoi nu te mai poţi duce să scrii cu spray pe stâncă.

Kayden il avertizează pe Luke.

— Las-o în pace, bine? Dacă nu vrea, atunci nu este nevoită să o facă.

Lăsând paharul jos, Seth intervine:

— Putem să-i spunem taximetristului să ne lase acolo şi să ne ia mai târziu. Se apleacă şi-şi face mâna căuş la urechea mea. Dacă vrei, atunci fa-o, pur şi simplu. Ia paharul şi distrează-te o dată în viaţa ta, dar, dacă chiar nu vrei să o faci, scutură din cap.

Am părul lăsat pe spate, i-am permis lui Kayden să mă atingă şi mă aflu intr-un loc care explodează de tensiune sexuală. Este cea mai provocatoare noapte pe care am trăit-o în ceea ce priveşte înfruntarea fficilor mele, aşa că apuc paharul şi-l ridic în faţa mea.

— Ce naiba, spun acoperind muzica. O să luăm un taxi.

Seth bate din palme şi ia paharul.

— Grozav!

Kayden râde de Seth şi apoi se apleacă peste masă, către mine.

— Eşti sigură că e în regulă? Nu trebuie s-o faci.

Eu dau aprobator din cap ca să-l asigur.

— Da, sunt bine. Promit.

Seth îşi ridică braţul astfel încât paharul lui e deasupra centrului mesei, chiar sub lumina puternică.

— Până la fund.

Luke îşi ridică mâna, iar eu şi Kayden facem la fel.

— Nu ar trebui să spună cineva ceva semnificativ? întreabă Seth. Pentru asta sunt toasturile.

Luke îşi înclină capul într-o pane, bătând uşor cu degetele în masă.

— Pentru eliberare.

Seth rânjeşte la mine.

— Pentru acceptare.

Cu ochii aproape închişi, Kayden îşi muşcă buza de jos.

— Pentru a simţi că trăim.

Cei trei mă ţintuiesc cu privirea, iar eu mă uit la Seth, căutând ajutor.

— E rândul tău, Callie, îmi zice el. Spune orice ai de zis.

Eu inspir şi expir treptat.

— Pentru a fi în stare să respir.

Eu şi Kayden împănăşim un moment în clipa în care expresiile ni se întâlnesc. Apoi toţi patru ciocnim paharele.

— La naiba.

Seth îşi varsă băutura pe mână şi o linge. Dându-şi capul pe spate, îşi toarnă restul conţinutului în gură. Apoi trânteşte paharul pe masă şi-l arată cu degetul.

— Deja sunt gata pentru runda a doua.

Kayden mă urmăreşte când îşi duce paharul la buze, îşi dă capul pe spate şi bea. Eu observ cum muşchii gâtului i se mişcă pentru a împinge alcoolul. El îşi înalţă din nou capul şi, uitându-se la mine, îşi linge buzele.

Inhalând adânc, duc buza paharului la gură, iar mirosul înţepător îmi arde nările când îmi las capul pe spate şi beau. Lichidul fierbinte îmi curge pe gât şi căldura e aproape insuportabilă. Când iau paharul de la gură, îmi vine să vomit şi mă înec din cauza arsurii, dar îmi ţin buzele lipite, forţându-mă să înghit alcoolul. Umerii mi se ridică atunci când scot un sunet gâtuit.

— Ai să reuşeşti? mă întreabă Luke, lăsându-şi paharul pe masă.

Seth mă bate uşor pe spate.

— Eşti bine?

— Da, sunt în regulă, mă înec eu, cu palma lipită de piept.

— Callie este începătoare, explică Seth sorbind din cocktailul Long Island.

— Nu ai mai băut niciodată? Kayden se uită la mine cu ochi mari. Serios?

Mă simt prost când ridic din umeri.

— Nu, oricum nu ceva atât de tare.

— Atunci de ce ai facut-o în seara asta? întreabă el, părând vinovat. Am insistat noi prea mult?

— Nu, am vrut să încerc. Îmi şterg buzele cu dosul palmei.

El se încruntă şi un zâmbet slab îi apare pe buze.

— Era pe lista ta?

— Ce? exclamă Seth acoperind muzica zgomotoasă şi lovind masa cu mâna. I-ai spus despre listă?

— I-am spus că există o listă, îi explic eu, învârtindu-mi paiul în băutură şi urmărind cum se tot mişcă lămâia.

Când mă uit printre şuviţele de păr, Kayden mă priveşte curios.

— Ce listă? Luke apucă paiul cu buzele şi bea.

Eu şi Seth ne uităm unul la celălalt, iar apoi el mă împinge cu mâinile ca să mă ridic de pe scaun.

— Ce-ar fi să dansăm?

— Bine, de acord. Doar să nu mai faci din nou mişcările alea ciudate. Ultima dată am căzut în fund.

Când mă ridic în picioare, îmi aranjez tricoul peste abdomen.

Cu mâna pe spatele meu, Seth mă conduce spre ringul de dans. A mai dansat de câteva ori cu mine, aşa că ştie la ce trebuie să se aştepte; la multe momente de panică, în care mă agăţ de el.

Alege o zonă din partea laterală a ringului de dans, unde sunt mai puţini oameni, iar atmosfera este mai liniştită. Un cântec lent se aude din difuzoare, luminile încetează să mai clipească şi se transformă într-o strălucire palidă. Sub ele, Seth e alb ca o fantomă, iar ochii lui de un căprui-deschis par negri când îşi pune mâinile pe şoldurile mele.

— Fetiţo, îmi pare rău dacă am insistat prea mult, şopteşte el. Mă simt prost.

Mă întind spre umerii lui şi mă apropii de el, iar vârfurile pantofilor noştri se ating.

— Nu ai insistat, deşi ai fi putut să mă avertizezi că o să mă ardă aşa de rău. Atunci m-aş fi străduit mai mult să nu mă înec şi să nu par de-a dreptul ridicolă.

— Crede-mă, niciunul din ei nu crede că eşti ridicolă. Râde de parcă ar şti un secret. Nu vreau să pierd toată încrederea pe care ţi-am câştigat-o, adaugă el.

— Nu ai pierdut nimic.

Îi strâng umerii cu vârfurile degetelor şi mă apropii de el, când un tip cu o pălărie de fetru intră în mine.

— Ziua în care mi-ai spus toate secretele tale a fost ziua în care mi-am dat seama că vom fi mereu prieteni. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

El îmi zâmbeşte larg şi mă trage mai aproape.

— Te simţi bine?

— Sunt în regulă, îi spun şi-mi sprijin obrazul de al lui. Deşi nu prea sunt sigură că ar trebui să urc pe stâncă împreună cu ei.

— Oamenii se caţără tot timpul. Nu vom fi singurii de acolo. Trebuie să încetezi să mai crezi că toţi tipii sunt ca el; altfel, te va stăpâni mereu.

Eu răsuflu. Are dreptate. Trebuie să renunţ la temerile mele şi să mi-l scot din minte pe tipul care mi le-a insuflat, dar cum să scap de persoana care mă stăpâneşte într-o atât de mare măsură?

Kayden

Nu pot să-mi dezlipesc privirea de la ringul de dans. Când telefonul îmi vibrează în buzunar, îmi strecor mâna înăuntru şi apăs butonul de închidere de pe partea laterală.

— Nu o face.

Luke îşi scoate un cub de gheaţă din băutură şi-l aruncă în gură.

— Ce anume? întreb eu, distras când inima-mi bate cu putere în clipa în care Callie îşi lasă capul pe spate şi râde.

O mână îmi dă una peste cap, iar eu o ridic brusc pe a mea.

— Bine, pentru ce naiba a fost asta?

— M-am răzbunat pentru că m-ai lovit mai devreme, pe bordură, spune el şi privirea i se îndreaptă spre o fată cu păr lung şi roşcat, care trece pe lângă masa noastră într-o rochie scurtă, neagră. Şi ca să te împiedic să faci un gest cu adevărat prostesc.

— Nu-i ceea ce crezi, spun. Pur şi simplu mă uitam la oamenii care dansează.

El îşi dă ochii peste cap.

— Fă-le tuturor o favoare şi trimite-i lui Daisy un mesaj ca să te desparţi de ea. După aia, poţi să faci tot ce vrei.

— Vrei să mă despart de ea printr-un mesaj?

— De parcă-ţi pasă. Chiar dacă-i spui că o iubeşti, nu-ţi pasă de ca.

— Ce problemă ai cu ea, în afară de faptul că te enervează la culme?

El îşi aruncă paiul pe masă, ia paharul şi bea restul de cocktail Long Island.

— Mă duc să mai comand un rând.

Îi fac loc să iasă, iar apoi mă aşez în separeu, dar o văd din nou pe Callie. Zâmbeşte în timp ce stă de vorbă cu Seth. Nimic altceva nu m-a mai făcut atât de fericit până acum. Nu are niciun sens pentru mine şi poate de aceea mă atrage.

Cu toate eă nu ar trebui, traversez ringul de dans, mergând pe lateral ea să trec printre cuplurile care dansează şi atingându-mă de nişte fete de-a lungul drumului. Seth este primul care mă vede şi îi şopteşte lui Callie ceva la ureche.

Întorcându-şi eapul, ea se uită la mine şi pleoapele i se ridică uşor. Pupilele ei par imense sub luminile tulburi, pielea palidă şi părul moale.

— Se poate? întreb acoperind muzica.

Seth îşi ia mâinile de pe şoldurile ei.

— Te rog.

Îi face semn cu ochiul lui Callie şi părăseşte ringul de dans mergând cu spatele, întorcându-se când ajunge la margine, unde mulţimea se strânge.

Cu umerii ţepeni şi cu degetele strânse-n palme, Callie continuă să se uite spre locul în care a dispărut el.

Îmi apropii buzele de urechea ei.

— Dacă nu vrei, nu trebuie să dansezi cu mine.

Umerii îi tresar şi îşi roteşte trupul firav ca să fie cu faţa la mine. Se uită la picioarele şi la abdomenul meu şi asta mă face să mă simt, într-un fel, inconfortabil. Ea ştie unde îmi sunt ascunse cicatricele şi e genul de persoană care-şi pune întrebări.

— Este în regulă. Putem să dansăm.

Tremurul vocii îi trădează nervozitatea.

Îi întind mâna, iar ea ezită înainte de a-mi atinge palma cu a ei. Apucând-o de mână şi privind-o în ochi, îi ademenesc încet trupul spre al meu. Se uită la mine neajutorată, de parcă se roagă să nu o rănesc. Asta îmi aduce aminte de o vreme în care eram mai mic, iar tatăl meu era furios pe mine pentru că spărsesem o vază de pe raft. A venit la mine cu o curea în mână şi cu furie în ochi când m-am ghemuit sub masă, în încercarea de a mă ascunde. Tăieturile cauzate de bătaia din zilele precedente încă nu se vindecaseră şi tot ce am putut să lac a fost să sper că nu mă va omorî.

— Pot să-mi pun mâna pe şoldul tău? o întreb, iar ea dă aprobator din cap.

Îi cuprind talia cu degetele şi ochii i se măresc un pic, mai ales când o ating şi cu cealaltă mână. Îmi ascult inima bubuind în piept, mai tare decât muzica. Simt lucruri pe care nu le-am mai simţit înainte şi s-ar putea să mă implic până peste cap. Şi dacă eu continui să o cunosc şi sentimentele se amplifică? Nu mă descurc cu sentimentele.

Ea se mai relaxează un pic atunci când mâinile-i urcă pe pieptul meu şi îmi cuprind gâtul, cu capul dat pe spate ca să se poată uita la mine.

— Nu prea-mi place să dansez, recunosc eu. Cumva, îmi e teamă de când eram mic.

Colţurile buzelor i se ridică.

— De ce?

Înfigându-mi uşor vârfurile degetelor în şoldurile ei, o trag spre mine astfel încât picioarele ni se ating şi îi simt căldura respiraţiei pe gât.

— Când aveam zece ani, mama a trecut prin faza asta cu dansul, în care se înscria la tot felul de cursuri de dans şi, când exersa acasă, îi plăcea să ne folosească pe mine şi pe fratele meu drept parteneri. De atunci urăsc dansul.

Ea zâmbeşte.

— E drăguţ că dansai prin casă cu mama ta.

Îmi mişc degetele spre spatele ei şi-i zgârii uşor bucata de piele dintre betelia blugilor şi partea de jos a tricoului.

— Nu poţi să spui asta nimănui. Am o reputaţie de menţinut. Aveam, cel puţin acasă. Aici nu sunt atât de sigur.

Ea îmi zâmbeşte mai larg când îşi înclină capul în faţă şi şuviţele de păr îi ascund chipul.

— Poate să fie micul nostru secret.

Eu râd uşor când se uită în sus, la mine. Pare fericită. Când ritmul muzicii e înlocuit de unul vesel, hotărăsc să mă dau în spectacol doar ca să zâmbească în continuare.

— Aşteaptă, o avertizez.

Ea îşi muşcă buza, iar impulsul de a o săruta îmi apasă inima. Brusc, nu pot să hotărăsc dacă să o las acolo, pe ringul de dans, sau să continui să mă dau mare.

Împingând-o, îmi mişc mâna de-a lungul braţului ei până când degetele ni se împletesc. Ochii i se măresc atunci când o trag înapoi spre mine şi o învârt, înainte să-i izbesc trupul de al meu. Buzele-i sunt la câţiva centimetri de gura mea, în vreme ce pieptul ei agitat se atinge de al meu.

— Îţi doreşti mai mult? o întreb cu o voce joasă, sperând să o fac să tremure.

Nu tremură, dar dă aprobator din cap, încântarea strălucind în ochii ei albaştri. Palma îmi alunecă posesiv pe spatele ei, simţind cum căldura pielii sale radiază din materialul subţire al tricoului. Îi trag mâna în faţă şi-i las trupul pe spate. Părul îi atârnă spre podea, spatele i se arcuieşte, iar eu îi văd perfect sânii şi porţiunea de piele care se zăreşte de sub partea de jos a tricoului. Inspirând adânc, îmi mişc mâna-n sus pe spatele ei până când ajunge în poziţie verticală, cu pieptul lipit din nou de al meu.

— Să nu spui nimănui nici despre asta, îi şoptesc la ureche, ţinând-o de talie.

— Bine, spune ea fără suflare, apucându-mi omoplaţii cu degetele.

Cu ea în braţe, continui să mă mişc până se termină cântecul, apoi ne îndepărtăm unul de celălalt şi ne întoarcem la masă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuşi, ceva s-a întâmplat, dar nu sunt sigur daeă să continui cu asta sau să fug mâncând pământul.

Capitolul 5

#3 încearcă să fii fericit #3 Fii beat de fericire, prosteşte

Callie

Sunt fericită, prostesc de fericită. Nu ştiu dacă e din cauză că sunt mahmură sau pentru că a fost o noapte grozavă. Am făcut ceea ce credeam că era imposibil şi sunt atât de mândră de mine încât, practic, sar într-un picior până la taxi. Am dansat cu Kayden, l-am lăsat să mă atingă într-un fel în care nu a făcut-o nimeni – cel puţin nu cu permisiunea mea – şi mi-a plăcut!

Eu şi Seth ocupăm bancheta din spate a furgonetei, iar Kayden îi spune şoferului de taxi unde să meargă. Maşina miroase a brânză veche amestecată cu parfum de pin. Şoferul e un tip dolofan trecut de cincizeci de ani, care nu pare prea încântat să aibă patru puşti zgomotoşi de optsprezece ani în maşină. Pe fundal se aude muzică din anii '80, iar Seth tot chicoteşte din cauza versurilor, spunându-mi pe ascuns că sunt obscene şi că vorbesc despre vulvă.

Luke îl aude şi se roteşte în scaun.

— Chiar despre asta-i vorba?

Seth îi arată difuzoarele.

— Ascultă.

Tăcuţi şi holbându-ne la difuzoare, ascultăm versurile. Seth işi strânge mâna-n pumn şi şi-o ridică spre buze ca pe un microfon când incepe să murmure cuvintele.

— De unde ştii cântecul ăsta? mă mir eu. Nu e genul de muzică pe care-o

asculţi tu.

El rânjeşte, se apleacă şi termină versurile.

—Tatăl meu e un fân înfocat al anilor '80. E şi tuns ca pe vremuri.

Eu chicotesc în momentul în care-şi mişcă ciudat şoldurile.

— Cântecul ăsta-i despre vulvă, nu-i aşa? declară Luke, iar şoferul de taxi dă volumul mai tare ca să ne acopere conversaţia.

Obrajii mi se încălzesc, iar eu îmi întorc capul spre geam şi-mi trag gulerul tricoului peste nas ca să-mi maschez râsul. Nu ar trebui să mi se pară amuzant, dar aşa este.

— O, Callie e beată, anunţă Seth când îşi lasă mâinile să-i cadă în poală. Ai terminat cocktailul Long Island?

Eu scutur din cap şi las tricoul să-mi cadă de pe nas.

— Numai pe jumătate.

— Amatoareo, mă tachinează Kayden cu un rânjet, iar roşeaţa din obrajii mei se intensifică.

— Hei, e prima ei dată, protestează Seth în apărarea mea şi mă mângâie uşor pe cap, de parcă aş fi un câine. S-a descurcat bine. De fapt, s-a descurcat de minune.

Mă întorc spre geam, ştiind la ce se referă şi iubindu-l pentru că a spus asta.

***

— Am senzaţia că o să fim jefuiţi, şopteşte Seth când ne îndreptăm spre un magazin care se află aproape de poalele munţilor.

Am hotărât să ne oprim şi să cumpărăm câteva lanterne şi spray-uri cu vopsea înainte de a merge mai departe cu planul nostru; altfel, călătoria nu ar avea niciun rost.

în faţă, un grup de indivizi care fumează ţigări ne urmăresc în timp ce toţi patru traversăm parcarea, trecem de uşile de sticlă glisante şi intrăm în magazin.

— Totul ar trebui să coste un dolar aici.

Luke apucă un păhărel chiar de pe un raft din faţa uşilor şi se uită pe fundul lui. O bucată de sticlă cade de pe margine şi, grăbit, îl lasă jos.

— Da, îmi dau seama de ce.

Din tavan se aude o muzică veche, iar Seth dă din cap când se îndreaptă spre un raft şi ia o eşarfa hidoasă, cu portocaliu şi maro.

— O, cred că-mi aduc aminte că bunica purta aşa ceva.

Şi-o pune la gât şi sare pe culoar, cercetând cu atenţie rafturile.

— Ar trebui să ne despărţim, spune Luke. Şi să căutăm lanterne şi spray-uri cu vopsea. Aşa o să găsim mai repede ce ne trebuie.

— Sau am putea, pur şi simplu, să-i cerem ajutor casierului.

Peste umăr, mă uit la casa de marcat, unde un tip înalt, cu gât gros şi cu cea mai cruntă privire ne urmăreşte.

— Sau nu.

— Hai să facem o întrecere, propune Luke, sărind ca să dea cu palma peste unul dintre steagurile roşii din tavan, care anunţă reducerile.

Nu-mi dau seama dacă este beat, pentru că nu-l cunosc destul de bine, dar pare un pic ameţit.

— Câştigătoare e prima persoană care găseşte lucrurile.

— Ce premiu al naibii de fantastic! remarcă Luke sarcastic, uitându-se pe un culoar. Ce-ar fi ca ăla care pierde să dea de băut când mai ieşim în oraş data viitoare?

— E o idee bună.

Seth ni se alătură, dezlegându-şi eşarfa şi aruncând-o într-o pane, pe un raft.

— Să facem aşa.

Kayden şi Luke îşi ridică mâinile deasupra capului meu ca să bată palma şi apoi îşi îndreaptă palmele spre mine, iar eu le ating uşor şi Kayden râde de mine când braţele îmi cad pe lângă corp.

— Ce-i aşa de amuzant? mă întreb, dar el nu face altceva decât să scuture din cap.

— Bine, deci iată regulile. Luke mărşăluieşte înainte şi înapoi în faţa noastră de parcă ar fi un director. Regulile sunt că nu există reguli, cu excepţia celei de a fi primul la casă, cu patru lanterne şi un spray cu vopsea. Cine ajunge ultimul pierde.

Eu încerc să nu râd. Asta fac oamenii ca să se distreze?

Luke se opreşte şi privirea i se întunecă.

— Pe locuri, fiţi gata, start.

El o spune repede şi se grăbeşte spre culoarul principal, ghetele alunecându-i pe linoleum înainte ea vreunul dintre noi să poată să reacţioneze.

Seth fuge pe unul dintre culoare şi Kayden se repede pe cel din dreapta mea. Eu rămân singură pe culoarul principal. Dând din braţe, încep să merg şi să citesc semnele de deasupra fiecărui rând.

Când ajung pe al treilea rând, Kayden traversează în partea cealaltă şi apoi se întoarce, zâmbindu-mi.

— Nu te străduieşti prea mult, spune el. De fapt, pare că nu te străduieşti deloc.

Deasupra capului meu, îi arăt semnul cu numărul culoarului şi lista de articole.

— Încerc o metodă diferită, nu să alerg pe aici ca o nebună.

El se întoarce cu faţa la mine şi, inutil, îşi face mâinile căuş la gură.

— Bun, şi unde-i distracţia?

Eu chicotesc.

— Nu ştiu.

Îşi duce mâna la ureche.

— Ha? Nu te aud. O să trebuiască să vorbeşti mai tare.

Ca o neghioabă, îmi fac mâinile căuş în dreptul gurii.

— Am spus că nu ştiu.

El îşi coboară mâinile, încă zâmbind.

— Haide. Tu fugi pe partea aia şi eu am să fug pe asta. Hai să vedem cine câştigă.

Eu scutur din cap.

— În niciun caz. Tu o să câştigi. Tu eşti jucătorul de fotbal. Alergi tot timpul.

Se gândeşte la ce i-am spus şi înşfacă o rolă de prosoape de bucătărie de pe un raft.

— Mai mult arunc decât alerg.

Face un pas înapoi, ridică rola de prosoape de bucătărie peste umăr şi o aruncă în direcţia mea. Aceasta se roteşte în aer, chiar spre mine.

Eu întind mâinile şi o prind fără efort. Braţele îi cad pe lângă corp când se holbează la mine.

— Ei bine, cineva are un talent ascuns.

Ridic rola de prosoape de bucătărie peste umăr şi i-o arunc înapoi.

— Tata este antrenor.

El o prinde şi-şi înclină capul, privindu-mă cu interes în timp ce continui:

— Am început să mă joc de-a aruncatul mingii cu el şi cu fratele meu de când aveam vreo trei ani.

Atent la mine, pune rola de prosoape de bucătărie înapoi pe raft.

— În regulă, să vedem cum alergi.

Ţâşneşte într-o parte şi dispare în spatele raftului.

Păşesc într-o parte şi intru pe următorul culoar, unde el mă aşteaptă în celălalt capăt. Înainte să pot spune ceva, îl pierd iar din vedere şi fac grăbită câţiva paşi până ajung la capătul culoarului următor. Nu-i acolo, aşa că, practic, fug spre următorul, prinzându-l chiar în clipa în care se-ndepărtează din nou. Râzând, încep să alerg. De fiecare dată când ajung în capătul culoarului, el dispare pe partea cealaltă. În cele din urmă, văd culoarul cu vopsea şi mă-ntorc grăbită într-acolo, tocmai când Kayden apare în capătul opus.

Amândoi ne oprim şi ne uităm la spray-ul cu vopsea de pe raftul de jos din mijlocul raionului.

— Se pare că avem o mică problemă, spune un pic ameţit când îmi întâlneşte privirea.

Eu mă uit când la el, când la vopsea şi apoi mă reped să iau spray-ul. Pantofii îi scârţâie pe podea când fuge pe culoar. Ajungem la raion în acelaşi timp şi ne izbim în raft, dărâmând din greşeală o grămadă de cutii. Râd când mă împiedic de cutiile care se rostogolesc pe podea şi mă ţin de raft în momentul în care-mi pierd echilibrul.

— Nu se poate. Kayden mă trage de încheietura mâinii cu degetele lui lungi. N-o să câştigi, continuă el.

Mă întind spre raft, dar îmi prinde mâna şi mă trage spre el. Îmi răsucesc braţele în încercarea de a scăpa fără să râd şi calc apăsat pe podea. Se aude un şuierat când vopseaua verde se împrăştie peste linoleumul alb şi peste pantoful meu.

Cu ochii mari la murdăria de pe podea, îngheţ.

— O, Doamne!

Kayden strânge din buze, străduindu-se din răsputeri să nu râdă de mine.

— Asta-i din vina ta.

— Nu este amuzant. Îmi îndoi genunchiul şi-mi ridic piciorul. Ce-ar trebui să fac?

El lasă cutia din mână pe raft şi se mişcă în jurul mizeriei de pe podea, apucându-mă de mână când mă împinge spre capătul culoarului.

— În regulă, spune el, uitându-se după colţ. O să ieşim de aici ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Eu mă uit în urmă la vopsea şi la urmele verzi pe care pantoful meu le-a lăsat pe podea.

— Las urme peste tot.

— Atunci scoate-ţi pantoful.

Observ cât de transpirată sunt şi-i dau drumul la mână ca să-mi scot tenisul scuturând din picior. Apucându-l de şiret, îl ţin la spate şi, împreună, ieşim de pe culoar.

Cu un spray de vopsea şi lanterne în mâini, Seth şi Luke sunt prin preajma casei de marcat şi se uită la raionul cu dulciuri.

— Unde vă duceţi voi doi? întreabă Luke şi una dintre lanterne îi cade din braţe pe podea.

Casierul ne supraveghează ca un vultur când ne grăbim spre uşi.

Seth se îndepărtează de raionul cu dulciuri şi ne urmăreşte cu privirea.

— De ce e încălţată Callie doar cu un tenis?

— Ne ducem la maşină, spune Kayden fluturând din mână. Ne întâlnim acolo.

Cu paşi mari, ne îndreptăm spre uşi şi ieşim grăbiţi în noapte, râzând cu lacrimi. Prin şosetă, simt cimentul rece şi mă-ncalţ repede. Pânza neagră e stropită cu vopsea verde. Încerc să o şterg târându-mi tenisul pe ciment, dar nu prea reuşesc.

Kayden mă urmăreşte amuzat.

— Nu cred că o să se şteargă.

Eu mă încrunt uitându-mă la tenis.

— Of, era perechea mea preferată.

El deschide portieta taxiului, noi urcăm, iar şoferul ne aruncă o privire nervoasă. Eu îmi fac loc în spate şi Kayden trânteşte portiera când se aşază brusc lângă mine.

Îşi pune mâinile pe genunchi şi, prin întuneric, se uită la mine.

— Ştii că Luke o să spună că e egalitate şi că o să ne oblige pe amândoi să plătim băuturile data viitoare.

— Nu-i atât de rău, zic eu. Măcar aşa vom plăti pe din două.

Îşi atârnă braţul peste spătarul scaunului şi-şi ridică piciorul.

— Nu, pur şi simplu o să comande mai multe băuturi.

Încerc să mă concentrez la orice altceva în afara faptului că-mi atinge cu genunchiul partea laterală a piciorului.

— O, da.

El încuviinţează printr-un semn cu capul şi se uită la locul din faţă.

— Da, aşa că fii pregătită.

Mă uit pe geam la contururile întunecate ale munţilor. Îmi distrage atenţia. Noaptea. Liniştea. Totul. Mintea îmi pluteşte spre gânduri despre care nu ştiam că există, ca de exemplu: „Ce gust au buzele lui” şi „Cum ar fi să-i pipăi muşchii cu vârfurile degetelor”?

— Callie.

Alungându-mi gândurile cu un clipit, mă uit la Kayden.

— Da?

Privirea îi alunecă spre buzele mele când deschide gura, dar apoi o închide şi zâmbeşte uşor.

— A fost distractiv.

Îi zâmbesc şi eu.

— Ştii ce? Chiar a fost.

— E al dracu' de întuneric aici, se plânge Seth când urcăm pe cărare. Şi murdar.

Luke îşi ţine lanterna în faţă. Seth şi-a scăpat-o pe a lui imediat ce am coborât din taxi şi a mea era stricată, aşa că am rămas cu două.

Taxiul ne aşteaptă la capătul cărării. Şoferul ne-a spus că avem douăzeci de minute la dispoziţie, dacă nu vrem să plece fără noi. Nu i-a plăcut că l-am obligat să ne aducă într-o zonă montană unde, evident, are loc o petrecere ilegală.

— Aşa e în munţi, îi spune Kayden lui Seth, fluturându-şi lanterna dintr-o parte în alta. La ce te aşteptai?

Pietrele îmi scârţâie sub încălţări când mă ţin de braţul lui Seth. Aerul e un pic răcoros şi fulgerele brăzdează cerul.

Când ajungem la baza stâncii, Luke îmi dă lanterna şi agită spray-ul cu vopsea.

— Deci, cine-i bastardul care o să urce până acolo? Nu-i atât de departe, dar sunt cam beat.

Seth îşi ridică dramatic mâna-n aer.

— Ei bine, am s-o fac eu, dacă tot sunt un bastard.

Îi luminez faţa, iar el mă priveşte mirat că nu ştiam asta.

— Credeam că ai spus că tatăl tău ascultă rock din anii '80 şi că e tuns ca pe vremuri...

— Tatăl meu vitreg, mă lămureşte el şi întinde mâna spre Luke. Dă-mi spray-ul. Mi-ar plăcea să-mi las amprenta pe stânca aia.

Luke îi dă spray-ul.

— E numai a ta, amice.

Agitând spray-ul, Seth se îndreaptă către stânca abruptă care se înalţă spre cerul gri şi acoperit de fulgere. Sprijinindu-şi piciorul de o piatră de mai jos, se ridică apucându-se de o mică margine dintr-o parte. Îşi mută şi celălalt picior pe următoarea treaptă stâncoasă, iar apoi ajunge pe stâncă. Ţinând spray-ul sub braţ, apucă marginea cu cealaltă mână şi se caţără pe ea. Rostogolindu-se pe spate, se ridică.

Cât se holbează la stâncă, eu îndrept lanterna spre spatele lui.

— Eşti bine acolo sus?

El se uită peste umăr.

— Mă gândesc să scriu ceva scandalos. Aşteaptă, mi-a picat fisa.

Ridicând spray-ul, îndreaptă vârful în jos şi începe să-şi mişte mâna, descriind nişte cercuri şi vârtejuri. Încet, vopseaua roşie pătează stânca, formând litere, până când se termină şi apoi el îşi coboară mâna.

„S-o sugi”, îi citesc eu cuvintele, tremurând de frig când pielea mi se face de găină pe braţe.

— Asta voiai să scrii?

Se întoarce cu mâinile-n şolduri.

— Asta am scris şi, dacă vrei un mesaj mai frumos, atunci poţi să-ţi urci funduleţul aici şi să scrii ceva. Tu eşti scriitoarea.

Cu părul aproape negru în lumina palidă a lunii, Kayden se întoarce spre mine şi îndreaptă lanterna între tălpile picioarelor noastre.

— Scrii?

Eu ridic din umeri, ţinând lanterna peste umărul lui.

— Într-un jurnal.

Dintr-un motiv bizar, informaţia asta îl intrigă.

— De fapt, te cred în stare să faci asta.

Încercând să mă încălzesc, îmi frec braţul cu mâna.

— De ce?

E1 ridică din umeri, împingând praful cu vârfurile încălţărilor.

— Pari mereu că gândeşti profund... îţi este frig?

— Mi-e bine, spun printre dinţii care-mi clănţăne, dorindu-mi să nu-mi fi lăsat jacheta în taxi. E un pic prea rece.

îşi duce mâinile la ceafa, îşi trage peste cap gulerul bluzei şi şi-o scoate. Tricoul negru de dedesubt se ridică un pic, iar eu îi zăresc cicatricele zimţate de pe partea inferioară a muşchilor abdominali.

Trăgând de marginea tricoului, îmi întinde bluza termică.

— Pune-ţi asta pe tine.

— Nu trebuie să-mi dai bluza ta.

— Dar vreau s-o fac.

Ezitând, o iau şi simt moliciunea materialului. Mi-o trag peste cap, în timp ce Kayden îşi trece degetele prin păr. Bluza mă acoperă cu totul şi eu mă simt mică.

— E mai bine? mă întreabă el când îmi trec braţele prin mâneci.

Dau aprobator din cap şi mă îmbrăţişez singură, bucurându-mă de căldură şi de mirosul apei lui de colonie.

— Mulţumesc, dar n-o să răceşti?

Zâmbeşte de parcă îi par amuzantă.

— O să fiu bine, Callie. Promit. Un pic de aer rece nu-mi face nimic.

— Callie! urlă Seth, iar eu tresar întorcându-mă spre stâncă, lumina lanternei alunecând peste pietre. Mişcă-ţi fundul aici şi scrie ceva poetic.

Oftez şi mă îndrept spre stâncă târându-mi picioarele, cu lumina căzând chiar în faţa lor. Cercul de lumină îmi arată drumul împrejurul rocilor şi spre baza stâncii pe care stă Seth.

— Aruncă-mi lanterna ta, urlă Seth cu mâinile la gură. Îţi luminez drumul în timp ce urci.

— Dacă n-o prinzi, o să se strice, îi strig stând pe vârfuri.

— Arunc-o odată, spune cu vocea lui de om beat şi neghiob, în timp ce sare dintr-o parte în alta pe margine, fluturându-şi braţele.

Îmi e teamă că o să cadă.

— Ai grijă!

Cu mâna întinsă în lateral, Kayden vine lângă mine.

— Dă-mi-o mie. Sunt un aruncător excelent.

Îi pun lanterna în palmă, iar el îşi mişcă umărul în spate, ridicându-şi braţul.

— Du-te mai departe.

— Ha? spune Seth când Kayden îşi aruncă braţul înainte şi dă drumul lanternei, care zboară prin aer ca o minge de fotbal.

Seth ţipă când îşi întinde mâinile-n faţă ca să prindă lanterna, care pâlpâie ca un licurici când îi aterizează în mâini, de unde ricoşează, se loveşte de pământ şi se închide.

— Unde este? întreb când Luke vine în spatele nostru şi îndreaptă lumina spre stânca de deasupra.

Pentru un moment, se aşterne tăcerea. Strigătele şi râsetele de la petrecerea de dedesubt se aud până la noi.

Seth apare pe stâncă, întinzându-şi braţele în aer, cu lanterna în mână.

— Am prins-o.

— Poate că ar trebui să cobori, îl sfătuiesc. Mă tem c-ai să cazi.

— Doar după ce scrii şi tu ceva pe stâncă.

El aprinde lanterna şi strălucirea luminează scrisul din spatele lui.

— Acum haide.

Mă îndrept spre stâncă, suflec mânecile bluzei lui Kayden şi apuc cea mai apropiată margine. Îmi dau capul pe spate şi mă uit în sus când îmi îndoi genunchiul şi mi-l sprijin de o piatră de mai jos. Sărind pe vârfuri, mă pregătesc să urc, dar aud pe cineva mişcându-se în spatele meu.

— Lasă-mă să te ajut, îmi şopteşte Kayden la ureche şi, pentru prima dată în viaţa mea, faptul că mă aflu atât de aproape de un tip mă face să tremur.

— Bine.

Pentru că e prima dată când sunt ameţită, nu ştiu dacă alcoolul sau altceva mă relaxează, dar sunt în regulă chiar şi când îmi atinge şoldurile cu palmele. De fapt, sunt mai mult decât în regulă.

Îndrumată de mâinile lui, mă întind şi ajung pe următoarea margine. Stânca e aspră ca o hârtie abrazivă sub palmele mele când mă târăsc în sus şi lui Kayden îi alunecă palmele pe spatele meu când mă tot împinge. Ridicându-mi piciorul, mă împinge o ultimă dată, apucându-mi fundul înainte de a se îndepărta.

Casc ochii când mă rostogolesc pe vârful stâncii şi fixez cerul cu privirea.

Locurile în care el mi-a atins pielea mă furnică şi un fior îmi străbate trupul.

Seth, în ochii căruia se reflectă fulgerele argintii, apare deasupra mea.

— Eşti bine?

Mă întorc pe burtă şi mă folosesc de mâini ca să mă ridic în picioare.

— Sunt în regulă. Nu m-am tăiat şi nici nu m-am zgâriat.

Lanterna pe care şi-o ţine sub barbă îi luminează faţa şi-i face ochii să semene cu nişte cărbuni.

— Nu mă refeream la căţărat, ci la faptul că tocmai te-a apucat de fund.

— Ai văzut?

— Evident că am văzut. Te-a pipăit efectiv.

Cu mâinile-n şolduri, măsor cu pasul lungimea stângii înguste, lovind pământul cu călcâiul tenişilor.

— Sunt bine. Serios. De fapt, mă simt mai mult decât bine.

— Cred că vorbeşte alcoolul din tine.

Seth îmi întinde spray-ul cu vopsea.

— Crezi? Eu îl iau şi-l agit.

El încuviinţează cu un aer de vinovăţie.

— Nu gândesc prea mult. Sper doar să nu te trezeşti mâine şi să zici vai, Doamne.

— O să fiu bine. De multă vreme nu m-am mai distrat aşa.

Mergând spre stâncă, mă gândesc la ce să scriu. Citesc vagile cuvinte de înţelepciune scrise de alţii şi declaraţiile de dragoste.

— Huse, ce sus suntem, declară Luke când se înalţă peste margine. Se ridică în picioare şi se uită dincolo de stâncă, pocnindu-şi degetele. Nu sunt fânul înălţimilor, continuă el.

— Nici eu, îi spun în clipa în care Kayden ajunge în vârf ajutându-se de braţe şi se întinde pe burtă.

Gâfâind, se întoarce pe spate.

— Da, îmi aduc aminte, zice el uitându-se la mine şi rânjind.

Îndrept spray-ul spre un loc liber de pe stâncă. Când apăs, pretind că sunt o artistă care pictează cel mai frumos tablou, liniile amestecându-se pentru ca totul să aibă un înţeles. După ce termin, fac un pas înapoi şi inspir aerul plin de vapori de vopsea.

Kayden vine lângă mine şi-şi lasă braţul pe umărul meu.

„în vieţile noastre, există o singură întâmplare care ne uneşte şi, pentru o clipă, inimile bat ca una singură.”

El se uită la mine.

— Sunt impresionat.

Îi dau spray-ul cu vopsea şi degetele lui ating uşor încheieturile degetelor mele.

— De fapt, am scris asta acum ceva vreme. Vorbesc mai încet şi mă aplec spre el. Chiar după noaptea aia din casa de oaspeţi, adaug.

Kayden se schimbă la faţă când mâna-i cade de pe umărul meu. Îi aruncă spray-ul lui Luke.

— Ar trebui să plecăm sau şoferul o să ne lase cu fundu-n baltă pe aici, iar eu nici nu mă gândesc să mă întorc pe jos.

Mă întristez când îmi dau seama că vorbele mele l-au supărat. Urmărindu-l cum coboară, simt cum se alege praful de noaptea mea fericită.

***

Când ne întoarcem la cămine, Kayden pleacă fără să-şi ia rămas-bun. Asta mă doare şi mă tulbură nespus.

— Ce s-a întâmplat între voi doi? mă întreabă Seth în tiinp ce-mi trec cartela

prin faţa uşii principale şi aceasta se deschide, iar eu ridic din umeri când intru în clădire.

— Cred că s-a purtat aşa pentru că am adus vorba despre casa de oaspeţi. Nici măcar nu ştiu de ce am făcut-o.

Când mergem pe holul care duce spre lifturile situate lângă zona de relaxare, ochii lui par roşii.

— Ai făcut-o pentru că nu gândeşti prea limpede în scara asta.

Cotim la dreapta când doi dpi masivi, care poartă tricouri de fotbal, se îndreaptă spre noi.

— Ştiu. Este ciudat să fii beat.

El îşi acoperă mâna cu gura ca să-şi înăbuşe râsul.

— O, Doamne! Te iubesc atât de mult! Mai ales când spui chesdi de genul ăsta.

— De care?

Încă zâmbind când intrăm în lift, el scutură din cap.

— Nimic. Nu contează. Cu toate că mor să aflu de ce tenisul tău e verde.

Îmi îndnd gâtul ca să mă uit peste umăr la călcâiul tenisului în timp ce el apasă butonul pentru etajul meu.

— Am călcat pe un spray cu vopsea în dmp ce eu şi Kayden ne luptam să punem mâna pe unul.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta.

— Sunt sigură.

Uşile liftului se deschid şi noi ieşim pe hol, oprindu-ne chiar în capăt, în faţa uşii mele. De cealaltă parte se aud nişte chicote şi bufnituri, iar în aer miroase a fum.

Seth dezleagă o eşarfa roşie de pe clanţă şi mi-o arată.

— Pentru ce-i asta?

— Înseamnă că nu pot să intru.

Îi iau eşarfa din mână, o atârn peste clanţă şi oftez greoi.

— Sunt atât de obosită!

— Face sex?

Pielea mi se încălzeşte.

— Nu ştiu... poate.

Mă apucă de partea de sus a braţului şi mă trage spre lifturi.

— Haide să te duc la culcare.

Eu mă grăbesc să ţin pasul cu el.

— Unde ne ducem?

— La culcare.

Când ajungem la parter, ne îndepărtăm de holul zgomotos, ne îndreptăm spre ieşire şi cotim spre clădirea în care se află camera lui.

— O să dormi în camera mea. Oricum colegul meu nu e niciodată acolo, aşa că eu o să dorm în patul lui, iar tu în al meu.

Vreau să-l îmbrăţişez, dar mă tem că, dacă-i dau drumul, o să cad din cauza somnolenţei care pune stăpânire pe mine.

— Mulţumesc. Sunt atât de obosită!

Când ajungem în dreptul camerei lui, tastează codul ca să descuie uşa şi mă trage înăuntru în timp ce aprinde lumina. Pe patul colegului său de cameră nu stă nimeni, dar este plin de haine murdare, în partea lui Seth este ordine, cu excepţia şirului de cutii goale de băuturi energizante de pe biroul calculatorului – Seth este dependent de băuturi energizante.

— Nu doarme niciodată aici? întreb eu lovind cu piciorul şi dând la o parte din calea mea o cutie goală de suc.

Dându-şi jos jacheta, el scutură din cap.

— Cred că-i este frică de mine.

Mă bosumflu când îmi ascund mâinile în mânecile bluzei lui Kayden.

— Îmi pare rău. Dacă te ajută cu ceva, e un cretin.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, fetiţo.

Din buzunare, îşi scoate mărunţişul şi portofelul şi le lasă pe măsuţa de toaletă, lângă o veioză.

— Eşti cea mai înţelegătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

El începe să-şi descheie nasturii de la cămaşă, iar eu îl iau în braţe.

— Tu eşti cea mai minunată persoană.

Râzând, mă mângâie uşor pe cap.

— Da, o să vedem dacă o să mai crezi asta mâine-dimineaţă, când o să fii mahmură pentru prima dată.

Bucuroasă, mă prăbuşesc pe patul lui. Lovind perna ca s-o umflu, mă întorc într-o parte şi mă holbez la o poză de-ale lui cu un tip cu păr brunet şi ochi de un albastru intens.

— Seth, el este? în poza asta.

El îmi răspunde abia după un minut.

— Da, el este. E Braiden.

Braiden arată ca un jucător de fotbal; umeri puternici, un piept musculos şi braţe bine definite. Îl ţine pe Seth pe după umăr. Par fericiţi, dar, în sinea lui, unul din ei nu este. Unul îl va respinge pe celălalt când acuzaţiile la adresa iubirii lor vor mişuna prin şcoală. Unul din ei va privi cum celălalt este bătut. Vreau să-l întreb de ce a păstrat fotografia – de ce o are pe perete –, dar îmi dau seama că subiectul îl deranjează.

Stinge lumina şi, în cealaltă parte a camerei, patul scârţâie când Seth se întinde. Se aşterne liniştea între noi, iar eu mă ghemuiesc, cufundându-mi faţa în pernă şi închizând ochii.

— Pot să te întreb ceva? spune Seth deodată.

Eu deschid ochii.

— Sigur.

El face o pauză.

— Ai vreodată coşmaruri despre ce ţi s-a întâmplat?

Eu strâng din ochi, inhalând parfumul bluzei lui Kayden.

— Tot timpul.

EI expiră.

— Şi eu. Se pare că nu pot să scap de întâmplarea aia. De fiecare dată când închid ochii, nu văd decât ura de pe feţele lor şi pumnii şi picioarele care tabără pe mine.

Înghit cu greu.

— Uneori, jur că încă-i simt mirosul.

— Eu încă simt mirosul de pământ şi gustul de sânge, şopteşte el. Şi simt durerea.

Tace, iar nevoia de a-l alina mă copleşeşte. Mă rostogolesc pe-o parte, mă dau jos din pat şi mă trântesc pe saltea, lângă el. Seth se întoarce cu faţa spre mine, chipul fiindu-i doar un contur în lumina lunii.

— Poate că nu vom mai avea coşmaruri în seara asta, îi spun. Poate că lucrurile vor fi diferite.

El oftează.

— Sper, Callie. Chiar sper.

Pentru un moment, am speranţă. Noaptea a fost grozavă, iar eu simt că orice e posibil, dar apoi închid ochii şi totul îmi este răpit.

Capitolul 6

#8 Provoacă-te

Kayden

După ce părăsim stânca, mă întorc în cămin cu dorinţa de a fugi de tot ceea ce simt. Baia este ocupată, aşa că sfârşesc prin a mă băga în pat, holbându-mă la tavan în timp ce ploaia loveşte fereastra. În cealaltă parte a camerei, Luke sforăie întins cu faţa-n jos pe pat.

Când efectele alcoolului dispar, toate emoţiile trec prin mine ca un val de ace. Trebuie să-l opresc. E singurul mod pe care-l cunosc de a-mi conduce viaţa.

Mă rostogolesc pe-o parte, îmi ridic pumnul şi lovesc tăblia patului cât pot de tare. Încheieturile degetelor mi se crapă, iar Luke sare din patul lui.

— Ce naiba a fost asta?

El clipeşte uitându-se prin cameră în timp ce lumina argintie şi pâlpâitoare a fulgerelor pătrunde înăuntru.

— A tunat, mint şi mă întorc, închizând ochii şi ţinându-mi mâna pe piept când durerea arzătoare îmi explodează în braţ.

După câteva clipe, cad într-un somn adânc.

***

— Nu sta aici singur toată noaptea, spune Luke traversând camera spre mini frigiderul din colţ. El scoate o bere ţi o desface. Te porţi ciudat de la ceremonia de absolvire.

Eu stau întins pe canapea, închizându-mi ţi deschizându-mi pumnul de nenumărate ori, holbându-mă la venele care-l străbat.

— Plecarea mă întristează un pic.

Sincer, viaţa mi se pare puţin ciudată. Vreau să plec, să mă duc la facultate ţi să fiu liber, dar ideea de a ieţi în lume, înconjurat de lucruri pe care nu le cunosc, e al naibii de îngrozitoare.

— Ar trebui să te culci dracului cu cineva, dar nu cu Daisy.

El deschide uţa, iar muzica de la etaj inundă camera.

— Eu asta am de gând să fac.

Închide uţa ţi mă lasă singur, cuprins de propriile gânduri.

Are dreptate. Ar trebui să mă duc pur ţi simplu ta etaj ţi să i-o trag primei fete pe care o întâlnesc. Este cel mai bun mod de a-mi petrece timpul ţi de a trece prin viaţă, dar mă tot gândesc la mâna mea ţi la viitorul meu nenorocit.

În cele din urmă, mă ridic de pe canapea. Îndreptându-mâ spre perete, mă uit la uţâ. Apoi îmi ridic pumnul ţi lovesc peretele cât pot de tare. Rigipsul ţi varul se fărâmă ţi pielea mi se crapă un pic, dar nu-i de ajuns. Lovesc iar ţi iar, făcând găuri în perete, darfără să-mi rănesc prea mult măria. Am nevoie de ceva mai tare – de cărămizi.

Mă întorc spre uţâ, dar se deschide ţi tatăl meu intră în cameră. Se uită la

găurile din perete ţi apoi la mâna mea tăiată, care sângerează peste tot pe covor.

— Ce dracu ai?

El scutură din cap când se îndreaptă spre mine, holbându-se la rigipsul ţi la varul de pe jos.

— Habar n-am.

Îmi duc mâna la piept când îl ocolesc grăbit ţi ies repede afară.

În casă, oamenii râd, ţipă ţi cântă odată cu musaca, iar luminile strălucesc în întuneric. Mă duc în curtea din spate ţi-l aud în spatele meu, ţtiind că o să mă priudă din urmă ţi că e mai nervos decât oricând.

— Kayden Owens, spune el când ţâşneşte în faţa mea gâfâind şi cu privirea plină de furie.

Respiraţia îi miroase a whisky şi vântul suflă frunzele peste tot.

— Încercai să-ţi distrugi mâna intenţionat?

Mă îndrept în tăcere spre casa de oaspeţi, nesigur de direcţia-n care merg dar simţind că trebuie să mă mişc.

Când ajung la uşă, mă apucă de cot şi mă forţează să mă întorc.

— Expucâ-mi. Acum.

Absent, mă uit la tatăl meu, care începe să ţipe la mine, spunându-mi ce dezastru sunt, dar de-abia îl aud. Îi urmăresc mişcarea buzelor şi aştept. După câteva secunde, îmi dă un pumn în faţă, dar cu nu simt cine ştie ce. Cu ochi goi, îmi tot dă pumni. Eu mă prăbuşesc, iar el mă loveşte cu picioarele, derindu-şi să mă ridic, dar nu o fac. Nu sunt sigur că vreau să o fac. Poate că a sosit momentul să mor; oricum viaţa mea nu e mare lucru.

Ascult cum inima-mi bate încet, curios de ce nu reacţionează. Nu o face niciodată. Mă întreb dacă e moartă. Poate că este. Poate că cu sunt mort.

Apoi, de nicăieri, o fată apare brusc în spatele tatălui meu. E firavă şi pare înspăimântată, aşa cum ar trebui să fiu eu. Îi spune ceva tatei şi, când el se uită la ea, cred că fata o să fugă, dar rămâne cu mine după ce pleacă el.

Eu zac pe pământ, confuz şi neştiind ce să zic, pentru că nu aşa ar trebui să stea lucrurile. De obicei; oamenii pleacă, pretind că nu se întâmplă nimic şi lasă scuzele ciudate să explice situaţia.

Numele ei este Callie şi o ştiu de la şcoală. Ea stă aplecată asupra mea şi mă priveşte îngrozită.

— Eşti în regulă!

Este prima dată când mă întreabă cineva asta, ceea ce mă bulversează.

— Sunt bine, zic eu vorbind mai tare decât am intenţionat.

Dă să plece, dar eu nu vreau să o facă. Vreau să se întoarcă şi să-mi explice de ce a intervenit. Aşa că o întreb, iar ea încearcă să-mi spună, dar vorbele ei nu au sens.

În cele din urmă, renunţ la a mai încerca să înţeleg ţi o rog să-mi aducă o trusă de prim ajutor ţi o pungă cu gheaţă. Intru în casa de oaspeţi, încerc să-mi ţterg sângele de pe faţă, dar arăt ca naiba. El m-a lovit în faţă, lucru pe care-lface rareori – doar când este foarte nervos.

Când se întoarce, Callie pare agitată. Nu prea vorbim, dar apoi sunt nevoit să o rog să mă ajute să deschid trusa, pentru că mă doare mâna.

— Chiar ai nevoie de copci, îmi spune ea. Sau o să rămâi cu o cicatrice.

Încerc să nu râd Copcile n-or să mă ajute. Ele vindecă pielea, tăieturile ţi rănile – chestiile exterioare. În cazul meu, tot ce-i distrus e în sinea mea.

— Mă descurc eu cu cicatricele, cu atât mai mult cu una externă.

— Pe bune, cred că ar trebui s-o rogi pe mama ta să te ducă la doctor ţi apoi să-i spui ce s-a întâmplat, zice ea, refuzând să cedeze.

Încep să desfăşor o mică bucată de tifon, dar, folosindu-mi o singură mână, îl scap ca un neîndemânatic.

— Asta nu o să se întâmple niciodată ţi, chiar dacă s-ar întâmpla, nu ar conta. Nimic din toate astea nu contează.

Ea ridică tifonul ţi eu mă aştept să mi-l dea înapoi, dar îl desfăşoară în jurul mâinii. Văzându-mi cicatricele ţi observând nedreptatea pe care acestea o ascund, îmi acoperă rănile cu tifonul. Ceva din privirea ei îmi este foarte familiar, de parcă ar avea un secret. Mă întreb dacă aţa arăt ţi cu.

Pentru prima dată după mult, mult timp, inima îmi bate cu putere în piept. Începe încet, dar cu cât degetele-i sunt mai aproape de pielea mea, cu atât bătăile sunt mai asurzitoare, până când nu mai aud nimic, încerc să nu intru în panică. Ce dracu a păţit inima mea?

Cu capul plecat, de pareă ar vrea să se ascundă, ea se îndepărtează. Cu ochiul meu umflat, abia îi văd faţa - vreau să i-o văd. Aproape că mă întind şi o ating dar ea pleacă, asigurându-se de două ori că sunt în regulă. Eu pretind că nu-mi pasă, dar inima îmi bubuie în piept din ce în ce mai tare.

— Mulţumesc.

Încep să-i vorbesc. Pentru tot, pentru că nu l-a lăsat să mă bată, pentru că a intervenit.

— Pentru ce?

Nu pot să-i spun, pur şi simplu. Deoarece încă nu sunt sigur dacă sunt recunoscător.

— Pentru că mi-ai adus trusa de prim ajutor şi punga cu gheaţă.

— Cu plăcere.

Apoi iese pe uşă şi tăcerea blestemată se aşterne din nou.

***

Trebuie să stau cu mâna bandajată săptămâna următoare, iar antrenorul mă bate la cap pentru că asta-mi strică modul de a juca. Lucrurile nu decurg atât de bine pe cât am plănuit. Credeam că acum, că sunt în sfârşit departe de casă, o să trec peste întunericul care mă stăpâneşte, dar m-am înşelat.

A trecut mai mult de o săptămână de când Callie a pictat acele cuvinte frumoase, sus pe stâncă. Pentru mine, au însemnat mai mult decât probabil a înţeles ea. Sau poate că a ştiut şi de aceea am fost nevoit să mă retrag. Nu mă descurc cu astfel de emoţii.

Spre sfârşitul săptămânii, sunt foarte deprimat, iar corpul meu resimte asta. Stau întins în pat, pregătindu-mă să plec la cursuri, când Daisy îmi trimite un mesaj foarte vag.

Daisy: Hei, cred că ar trebui să ne întâlnim cu alte persoane.

Eu: Poftim? Eşti beată sau ce-ai?

Daisy: Nu. Sunt foarte trează. Pur şi simpln m-am plictisit la culme să fin singură tot timpul. Am nevoie de mai mult.

Eu: Nu pot să-ţi ofer mai mult cât sunt la facultate.

Daisy: Atunci presupun că nu mă iubeşti la fel de mult cum credeam.

Eu: Ce vrei să fac? Să renunţ?

Daisy: Nu ştiu, dar nu vreau situaţia asta.

Chiar în acelaşi timp primesc un alt mesaj şi accesez alt fişier.

Luke: Tocmai am primit un mesaj de la D Man; mi-a spus că el crede ci Daisy te-a înşelat cu Leuny.

Eu: Glumeşti? Cu Lenny?

Luke: Da, mi-a zis că s-a întâmplat în timpul petrecerii pe care-a dat-o Gary pentru începerea noului an şcolat sau cum naiba îi spune el.

Eu: Petrecerea a avut loc înainte ca ca să mă viziteze.

Luke: Da... Ştiu. Îmi pare rău, omule.

Eu: Da, vorbim mai târziu.

Îmi închid telefonul fără să mă deranjez să-i răspund lui Daisy la mesaj. Nu sunt prea supărat, deşi simt că ar trebui să (iu. Pare că ar trebui să (iu nervos, dar eu mă simt gol.

În timpul cursului de oratorie, ascult cum o fată ţine un discurs despre drepturile femeilor. Notez câte ceva, dar în cea mai mare parte a timpului mă holbez pe fereastră. Mă uit la stadionul de fotbal aflat la distanţă, dorindu-mi să pot să alerg pe-afară şi să-mi consum toată energia acumulată.

Deodată, o văd pe Callie traversând peluza cu un rucsac pe umăr. Cu părul pe spate, vorbeşte la telefon şi merge repede spre locul unde se îndreaptă. E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri de yoga şi cu un hanorac cu glugă. Traversează parcarea şi strigă ceva atunci când Luke apare pe trotuar, îndreptându-se către ea. El şchiopătează şi se uită în jur de parcă ar face ceva rău.

Ei se întâlnesc sub un stejar imens, unde frunzele sunt adunate grămadă. Callie spune ceva şi apoi îi dă lui Luke telefonul ei. În timp ce Luke apasă nişte butoane, ea îşi scoate mai multe fire de păr din gură. Râde când el îi spune ceva şi asta mă uimeşte.

După ce îi înapoiază telefonul, Luke îşi flutură mâinile în semn de „la revedere” şi amândoi pleacă în direcţii opuse. Callie dispare printre nişte maşini din parcare, iar Luke şchiopătează spre zona din spate a şcolii. Nu mi-a spus niciodată că-şi petrece timpul cu ea. De ce îşi petrece timpul cu ea? De ce dracu' mă supără asta?

Bag mâna-n buzunar, scot telefonul şi-l deschid din nou!

Eu: De ce vorbeai cu Callie adineaori?

Luke: Unde naiba eşti? îţi scriam un nenorocit de mesaj şi m-am trezit că ai telefonul închis.

Eu: La curs... Te-am văzut pe fereastră.

Luke: OK... De ce contează ce făceam?

Eu: Nu contează. Mă întrebam, pur şi simplu.

Luke: Stăteam doar de vorbă. Trebuie să plec. Începe cursul.

Toată chestia asta mă enervează, ceea ce nu are sens. Ar trebui să fiu mai supărat pentru eă prietena mea, cu care sunt de trei ani, mă părăseşte, dar asta nu-i nimic în comparaţie cu ideea că Luke şi Callie ar putea să se întâlnească sau aşa ceva.

În cele din urmă, mă ridic din bancă, dându-mă în spectacol când ies grăbit din clasă, chiar în mijlocul discursului bietei fete. Năvălind pe uşi, lumina soarelui mă orbeşte când merg apăsat spre băncile din curtea interioară. Mă prăbuşesc pe una dintre ele, îmi cuprind capul cu mâinile şi inspir adânc. Nimeni nu mă mai poate face să reacţionez aşa. Niciodată. E o regulă de-ale mele să nu implic pe nimeni niciodată în problemele mele. Callie e ultima persoană care are nevoie de aşa ceva pe umerii ei.

Cu cât rămân mai mult aici, cu atât mă frământ mai mult şi înţeleg că singura cale de a-mi rezolva problemele este să anticipez lucrurile. Îi trimit un mesaj lui Luke şi-l întreb dacă pot să-i împrumut furgoneta. El îmi spune „da”, dar să mă întorc până la ora două pentru că trebuie să se ducă undeva şi că găsesc cheile pe măsuţa de toaletă.

Conduc spre sala The Tune Up, unde Callie spunea că face box. Când am văzut-o pe fereastră era îmbrăcată ca şi cum s-ar fi dus să se antreneze, aşa că presupun că într-acolo se îndrepta; totuşi, când ajung, nu-mi dau seama dacă-mi doresc să mă fi înşelat sau nu în ceea ce priveşte presupunerea mea.

Cobor din fiirgonetă şi fixez cu privirea clădirea mieă din cărămidă.

„Ce naiba fac aici?” îmi şoptesc în sinea mea, întorcându-mă înapoi la fiirgonetă, când îl văd pe Seth ieşind dintr-o maşină aflată la o distanţă de câteva rânduri.

Îmi face semn cu mâna cu o ţigară între degete şi cu o privire uimită.

— Hei!

Ocolesc partea din faţă a furgonetei, ducându-mă spre el.

— Te antrenezi?

Seth îşi pleacă privirea spre blugii şi cămaşa lui cu nasturi de sus până-jos.

— Nu, am venit cu Callie doar ca să-i ţin companie.

Dau aprobator din cap, simţindu-mă ca un idiot pentru că am venit până aici. De când mă ţin eu după fete?

— Am înţeles.

El aruncă ţigara pe asfalt şi-o striveşte cu vârful ghetei.

— Ce cauţi aici?

Se uită la blugii mei închişi la culoare şi la cămaşa cu pătrăţele.

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Chiar nu ştiu.

Cu degetul, îmi arată uşile din sticlă ale sălii de sport.

— Callie e înăuntru. Sunt sigur că i-ar plăcea să stea de vorbă cu tine.

Eu îmi pocnesc degetele, până şi pe cele bandajate. Mă doare, dar mă calmează.

— În regulă, o să intru cu tine pentru o secundă.

El rânjeşte şi ocolim amândoi maşinile spre intrarea în clădire. Un tip masiv cu un rucsac pe umăr intră, iar Seth înaintează ca să-i ţină uşa deschisă.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Când intrăm, el dă din cap spre mâna mea.

Ridic în faţă mâna bandajată.

— M-am rănit în timpul antrenamentului.

— Ce naşpa!

Mă conduce pe lângă benzile de alergare spre zona din spate, unde sunt aşezate covoraşele. În camera care duhneşte a sare şi căldură răsună zgomotele scoase de aparatele cu greutăţi. O muzică ritmată se aude tare din difuzoare, pentru a-i motiva pe toţi.

Callie este lângă covoraşe, lovind un sac ce atârnă din tavan. Nu-mi place cât de fericit sunt să o văd sau cât de mult se bucură trupul meu să o vadă. Emoţiile şi dorinţa mă doboară ca un val afurisit.

Fără jachetă, sare pe vârfuri. Poartă un maiou scurt şi părul îi este strâns la spate. Nu am mai văzut-o niciodată să-şi expună atât de multă piele şi mă bucur de privelişte; de pistruii de pe umeri, de ceafa şi claviculele ei. Mulţumită pantalonilor strâmţi, îi văd perfect fundul şi picioarele.

— Să n-o răneşti, spune Seth aplecându-se în faţa mea. Şi vorbesc foarte serios.

Eu clipesc.

— La ce te referi?

El merge cu spatele spre Callie.

— Să n-o răneşti, repetă şi apoi se învârte pe călcâie, întorcându-se cu faţa către ea.

Se grăbeşte să ajungă la Callie şi îi spune ceva.

Emoţiile îi inundă chipul când se uită la mine. Ea îmi face timid semn cu mâna, iar eu mă îndrept spre ea cu mâinile în buzunarele de la blugi.

Sutienul alb i se vede prin maiou şi îşi încrucişează braţele în dreptul

pieptului.

— Ce faci aici? mă întreabă ea, mişcându-şi înainte şi înapoi vârful tenisului pe suprafaţa covoraşului.

— Treceam pe-aici cu maşina şi am văzut-o pe-a lui Seth, mint eu. Aşa că m-am gândit să opresc şi să-l salut.

— Bună.

Ea strânge din buze.

Eu scutur din cap şi râd în barbă. Înconjurând sacul de box, îl împing uşor şi apoi mă feresc într-o parte când se balansează spre mine.

— Chiar nu glumeai când vorbeai despre box.

Ea îşi strânge elasticul care-i ţine părul în coadă de cal.

— Credeai c-o spun doar ca să încerc să te impresionez?

Callie flutură din gene când păşeşte în lateral. Mă întreb dacă a facut-o intenţionat, ca să încerce să flirteze cu mine. Mă îndoiesc. Aş fi surprins dacă ar şti să flirteze.

— Ei bine, speram să fie aşa.

Lovesc sacul cu mâna nevătămată.

Privirea-i fuge spre Seth, care se prosteşte cu nişte gantere, mişcându-şi şoldurile în timp ce fredonează cântecul de la radio.

— Nu, aşa mă distrez eu.

— Te pricepi, cât de cât? Cu îndoială, mă uit la trupul ei firav.

Câteva şuviţe ude îi încadrează chipul când îşi pune mâinile-n şolduri, încercând să pară dură, dar eu nu pot să mă concentrez decât la sutienul care i se vede prin maiou.

— Vrei să afli?

— O, ce cuvinte mari pentru o fetiţă!

Eu flirtez cu ea şi ştiu că nu-i bine din foarte multe motive, însă nu m-am mai simţit de multă vreme atât de viu. Ridic una din mănuşile din colţul covoraşului şi mi-o pun înainte să-mi poziţionez mâna în lateral.

— Loveşte-mă cât poţi de tare.

Ea ridică din sprâncene.

— Vrei să te lovesc? Serios? Dacă te rănesc?

— Chiar vreau să mă loveşti, spun şi adaug, ca să o enervez: Nu mă tem că o să mă răneşti.

Privirea din ochii albaştri devine rece şi seriozitatea i se citeşte pe chip când îşi ridică pumnii în faţă. Făcând un pas înapoi, îşi înclină corpul într-o parte. E într-o formă destul de bună, dar e atât de mică încât ştiu că n-o să mă doară.

Sărind pe vârfuri, îşi împinge şoldurile înainte şi călcâiul tenisului se loveşte de mănuşă. Îmi întoarce braţul şi piciorul îmi alunecă de-a lungul covoraşului. La naiba. Mă doare. Îngrozitor.

Rânjeşte când atinge din nou covoraşul cu piciorul.

— Te-a durut?

— Cam da, recunosc eu, scuturându-mi mâna. Ştii, eşti drăguţă, dar, fir-ar să fie, dacă-ţi dau permisiunea să mă loveşd, eşti nemiloasă.

— Îmi pare rău. Amuzamentul din vocea ei spune contrariul. Nu am vrut să te lovesc atât de tare, continuă ea.

— Eu cred că ai vrut.

Ridic şi cealaltă mănuşă, în care-mi strecor degetele.

— Bine, să vedem ce mai ştii să faci.

Ţânându-şi mâinile întinse-n lateral, mă priveşte cu ochi mari.

— Glumeşti? Vrei să lupt cu dne.

Eu lovesc cu o mănuşă în cealaltă.

— N-o să ripostez, dar o să-ncerc să nu stau în calea mâniei tale.

Râsul ei îmi face inima să tresară.

— În regulă, dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Rânjesc atunci când înaintez.

— Loveşte-mă cât poţi de tare.

Cu buzele-i care descriu o linie dreaptă şi fără să clipească, încearcă să pară periculoasă, dar asta mă distrează cel mai mult. Păşeşte în lateral, iar eu cred că o să ridice piciorul şi-o să lovească, dar tot sare de pe un picior pe altul în dmp ce mă înconjoară. Mă întorc odată cu ea, mirat de ceea ce face, şi apoi, din senin, sare şi îmi loveşte mâna cu piciorul. Abia îi blochez lovitura şi ea îşi coboară piciorul, fără să-mi lase prea mult dmp la dispoziţie când se întoarce pe vârfuri şi-mi loveşte cealaltă mănuşă cu tenisul.

Mândră, revine cu piciorul pe sol.

— Te-ai săturat?

Recăpătându-mi poziţia, eu scutur din cap.

— Bine, dacă asta vrei, atunci să jucăm murdar.

Ea se ridică pe vârfuri, pregătindu-se să sară şi să mă lovească, înainte să o facă, îmi iau avânt, îi cuprind talia cu braţele şi-o răstorn la pământ, lipindu-i spatele de pieptul meu.

Îngheţ şi mă întreb dacă o să intre în panică, dar îşi roteşte braţul spre mine când încearcă să se ghemuiască şi să-mi scape din braţe. Eu o ţin şi mai strâns la piept.

— Nu este corect, zice ea. Încâlci regulile.

— Haide, o necăjesc eu când încearcă să mă lovească în tibie şi sar în spate, dar continuând să o ţin. Erai dură când te distrai doar tu.

Brusc, înţepeneşte. Apoi se întinde, îmi apucă braţele şi, fără niciun avertisment, mi le dă la o parte. Încercând să nu-i dau drumul, pentru că îmi place să-i simt căldura, o apuc de marginea maioului. Ea se clatină înapoi spre mine şi picioarele ni se încrucişează, învârtindu-ne, ne împiedicăm unul de picioarele celuilalt şi ne rostogolim într-o parte, pe covoraş. Repede, îşi trece piciorul peste abdomenul meu şi mă încalecă, ţintuindu-mă pe podea cu mâinile ei mici.

Câteva şuviţe i s-au desprins din coada de cal şi părul ei îmi atinge obrajii când stă deasupra mea. Privirea îi este neînduplecată, pielea umedă, iar pieptul i se înalţă şi coboară.

— Am câştigat, spune ea, schimbându-şi centrul de greutate.

Faptul că o simt deasupra mea, mirosul şi picioarele-i eare-mi cuprind şoldurile sunt ameţitoare. Încep să mă excit şi o să simtă asta.

— Eşti rea când te lupţi, îi zic. Nu te credeam în stare.

Ea se încruntă.

— Nici eu.

Cu toate că ar trebui să mă mişc de sub ea, mai las să se scurgă câteva secunde. Mă uit cu atenţie la buzele lui Callie şi aproape că-mi strecor mâna pe spatele şi prin părul ei şi o trag spre mine ca să o sărut.

— În regulă, chiar dacă nu-mi place să întrerup momentul ăsta minunat, spune Seth când se uită de sus la noi, trebuie să o fac. Domnişoara Callie trebuie să ajungă undeva.

—

Ea clipeşte şi obrajii i se înroşesc, de parcă şi-ar fi dat seama de ce a făcut, şi se ridică repede de pe mine.

— Îmi cer scuze. M-a luat un pic valul.

Eu mă sprijin pe coate.

— Unde te duci?

— Mmm... îşi scoate elasticul şi-şi prinde din nou părul în coadă de cal, dar mai strâns. Mă întâlnesc undeva cu Luke, continuă ea.

— Cu Luke pe care-l ştiu eu?

Ea dă aprobator din cap, uitându-se la Seth.

— Da, cu el.

Mă ridic şi-mi scot mănuşile.

— De ce?

Callie îşi trece braţul peste frunte.

— Nu pot să-ţi spun de ce.

Iritat, arunc mănuşa pe jos, lângă colţ.

— Bine.

— Aş vrea să-ţi spun, dar nu pot, se grăbeşte ea să adauge.

— E în regulă. Oricum trebuie să plec. Am nişte treburi de făcut. Ştiind că aşa este cel mai bine, dar dorindu-mi să fiu eu cel cu care urma să se vadă, mă îndepărtez de ea.

Capitolul 7

#27 Oferă-ţi ajutorul cuiva fără să ţi se ceară

Callie

Din diverse motive, unul fiind că abia îl cunosc, mă simt ciudat că mă duc să mă întâlnesc cu Luke. Habar nu am cum de am ajuns în situaţia asta. De fapt, ştiu. Mă plimbam prin spatele campusului, pentru că îmi place cât de linişte este acolo.

Turnându-mi în gură nişte bomboane M&M, am dat colţul clădirii şi aproape că l-am călcat pe Luke. Stătea pe iarbă, în praf, cu capul plecat şi cu genunchii îndoiţi în faţa lui.

— O, Dumnezeule!

Am sărit înapoi, cu mâna lipită de piept.

— Ce faci aici, în spate?

Purta pantaloni scurţi şi un tricou alb, iar părul şaten îi era ud. S-a uitat în sus şi am văzut că era extrem de palid.

— Callie, ce faci?

Am mototolit ambalajul bomboanelor, pe care-l ţineam în mână.

— Pe-aici o iau după ce se termină cursul de engleză. De fapt, mă pregăteam să mă văd cu Seth, ca să mă duc la sală.

El şi-a mişcat capul în sus şi-n jos şi fruntea i-a transpirat.

— O!

Am vrut să plec, dar am hotărât că nu pot să-l las într-o stare aşa de groaznică.

— Te simţi bine?

S-a scărpinat pe braţ.

— Da, mă antrenam şi am început să mă simt ca naiba, aşa că m-am întors aici pentru o pauză de un minut.

M-am ghemuit în faţa lui, la o distanţă care să nu mă stânjenească.

— Eşti bolnav sau ce ai? Arăţi...

— Ca naiba, a terminat el propoziţia în locul meu, s-a ridicat în picioare şi a oftat.

Piciorul lui, de două ori mai umflat, murdărit şi roşu, mi-a atras atenţia.

— Ce-ai păţit la picior?

A răsuflat uşor când s-a sprijinit de zidul din cărămidă al clădirii.

— E posibil să fi uitat să-mi fac injecţiile cu insulină în uhimele zile.

— Eşti diabetic?

Şi-a dus un deget la buze şi a scuturat din cap.

— Să nu spui nimănui. Nu-mi place să-mi arăt slăbiciunile. E una dintre ciudăţeniile mele.

— De ce nu ţi-ai făcut injecţiile?

— Mi s-au terminat şi nu mi-am mai cumpărat altele. O altă ciudăţenie de-ale mele... Uneori nu reuşesc să mă conving să mă-nţep cu un ac.

Nu am insistat când m-am uitat la piciorul lui, inflamat de la genunchi în jos.

— Ai nevoie să te duc la doctor? Sau să mă duc să-l caut pe Kayden?

El a scuturat din cap, a făcut un pas în faţă şi apoi s-a clătinat înapoi, lovindu-se cu cotul de zid.

— Nu-i spune lui Kayden. Vorbesc serios când spun că nimeni nu ştie.

Mi-am mai ridicat breteaua rucsacului pe umăr.

— Cred că trebuie să te duci la doctor.

— Ştiu că trebuie să mă duc la doctor.

Sprijinindu-se pe picior, s-a aplecat spre mine.

— Uite ce-i, tu nu ai secrete pe care nu vrei să le afle lumea?

Eu am dat precaută din cap.

— Ba da.

— În regulă; ei bine, pentru mine, ăsta-i unu' dintre ele, mi-a spus el. Aşa că poţi să nu zici nimănui?

Am dat din nou aprobator din cap.

— Câtă vreme mă laşi să te duc la doctor.

A închis ochii, a inspirat pe nas şi pieptul i s-a umflat pe sub cămaşă când i-a deschis din nou.

— Bine, ne-am înţeles. Lasă-mă să mă îmbrac, să fac o programare şi apoi ne întâlnim în faţă, cam în douăzeci de minute.

— Poate ar trebui să te duci direct la Urgenţe, i-am sugerat. Arăţi groaznic.

—Vizitele la Urgenţe costă mulţi bani, mi-a răspuns şchiopătând spre uşile din metal. Bani pe care nu-i am.

— În regulă, ne întâlnim în faţă, i-am spus şi apoi el a intrat, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

În drum spre cămin ca să-mi las lucrurile, nu mi-am dat seama cum de am ajuns în situaţia asta. Îmi petrecusem ultimii şase ani încercând să stau departe de băieţi, dar se pare că doar în jurul lor mă-nvârteam de câteva zile încoace. Totuşi, nu aveam de gând să-l las baltă.

Când ne-am întâlnit în faţa căminului douăzeci de minute mai târziu, am aflat că trebuia să mai aştepte două ore ca să-l consulte un doctor, aşa că am făcut schimb de numere de telefon şi i-am promis că o să mă întorc de la sală la timp ca să-l însoţesc.

Două ore mai târziu, suntem în sala de aşteptare. Luke îşi bâţâie genunchiul în timp ce eu răsfoiesc un exemplar al revistei People şi termin de ronţăit un baton cu lemn dulce. Mi-am schimbat hainele de antrenament cu o pereche de blugi ţi un tricou. Sunt surprinsă de cât de bine m-am descurcat la sală cu Kayden. A fost ciudat să stau aţa deasupra lui, dar corpului meu i-a plăcut.

Mult. Seth m-a necăjit cu asta tot drumul spre cămin ţi eu m-am tot aţteptat să mă simt ciudat, dar încă mă simt bine.

Pielea lui Luke e aproape galbenă în lumina din sala de aţteptare. Dau pagina ţi apoi îmi înclin capul într-o parte ca să încerc să mă prefac că mă uit în revistă.

— Nu-i aţa că urăţti cabinetele doctorilor? spune brusc Luke.

Privesc în sus ţi văd cum se uită cu ochii căprui, exagerat de mari, la un bărbat din faţa noastră, care tuţeţte cu mâna la gură.

— Presupun că da.

Agitat, se scarpină la tâmplă până când îi apar urme roţii pe piele.

— Sunt al naibii de insalubre.

Închid revista ţi o las pe masă.

— Dacă nu te-ai mai gândi atât de mult la asta, poate că te-ai relaxa un pic.

El tace ţi încetează să mai dea din picior.

— Pur ţi simplu urăsc acele.

Vorbele Iui n-au niciun sens de vreme ce, probabil, este nevoit să-ţi facă injecţii cu insulină de ceva timp. Teama din ochii lui mă face să mă întreb dacă nu cumva frica lui de ace ascunde ţi altceva.

— Bine, gândeţte-te la altceva.

Iau un exemplar din Sports Illustrated de pe masa de lângă mine.

— Citeţte ceva de aici. O să te ajute să te relaxezi.

El se încruntă când ia revista ţi se uită cu atenţie la fata de pe copertă.

— Ştii, nu-mi amintesc ca tu să fi fost aţa în liceu. Erai foarte tăcută ţi toată lumea...

Tace, dar ţtiu ce voia să spună; că toţi se distrau pe seama mea, că se luau de mine, că mă tachinau ţi mă torturau.

— Îmi cer scuze. Nu ar trebui să aduc vorba despre asta.

— E în regulă, îl asigur, dar amintirile îmi explodează în minte ca nişte cioburi de sticlă.

— Ştii, îmi aduci aminte de sora mea Amy, spune el. Nu ştiu dacă ţi-o aminteşti. Era cu câţiva ani mai mare decât noi.

Eu scutur din cap.

— Nu-mi aduc aminte de ea. Îmi pare rău.

El deschide revista şi dă pagina.

— Semăna mult cu tine. Era liniştită, drăguţă, dar tristă.

Observ că a spus „era”. Strâng din buze când cioburile din mintea mea se înmulţesc şi se sparg în şi mai multe bucăţi.

— Mă scuzi o clipă?

Mă ridic de pe scaun şi mă grăbesc să ies pe hol, îndreptându-mă spre toaletă. Încep să mă cocoşez când simt că mă doare burta. Din fericire, toaleta este liberă, altfel aş fi făcut-o pe hol şi toţi mi-ar fi aflat micul secret. E singurul lucru care mă face să mă simt mai bine când am cele mai negre gânduri. Singurul lucru care-mi aparţine şi pe care nimeni nu poate să mi-l ia.

— Cred că ar trebui să te duc acolo în semn de mulţumire, spune Luke în timp ce trecem cu maşina pe lângă un parc de distracţii amenajat pe câmp.

Soarele coboară în spatele munţilor şi cerul e gri, cu pete roz şi portocalii. Luminile neon şi muzica pun stăpânire peste ţinut.

— N-am mai fost la unul de când aveam unsprezece ani, recunosc eu. Nu prea mi-au plăcut niciodată caruselele, mai ales cele care ajung prea sus.

— Nu ai fost niciodată la bâlciul din oraşul nostru? mă întreabă el, oprindu-se la un semafor.

Eu scutur din cap.

— După ce am împlinit doisprezece ani, nu m-am mai dus.

Se uită la mine aşteptând o explicaţie, dar ce să-i spun? Că vremea copilăriei mele s-a cam terminat la doisprezece ani, când mi-a fost (urată inocenţa? Că, după aceea, vata de zahăr, baloanele, focurile şi caruselele m-au (acut să tânjesc după o perioadă pe care n-o voi mai trăi niciodată?

— Ei bine, atunci te duc, spune el când culoarea semaforului se schimbă şi o strălucire verde i se reflectă pe chip.

Ridică piciorul de pe ambreiaj şi furgoneta înaintează.

— O, nu trebuie să faci asta, îi zic. Mi-a făcut plăcere să te ajut, mai ales că nu mai pari că o să mori.

— Aşa rău arătam?

— Arătai ca naiba.

Zâmbind uşor, el scutură din cap.

— Totuşi, cred că ar trebui să pierdem vremea. E mai bine decât să ne întoarcem în campus şi să stăm în cămin. De când a început şcoala, de-abia am ieşit din camera mea.

Tace atunci când învârte volanul şi face la dreapta în parcarea murdară din partea laterală a corturilor albe şi a strălucirii neon a caruselelor.

— Poţi să-l suni pe Seth şi să-l inviţi. Se gândeşte la ceva când opreşte motorul. O să-l sun şi eu pe Kayden, să văd dacă vrea să vină.

Eu îmi rod unghiile, încercând să-mi păstrez calmul şi să nu mă emoţionez ca o fetiţă prostuţă.

— Cred că am putea să facem asta.

Îmi scot telefonul din buzunarul de la blugi, iar Luke şi-l ia pe al lui de pe bordul crăpat. În timp ce eu îl sun pe Seth, el vorbeşte cu Kayden. Îl aud explicându-i vag de ce suntem împreună şi mă întreb dacă Kayden mai este supărat.

— Seth vrea să vină. Îmi ridic şoldurile ca să-mi pun telefonul înapoi în buzunar. Şi a spus că o să-l sune pe Kayden să vadă dacă vrea să-l ia cu maşina... dacă vine, adaug.

Luke îi repetă lui Kayden vorbele mele şi apoi închide telefonul, frecându-şi partea superioară a braţului, unde i-a fost făcută injecţia cu insulină.

— Kayden spune că vine şi el.

Deschide portiera şi sare afară, aplecându-se înapoi în cabina şoferului ca să înşfâce cheile din contact.

— I-am zis că o să ne întâlnim cu el lângă Zipper.

Cobor, trântesc portiera cu şoldul şi mă-ntâlnesc cu el de cealaltă parte a fiirgonetei. Mă uit atentă la toate caruselele ciudate care se învârt.

— Zipper? Asta pare interesant.

El chicoteşte când traversăm parcarea spre porţile de la intrare.

— Da, rămâne de văzut dacă o să mai spui asta când o să vezi despre ce e vorba.

Aşteptăm la rând pentru un carusel care are un centru lung şi metalic şi cabine ataşate. Fiecare cabină se roteşte când secţiunea din mijloc descrie o mişcare circulară, aşa că rotaţia este dublă. Luminile sclipesc şi muzica heavy rock e atât de zgomotoasă, încât abia aud strigătele din cabine. Mă uit cum se tot roteşte, înfricoşându-mă în timp ce Luke trimite mesaje de pe telefonul său.

— Ai să reuşeşti?

Răsuflarea lui Kayden îmi mângâie gâtul când îi aud vocea la ureche.

Întorc capul şi buzele lui aproape le ating pe ale mele. Apropierea bruscă îl surprinde la fel de mult ca pe mine şi amândoi facem în acelaşi timp un pas în

spate.

El poartă o pereche de blugi largi, ghete şi un tricou negru, cu mâneci lungi. Părul lui brunet pare un pic ud, de parcă tocmai ar fi ieşit de sub duş înainte să vină aici.

Este superb, recunosc în sinea mea. Este prima dată după multă vreme când reuşesc să recunosc faptul că un tip arată bine.

— Pari îngrozită, strigă el acoperind muzica în timp ce se apropie. Chiar ai de gând să te urci în chestia aia?

— Poate... îmi las capul pe spate şi mă uit la carusel. Dar ajunge prea sus, adaug.

Lumini galbene şi roz îi dansează pe faţă când se uită la carusel şi apoi mă priveşte în ochi.

— Ce-ai zice să luăm amândoi aceeaşi cabină?

— Nu cred că e o idee prea bună, îi zic. De fapt, cred că e o idee foarte proastă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Colţurile buzelor îi tremură când privirea i se întunecă.

— Nu ai încredere în mine?

— Ba da, am încredere în tine, spun eu. Dar nu vreau să ajung să vomit pe tine.

— O să fii bine, mă asigură el, împingându-mi umărul cu al lui, şi apoi îmi face semn cu ochiul.

În seara asta ceva e diferit la el; este mai degajat şi cred că flirtează cu mine.

— Promit că nu voi permite să ţi se întâmple nimic. De fapt, poţi să mă ţii de mână tot timpul.

Unde era el când am împlinit doisprezece ani? Probabil că se juca de-a v-aţi ascunselea cu ceilalţi copii.

— Bine, o să merg cu tine, zic cu ezitare. Dar să nu spui că nu te-am avertizat.

— Avertisment primit şi respins.

Mă ia de mână trăgându-mă înainte, spre rândul eare se mişcă.

— Eu nu vin tura asta, strigă Luke în timp ce se îndreaptă spre bancă, atent la telefon. Am puţină treabă.

— Unde este Seth? întreb uitându-mă în jur la tarabe, jocuri şi rulote cu mâncare, încercând să nu mă las impresionată de faptul că mă ţine de mână Kayden.

Însă este singurul lucru pe care-l observ.

— A plecat să se vadă cu cineva.

Kayden înaintează, iar eu păşesc odată cu el.

— Mi-a zis să-ţi spun că o să ne prindă din urmă un pic mai târziu, să te relaxezi şi să te distrezi.

Eu mă încrunt la carusel.

— Şi asta-i distracţie?

— O, da.

Mă trage spre tipul care conduce caruselul, îmbrăcat într-un tricou polo albastru, blugi vechi şi cu o şapcă de camionagiu pe cap.

— O să te distrezi de minune.

Îi arăt tipului ştampila de pe mână şi apoi Kayden îşi întinde braţul în faţa mea, ca să i-o arate pe a lui. Când se retrage, îmi atinge uşor sânul Iară să vrea, iar furnicăturile pe care le simt mă fac să clipesc.

Individul cu biletele ne descuie poarta, iar noi urcăm pe rampă. Kayden îmi

dă drumul la mână ca să pot să urc în cabină. După ce iau loc pe scaun şi-mi înfig bine picioarele în podea, el mi se alătură. Fără niciun avertisment, tipul cu biletele trânteşte uşa şi blochează cabina din exterior.

Înăuntru sunt nişte bare căptuşite care mă împing în umeri şi mă fixează înapoi pe scaun. Spaţiul e strâmt, iar piciorul lui Kayden e lipit de al meu; îi simt căldura prin haine.

El se înclină în faţă, îmi întâlneşte privirea şi-mi zâmbeşte.

— Suntem cam înghesuiţi aici.

Eu dau din cap şi mă lovesc de spătarul scaunului.

— Prea înghesuiţi. Dacă sare din balamale, o să se transforme într-o minge când o să atingă pământul şi-o să ne strivească şi pe noi.

— Nu te mai stresa, spune el pe un ton lipsit de griji şi apoi îşi smuceşte umerii înainte şi clatină cabina.

— Nu fiice asta, îl implor apucând mai bine barele. Te rog frumos. Nu putem doar să rămânem pe loc?

El scutură din cap când caruselul înaintează şi se opreşte astfel încât cabina din faţă se aliniază cu rampa.

— Şi atunci care-ar mai fi distracţia?

— Ar fi distractiv pentru că n-aş vomita tot porumbul caramelizat pe care l-am mâncat, spun cu inocenţă.

El încetează să mai clatine cabina.

— O, haide, Callie. N-o să fie distractiv dacă n-o clătinăm. De fapt, cu cât o clătinăm mai mult, cu atât o să ne simţim mai bine.

Vocea i se transformă într-o şoaptă profundă. Putem s-o mişcăm lent şi cu grijă sau foarte, foarte repede, adaugă Kayden.

Cuvintele lui mă lac să roşesc, dar, din fericire, este întuneric.

— Şi dacă mă sperii? Sau dacă simt că-mi vine să vomit?

— Hai să-ţi spun ceva.

îşi strecoară mâna pe după bară şi-mi strânge genunchiul cu degetele, facându-mă să simt un val de căldură între picioare.

— Dacă simţi că vrei să vomiţi şi te sperii groaznic, strigă Kayden este cel mai sexy bărbat din întreaga lume şi-am să încetez.

Cabina se zdruncină înapoi, iar eu apuc barele când începem să urcăm spre vârf.

— Vorbeşti serios că asta vrei să strig?

— Absolut.

El încetează când cabina noastră ajunge în cel mai înalt punct, iar caruselul se opreşte, legănându-se în vânt.

— Îmi dai voie să clatin în continuare cabina şi să-ţi ofer plimbarea vieţii tale?

De ce mi se pare că vorbele lui au un substrat indecent?

— Da, dă-i bătaie, clatin-o tare şi cu grijă, spun fără să gândesc şi apoi îmi muşc buza când latura obscenă a minţii mele mă prinde din urmă. Sincer, nici nu ştiam de existenţa ei.

— Uau! Cu ochi mari, el expiră lent şi apoi scutură din cap. Bine, eşti pregătită?

Eu strâng şi mai bine bara şi-mi împing vârfurile încălţărilor în podea.

— Da... cred.

Când caruselul se mişcă, trupul i se smuceşte înainte. Mai întâi, cabina noastră începe să se rotească treptat, dar cu cât el o clatină mai tare, cu atât se deplasează mai repede. Luminile de afară se aprind peste tot şi se aude muzică. Eu aud vuietul celorlalte carusele; oameni care râd şi ţipă. Vântul îmi

suflă în obraji, iar aerul miroase a sare şi-a vată de zahăr.

Cu cât se învârte mai repede, cu atât văd mai puţine în jur. Balamalele scârţâie, iar eu îl aud pe Kayden cum râde când scot un sunet ascuţit. În mod surprinzător, nu mă înspăimânt şi nici Kayden nu se trezeşte cu o poală plină de porumb caramelizat. Mă distrez, chiar dacă mi se pare că faţa mi se duce în craniu, iar creierul îmi răsună.

Când caruselul se opreşte, suntem în vârf şi briza se strecoară printre orificiile din uşă.

Kayden deschide ochii şi pare confuz.

— La cât de tăcută ai fost, credeam că ai leşinat sau ceva de genul ăsta.

— Mă bucuram de plimbare, spun cu sufletul la gură. A fost destul de distractivă.

— Ei bine, mă bucur că sunt atât de bun, zice şi se lasă din nou pe scaun.

Mă uit în altă parte ca să-mi ascund zâmbetul, pentru că el pur şi simplu se distrează, iar mie-mi face prea multă plăcere. Are prietenă. O prietenă foarte drăguţă, care nu are o mulţime de probleme. Una pe care poate să o atingă şi să o zdruncine sau să-i facă ce vrea.

Nu vorbim până când cabina noastră nu ajunge la rampă. În clipa în care tipul cu biletele deschide uşa, Kayden sare afară şi eu îl urmez, împiedicându-mă de propriile picioare din cauză că ameţesc. Cu umărul, îl lovesc în pieptul lat. Râde în timp ce mă apucă de mijloc şi mă apropie de el. Între valul de adrenalină şi senzaţia atingerii mâinilor lui, pare că o să fie o noapte plăcută.

Şi-am tot aşteptat o noapte ca asta de ceva vreme.

Capitolul 8

#17 Lasă să se întâmple ceva uimitor, fără să eziţi sau să-ţi pui întrebări

Kayden

Ştiu că ceea ce fac este greşit, dar se pare că nu pot să mă opresc. Flirtez cu ea, caut scuze ca să o ating şi să o fac să râdă. Niciodată nu m-am străduit atât de mult cu nimeni, nici măcar cu Daisy. Cu Daisy era uşor. Nu trebuia decât să-i spun ceva frumos şi totul mergea bine. Nu e la fel şi cu Callie. Cu ea trebuie să-mi dau silinţa.

— Nimeni nu câştigă vreodată la jocurile astea, mai ales premiile de pe raftul de sus, declară Seth când ne plimbăm de-a lungul şirului de tarabe.

O ţine pe Callie de mijloc şi şuşotesc întruna. Vreau să fee schimb de locuri cu el, dar nu ştiu cum să procedez.

— Îţi spun eu, e o şmecherie ca să te lase fără bani.

Râsul lui, ca al unui pirat combinat cu al unui personaj rău din poveşti, o face pe Callie, care-şi îngroapă feţa-n pieptul lui, să râdă isteric.

— Chiar a zis asta? întreabă Luke în timp ce ocoleşte un bărbat mai în vârstă care împarte pliante.

Eu dau aprobator din cap, uitându-mă la tarabe.

— Cred că da.

Luke îşi întinde gâtul spre stânga când se uită la o brunetă înaltă, care poartă blugi strâmţi şi o bluză ce-i acopetă pe jumătate abdomenul.

— Cred că trebuie să-i demonstrezi că nu are dreptate.

— Încerci să-mi spui că poţi să câştigi?

Seth arată spre o tarabă unde trebuie să arunci săgeţi în baloane. Apoi îşi îndreaptă degetul spre tavanul de care, legaţi cu sfori, atârnă urşi de pluş imenşi.

— Şi nu mă refer la premiile alea mici, de pe rândul de jos. Vreau unul mare, de sus.

Eu îmi trosnesc degetele şi gâtul.

— Bine, în primul rând, când o să câştig unul, nu o să fie pentru tine, ci pentru fata frumoasă de aici.

I-o arăt pe Callie şi apoi vreau să-mi retrag cuvintele, chiar dacă am spus adevărul.

Callie se uită la mine printre gene şi încearcă să se abţină să nu roşească, iar Seth îşi drege vocea.

— În regulă, viteazule, spune el. Dovedeşte că eşti bărbat.

Scot portofelul din buzunarul de la spate, în timp ce Luke se îndreaptă spre carusele, aprinzându-şi o ţigară.

— Eşti conştient că e fundaş, da? îi spune Callie lui Seth când mă urmează şi, dintr-un motiv stupid, asta mă face să zâmbesc. Exersează aruncatul la ţintă în fiecare zi.

— Şi ce dacă? susţine Seth. Tot vreau să-mi demonstreze. E imposibil să câştigi la jocurile astea.

Callie stă lângă mine cât îi dau tipului de la tarabă nişte bani pentru cinci săgeţi, pe care le lasă pe tejghea şi se întoarce în colţul lui, îndreptându-şi din nou atenţia spre cina lui.

Iau o săgeată, o ridic peste umăr şi mijesc ochii spre un balon. Callie îşi încrucişează braţele şi mă studiază, iar eu cobor săgeata, atent la balon.

— Încerci să mă faci să mă emoţionez?

— Nu, de ce? Asta fac? întreabă ea jenată.

— Oarecum, recunosc eu uitându-mă la ea. Simt cum privirea ta atentă îmi sfredeleşte eapul.

— Scuze, o să încetez, spune repede şi dă să se întoarcă.

Îi prind marginea tricoului alb şi-i ating uşor pielea catifelată cu încheieturile degetelor.

— Nu, continuă să mă priveşti aşa. În felul ăsta, jocul e mai palpitant.

Ea se uită-n jos, la mâna mea, şi apoi la mine.

— Bine.

Fără să mă mai uit la Callie, ridic din nou săgeata în timp ce ea se concentrează asupra mea şi o arunc într-un balon roşu de pe rândul de sus. Acesta se sparge, iar Callie tresare.

— Am spart unul, mai rămân patru.

Rânjesc la ea, dar observ că începe să se agite.

Iau o altă săgeată şi o arunc, repetând aceeaşi mişcare. Fiecare sparge câte un balon şi, când termin, pe rândul de sus rămân doar nişte bucăţi dezumflate de latex. Tipul din spatele tejghelei vine încruntat spre noi.

— Felicitări, spune el cu o voce monotonă şi-mi arată cu degetul un şir de urşi de pluş care atârnă din tavan. Ai dreptul să alegi unul dintre minunatele premii de sus.

Îi arunc o privire lui Callie, care se uită strâmbând din buze la baloane.

— Am spus că, dacă se întâmplă să câştig, o să fie pentru tine.

Callie oftează şi umerii ii coboară când fixează cu privirea urşii.

— Par atât de mari! Cred că daeă aş duce unul în cămăruţa noastră, colega mea s-ar supăra.

— Trebuie să luăm premiul, spune Seth cu o expresie serioasă când îşi

sprijină mâinile pe tejghea şi-şi lasă eapul pe spate ca să se uite la toate premiile. Nu poţi să refuzi un premiu de pe rândul de sus.

Ea ezită, răsucindu-şi în jurul degetului vârfril cozii.

— Bine, îl vreau pe cel roz, cu urechea ruptă.

Tipul din spatele tejghelei se scarpină pe gât.

— Vorbeşti serios?

Stoicismul i se citeşte pe chip.

— Absolut. Când vine vorba despre ursuleţi de pluş, nu glumesc niciodată.

Eu şi Seth râdem de ea, iar tipul ne aruncă o privire pătrunzătoare înainte să se ducă lângă perete şi să ia un băţ din metal. Îndreptându-l spre tavanul cortului, desprinde ursul ales de Callie. Apoi îi scoate cârligul şi-l aruncă pe tejghea, înainte să plece mormăind: „Am nevoie de o nenorocită de pauză de ţigară”.

Callie ia ursul, care este jumătate din înălţimea ei, şi-l cercetează cu dezgust.

— Tot nu cred că ar trebui să-l duc în cămin. Se uită la mine. Poate că ar trebui să-l iei tu, adaugă ea. Tu l-ai câştigat.

Eu scutur din cap.

— În niciun caz n-am să târăsc prin campus un urs roz, imens şi deformat, ca să-l duc în camera mea.

— Bine, poate c-am puteam să-l dăruim unui copilaş, sugerează ea, dându-i ursului peste bot cu degetele şi strâmbându-se. Probabil că i-ar plăcea să-l aibă.

Ne uităm la mulţimea din jur şi Callie chicoteşte când priveşte spre o tarabă amenajată cu vitrine în care se află ochelari de soare.

— Sau am putea să-l îmbrăcăm şi să-i punem în mână un anunţ pe care să scrie Am nevoie de un cămin şi să-l lăsăm undeva, ca să-l ia careva.

Cu degetul, îi dau un bobârnac ursului în ochi şi acesta îi cade.

— De fapt, chiar îmi place ideea şi ochelarii de soare pot să ascundă faptul că tocmai şi-a pierdut un ochi.

— O, putem să-i cumpărăm o coroniţă? întreabă Seth, uitându-se încântat în jur. Te rog, lasă-mă să-i pun una pe cap. Poate să-i acopere urechea lipsă.

— Bine, du-te să cumperi o coroniţă, iar eu o să iau nişte ochelari de soare, spune Callie şi ia ursul în braţe, iar Seth se îndreaptă spre un cort roşu cu alb, ridicat în capăt.

Eu mă joc cu urechea nevătămată a ursului, în vreme ce Callie îşi fiice loc prin mulţime, practic folosindu-se de urs ca de un scut.

— Pare trist, nu-i aşa?

Ea se opreşte în dreptul tarabei cu ochelari de soare şi scapă ursul pe jos.

— Îmi place. Doar că nu cred că i-ar plăcea şi colegei mele de cameră. Cu capul într-o parte, se uită la urs. Dacă aş fi fost mai mică, l-aş fi păstrat fără să stau pe gânduri, adaugă ea. De fapt, aveam o colecţie întreagă.

Ridic o sprânceană spre ea.

— Colecţionai urşi stricaţi şi care miroseau urât, de la bâlciuri?

Râde, iar mie-mi place că, de data asta, eu am facut-o să râdă, şi nu Seth.

— Nu, dar aveam o colecţie de animale împăiate defecte. O pisică fără mustăţi şi un căţeluş fără nas.

— Ce făceai? glumesc eu. Le torturai şi le smulgeai membrele?

Ea se sprijină cu palmele de masa pe care se află o vitrină plină cu ochelari.

— Nu, pur şi simplu nu voiam să le arunc. Le iubeam, chiar dacă erau stricate.

Se uită în vitrină, fără să-şi dea seama de cât de mult înseamnă pentru mine

cuvintele ei.

încet, ating masa cu mâna şi mi-o îndrept spre a ei, acoperind-o în cele din urmă cu a mea. Pieptul i se înalţă şi coboară în timp ce pretinde că nu se întâmplă nimic, iar eu îmi trec degetul peste cutele mâinii ei, închizând ochii.

— La ce pereche te uitai?

O femeie în vârstă, cu brăţări la încheieturile mâinilor şi o fustă lungă şi largă vine spre noi.

Eu îmi retrag mâna şi-o las să-mi cadă pe lângă corp când mă aplec peste umărul lui Callie, ca să văd prin geam.

— La care te gândeai?

Îşi înclină capul într-o parte şi părul ei îmi atinge obrazul.

— Ce zici de ochelarii albaştri strălucitori în formă de stele?

— Par o alegere bună.

Nu prea sunt atent la ce spune, pentru că îi miros părul ca un ciudat desfrânat.

Ce naiba e în neregulă cu mine? Sentimente ciudate, pe care am fost învăţat să le resping, mi se zbat în suflet şi asta chiar mă doare, ca un cuţit înfipt în piept, şi tot ce vreau să fac este să plec dracului şi să le alung în singurul mod pe care-l cunosc.

***

— O părăsim deja pe Vrăjitoarea cea Rea din Vest? întreabă Luke atunci când înconjor cabina de bilete, căutând prin iarbă ochelarii pe care Callie i-a scăpat din greşeală pe undeva.

— O părăsim? Mă îndrept de spate. Nu mi-am dat seama că eşti şi tu implicat şi nu încerc să fac nimic cu Callie. Suntem doar prieteni.

Cu degetul mare, apasă pe brichetă, ignorându-mi comentariul.

— Ştii, dacă vrei, pot să aranjez să rămâi cu ea şi să ai şansa să-i faci ce doreşti.

— Ştii că tocmai m-am despărţit de Daisy, nu?

E1 îşi dă ochii peste cap.

— Şi pari foarte trist din cauza asta.

Găsesc ochelarii lângă coşul de gunoi şi îi ridic, smulgând iarba rămasă printre crăpăturile ramelor.

— Nu sunt sigur că vreau să fac ceva cu Callie.

Îşi scoate ţigara neaprinsă din gură şi se holbează la ea.

— Nu-mi aduc aminte unde mi-am lăsat pachetul. Îşi pipăie buzunarele şi apoi se roteşte, uitându-se pe jos.

Luke are obiceiul ăsta de a-şi pierde lucrurile, mai ales ţigările. Nicotină este sedativul lui şi, fără ea, îşi iese din fire.

— Unde naiba mi-am... Tace, mergând cu spatele spre o bancă şi oftează când ridică pachetul, îl bagă în buzunar şi închide ochii, de parcă ar fi crezut că tocmai şi-a pierdut un braţ. Am putea să facem o întrecere, adaugă el.

Eu verific braţele ochelarilor.

— N-am mai făcut aşa ceva din clasa a zecea.

— Când ai început să te întâlneşti cu Daisy, subliniază el. Omule, mi-e dor de zilele alea.

Mă holbez la caruselele care se rotesc în toate direcţiile.

— Da, nu cred că pot s-o păcălesc pe Callie să vină cu mine sub tribune. Nu ar fi corect.

Luke bate cu degetele pe picior ritmul melodiei rock ce se aude în apropiere, în timp ce-şi îndreaptă privirea spre aleea către jungla din colţ amenajată ca o sală de gimnastică. Înăuntru e întuneric şi nimeni nu păzeşte

poarta.

— Aşteaptă. Am o idee.

— Ai vrea să-mi dai mai multe detalii? îl întreb. Vreau să ştiu ce pui la cale.

— Gândeşte-te la o provocare maximă.

Cu spatele, traversează iarba uscată către porţile de ieşire.

— Mă întorc în cinci minute. Nu trebuie decât să-mi urmezi indicaţiile şi, drept mulţumire, când plecăm acasă de Ziua Recunoştinţei, poţi să mă laşi să conduc motocicleta aia de care nimeni nu are voie să se atingă.

— În niciun...

Iese pe porţi şi-mi face semn cu mâna. Scuturând din cap, mă întorc la Callie şi la ursul ei, simţindu-mă vinovat. Dar în sinea mea ştiu că am să pun în aplicare planul lui Luke, pentru că, în momentul de faţă, îmi doresc asta mai mult decât orice altceva.

Callie în timp ce Seth termină de dichisit ursul, Luke apare cu o ţigară neaprinsă între buze. Poartă o jachetă cu gluga pe cap şi buzunarul din faţă este umflat.

— Ce naiba-i chestia aia?

Cu ochi mijiţi, se uită la pancarta de carton din laba ursului. Pe cap are o coroniţă strălucitoare, ochelarii de soare îi ascund ochii şi la gât îi atârnă un şirag de mărgele. „Am să fiu ridicol de drăguţ în schimbul unui cămin iubitor, mâncare, apă şi câteva îmbrăţişări”, citeşte el cu voce tare şi se trage de ureche.

— Ce naiba e asta?

Eu râd, muşcând capacul pixului.

— Am facut-o ca să-l adopte cineva şi pentru ca niciunul dintre noi să nu fie nevoit să-l ia la cămin.

Luke se uită la Kayden, care ridică din umeri.

— Mi s-a părut destul de amuzant. Şi fii recunoscător. O vreme, Callie a încercat să mă convingă să-l iau la cămin.

Luke se încruntă, scoate ţigara din gură şi o înfige în botul ursului.

— Poftim, aşa-i mult mai bine.

Kayden se uită la el şi-şi dă ochii peste cap, vârându-şi mâinile în buzunarele de la blugi.

— Deci, care-i următorul lucru de pe listă? Şi vorbesc la figurat, nu despre lista voastră.

Peste umăr, mă uit la caruselele care se rotesc şi strălucesc în noapte.

— Presupun că am putea să ne mai dăm şi în alte carusele.

— De fapt, am o idee mai bună.

Luke se îndepărtează fără să-şi termine gândul, iar noi trei ne uităm unii la ceilalţi înainte să-l urmăm grăbiţi. Cu paşi mari, se îndreaptă spre o sală-junglă, construită din funii, rampe, plase şi bare. Are trei nivele şi o poartă scundă delimitează partea de jos. Cred că scopul cursei e să ajungi sus şi apoi să cobori.

— Nu cred că este deschis, spun eu când Luke se întinde spre lacătul de la poartă.

Cu mâna în buzunar, se uită peste umăr şi apoi împinge şi deschide poarta cu piciorul.

— O, ca să vezi. Acum este.

Intră şi ne face semn să-l urmăm.

— Haide. Este doar un imens teren de joacă. În plus, sărbătorim.

— Ce sărbătorim? întrebăm eu şi Seth în acelaşi timp.

El rânjeşte şi apoi se uită la Kayden.

— Sfârşitul Vrăjitoarei celei Rele.

Când se întoarce spre intrarea cu cortină a aleii începe să fredoneze o melodie din Vrăjitorul din Oz.

Pentru că am fost atât de norocoasă în ultima vreme, intru prima.

— Cine-i Vrăjitoarea cea Rea?

— Cred că o să-l las pe el să-ţi explice.

Luke se uită la Kayden înainte să treacă dincolo de cortină, spre intrarea în sala-junglă.

îl privesc pe Kayden peste umăr.

— La ce se referă?

Kayden ridică din umeri când închide poarta.

— Luke e entuziasmat că eu şi Daisy ne-am despărţit.

— O. Încerc să nu zâmbesc şi, în cele din urmă, trebuie să-mi muşc apăsat buza de jos. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară.

El îşi întinde braţul peste umărul meu şi dă la o parte cortina ca să intru.

— Nu-i o chestie chiar atât de importantă.

Pare că ar trebui să fie. Au fost împreună dintotdeauna, dar el pare foarte mulţumit.

Îmi plec capul şi intru, ţinându-mi respiraţia când cortinele îmi ating uşor părul din creştet. E aproape beznă şi ţipetele şi muzica plăcută mă înconjoară.

— Unde eşti? şuier cu mâinile întinse în faţă şi coatele înţepenite. Alo?

O brichetă pâlpâie şi chipul lui Luke apare deasupra flăcării.

— Haide.

Ca o umbră în întuneric, Seth merge lângă mine şi-şi trosneşte degetele.

— Oh, o să facem o şedinţă de spiritism?

Luke se uită la Seth de parcă ar fi nebun, în timp ce Kayden mi se alătură de cealaltă parte. Sunt foarte conştientă de prezenţa şi de mirosul apei lui de colonie, ceea ce mă fiice să fiu agitată şi totuşi încântată de infinitele posibilităţi.

— Deci, care-i planul ingenios? întreabă Kayden, răsuflarea lui mângâindu-mi ceafa. O să facem ravagii?

— O să... Luke scapă bricheta din mână şi întunericul ne învăluie. A, la dracu'! Mă frige.

Secundele trec şi apoi Seth aprinde ecranul telefonului său mobil, care aruncă o strălucire albastră peste feţele noastre. Luke dă din cap când îşi ridică bricheta şi-i dă drumul în buzunarul hainei cu glugă, scoţându-şi şi el telefonul ca să-l folosească pe post de lanteră. Bagă mâna în celălalt buzunar şi scoate o sticlă plină cu un lichid auriu.

— Tequila? De unde naiba ai făcut rost de asta?

Degetele lui Kayden îmi ating uşor mijlocul, iar eu îmi înăbuş un ...

— Am cumpărat-o de la una dintre tarabele din parcul de distracţii.

Scoate dopul şi, gânditor, adulmecă lichidul din sticlă.

— Bun, cine-i gata să înceapă petrecerea?

Seth se uită la toţi trei.

— Despre ce fel de petrecere e vorba? Pentru că, sincer, încercam ceva la ghereta cu bilete, dar ursul m-a distras un pic.

— Serios? îl întreb eu încântată, iar el dă aprobator din cap, cu o privire stăruitoare.

Vreau să-l îmbrăţişez, dar o s-o fiic mai târziu, când o să-mi poată da detaliile. Seth nu s-a mai întâlnit cu nimeni de când a fost cu Braiden şi sper că, în sfârşit, e pregătit să meargă mai departe.

Luke ia o înghiţitură din sticlă şi umerii îi zvâcnesc atunci când înghite.

— Vreau să facem o întrecere.

— Fără întreceri în scara asta, se strâmbă Kayden, dar o urmă de amuzament i se citeşte în glas. Avem antrenament mâine-dimineaţă şi întrecerile se sfârşesc mereu cu dureri.

Întorc capul spre el.

— Dureri?

— Dumnezeule, spune Seth cu un oftat dramatic. Te rog să ne explici ce-i cu întrecerea asta.

— E o poveste lungă. Kayden ne face semn cu mâna s-o lăsăm baltă şi se întoarce cu faţa spre Luke. Ştiu doar că nu vrei s-o faci, adaugă el.

— Eşti supărat pentru că ai pierdut ultima dată, zice Luke pe un ton batjocoritor. În plus, pun pariu că şi Callie ar accepta. Pare dură pentru o lată micuţă.

— Hei, încep să protestez când Luke mai trage o duşcă. Nu sunt atât de mică.

Kayden mă ciupeşte din lateral, iar eu tresar.

— De fapt, eşti foarte mică, dar drăguţă.

Îmi încrucişez braţele la piept şi inspir în tăcere, neştiind cum să-i răspund.

— Relaxează-te, Callie, spune Kayden, care pare să aibă ceva remuşcări. Acum putem să ne întrecem dacă vrei, dar să nu spui că nu te-am avertizat.

Niciodată nu am fost o persoană prea curioasă. Am făcut ce-a trebuit şi nu m-am implicat, cel puţin de când am împlinit doisprezece ani, dar curiozitatea a început să licărească în mine.

— Sunt oarecum curioasă să aflu care sunt provocările voastre, spun eu şi Kayden pare extrem de mulţumit, colţurile buzelor zvâcnindu-i când se străduieşte să nu zâmbească, deşi tocmai şi-a exprimat dezacordul.

Luke mai ia o înghiţitură de tequila şi se şterge la gură cu braţul în timp ce-i dă sticla lui Kayden.

— De obicei, pregătim o cursă cu obstacole, ca atunci când alergi şi sari şi alte asemenea rahaturi. Cu mâna, ne arată plasa de deasupra noastră. Dar deja avem una, chiar aici.

— Şi ce? Va întreceţi, pur şi simplu? întreb eu în timp ce Kayden îi dă sticla lui Seth, mişcându-şi braţul prin spatele meu. Şi ce primeşte câştigătorul?

Seth îşi lasă capul pe spate şi soarbe îndelug şi zgomotos.

— La naiba, e bună.

— Satisfacţia de a câştiga.

Kayden şi Luke se privesc reciproc.

Luke se holbează spre partea de sus.

— Primul care ajunge în vârf şi se întoarce e câştigător.

— Eu spun că, de data asta, câştigătorul îi datorează celuilalt o favoare. Kayden mă ocoleşte şi mă trage de umeri într-o parte. De exemplu, să-l lase pe celălalt să-i împrumute furgoneta oricând doreşte, adaugă el.

— E în regulă, răspunde Luke. Atât timp cât, după ce câştig, apuc să conduc motocicleta aia care nu a ieşit din garajul tău, când plecăm acasă de Ziua Recunoştinţei.

— Aia e a fratelui meu, spune Kayden pe un ton mai ridicat.

— Ai mai condus-o şi înainte, protestează Luke.

— Şi-am avut probleme mari din cauza asta.

El respiră neregulat, iar tensiunea pluteşte în aer. Expiră când Luke mai bea o gură, cu o privire provocatoare. Am auzit de expresia „prea mult testosteron”, dar n-am mai fost martoră la aşa ceva până acum.

— Bine, sunt de acord. Kayden îi smulge lui Luke sticla din mână şi-şi lasă capul pe spate, luând o înghiţitură mare de tequila. Dar nu te las să câştigi, continuă el.

— Da, rămâne de văzut.

Luke fură sticla înapoi şi trage încă o duşcă.

— Ştii ce? Holbându-se la telefon, Seth se îndreaptă spre ieşire. Cred că mă duc s-o caut pe persoana cu care vorbeam.

— În niciun caz.

Kayden face un pas spre el.

— Trebuie să rămâi aici şi să declari câştigătorul.

Seth flutură din mână, ignorându-l.

— Nu, asta o poate face Callie.

Kayden scutură din cap.

— Callie participă la întrecere, ai uitat?

Eu mă crispez ţi mă întreb în ce m-am băgat.

— Poate ar trebui să rămân aici.

Kayden se apleacă spre mine ţi ţuviţe din părul lui ţaten îmi gâdilă fruntea.

— Credeam că vrei să ne dovedeţti că nu eţd mică...

Cu îndoială, îmi ridic privirea spre plase ţi frânghii.

— Cum ar trebui să fac asta? Nu văd cum aţ putea să câţdg împotriva voastră.

Cu o strălucire periculoasă în ochii de smarald, el îţi ridică pumnul în dreptul pieptului.

— Cu talentul tău deosebit la box.

Luke râde zgomotos când scapă puţină tequila pe jos.

— Ce?

Muţcându-ţi buza, Kayden îţi coboară pumnul cu o privire extrem de autoritară.

— Ce zici? Faci faţă?

Eu dau aprobator din cap, cu toate că nu cred că pot.

— În regulă, deci trebuie doar să ajung în vârf înaintea voastră? Kayden îţi freacă maxilarul.

— Absolut.

Îi urmez spre treapta de jos, în timp ce ei se aliniază pentru a lua stanul. Stând între ei, mă simt mică.

Seth stă lângă conine ţi verifică ceasul de pe ecranul telefonului.

— Vreţi doar să vă dau startul?

Kayden dă din cap, fără să-ţi dezlipească privirea de la tunelul din faţa noastră.

— Da, când vrei tu. Noi suntem pregădţi.

Seth se mai uită o dată la ceas ţi oftează.

— Pe locuri, fiţi gata, start!

Eu alunec într-o parte când Luke îl împinge pe Kayden şi apoi aleargă prin tunel. Kayden îşi revine şi ocoleşte pe scări, alergând foarte repede şi dispărând în întuneric. Mă uit la Setfr şi el îmi face semn să-mi mişc fundul.

Mă mişc repede, aplecându-mi capul şi ascultând sunetele paşilor lor, care sunt deja deasupra mea. Aplecându-mă şi mai mult, ies din tunel şi dau de-o scară din lemn. Păşesc pe ea şţ mă neliniştesc un pic din cauza întunericului, dar când mă apropii de nivelul următor, strălucirea caruselelor pătrunde înăuntru.

Aud sunetul vocii lui Kayden când strigă ceva şi măresc pasul către un pod mărginit de plase şi cu o frânghie în loc de balustradă. Drumul spre partea

cealaltă e pavat cu plăci şi podeaua se clatină sub tălpile mele când păşesc. Este linişte şi adrenalina creşte.

„Bine, de ce am fost de acord cu asta?” îmi şoptesc în sinea mea şi apoi îmi dau răspunsul: „Deoarece Kayden ţi-a aruncat o privire sexy”. Înaintez cu palmele lipite de plasă, ea să-mi menţin echilibrul.

— Callie, şopteşte Kayden deodată. Ce faci?

Eu mă uit peste umăr şi apoi mă ţin de funie când podul se clatină sub picioarele mele.

— Unde eşti?

— Sunt aici.

Vocea lui pare aproape.

Mijesc ochii în întuneric şi apoi sar înapoi. El e de cealaltă parte a plasei, urmărindu-mă, ceea ce înseamnă că, probabil, m-a auzit vorbind singură şi spunând că este sexy.

— De când stai acolo? Vocea mea pare piţigăiată.

Râsul liniştit al lui Kayden mă face să simt prin tot corpul un fior care-mi străpunge stomacul, încălzindu-mă. Senzaţia mă dezechilibrează şi obrajii mi se înroşesc.

— Crezi că am o privire sexy.

Kayden apucă plasa în timp ce se holbează la mine prin bezna de pe partea cealaltă.

— Ai auzit asta?

Ca să-mi ascund umilirea, îmi plec capul.

— Callie.

Vocea îi este joasă şi răguşită. Niciun tip nu mi-a vorbit vreodată cu o astfel de voce.

Îmi înalţ capul şi-i întâlnesc privirea intensă.

— Îmi pare rău. Credeam că sunt singură.

Mă mişc pe loc şi lipsa de stabilitate a punţii mă aruncă în faţă. Mă întind spre perete, înfigându-mi degetele prin plasă şi încheieturile degetelor mi se ating de ale lui. Feţele noastre sunt la câţiva centimetri distanţă. Îi simt suflarea şi căldura trupului. Dacă m-aş înclina un pic, buzele noastre s-ar atinge.

— Rămâi pe loc, îmi şopteşte el şi-şi scoate degetele din ochiurile plasei.

Eu îi urmăresc silueta mişcându-se prin benzină în timp ce se deplasează pe lateral şi coteşte ca să ajungă în capăt. Puntea se mişcă sub paşii lui, iar el se ţine de balustradă şi se îndreaptă direct spre mine.

Habar nu am ce-o să facă atunci când o să ajungă la mine, dar intensitatea din aer şi hotărârea cu care-şi mişcă membrele lungi mă fac să cred că o să fie ceva ce nu am mai experimentat până acum.

Mă îndrept cu faţa spre el şi-mi strecor degetele prin ochiurile plasei, cu spatele la perete şi braţele îndoite la cap. E destul de întuneric încât să nu-i văd decât conturul feţei, dar, din când în când, luminile mişcătoare de afară îi strălucesc în ochi.

Respirăm agitat, piepturile ridicându-ni-se când se opreşte în faţa mea.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Cu o mână mă atinge pe obraz şi cu cealaltă apucă plasa.

— Asta a fost o înscenare.

Agitată, îmi ling buzele.

— Ce anume?

— Toată chestia cu întrecerea. Am facut-o ca să fii singură aici, sus.

Apucă plasa ţi cu cealaltă mână, iar capul îmi e captiv între braţele lui.

Inima îmi dansează în piept când îmi şopteşte:

— Chiar îmi pare rău.

El se apleacă, închide ochii ţi, pentru o secundă, mă gândesc să fug. Ţin ochii deschişi până în ultima secundă şi apoi inspir când buzele lui le ating pe ale mele. Genunchii mi se înmoaie când îşi plimbă limba prin gura mea, iar eu mă apuc de plasă ca să nu cad.

Fără întrebări ţi fără să ezit, îmi retrag degetele din ochiurile plasei ţi-i ating pieptul cu mâinile, cuprinzându-i gâtul. Suflarea lui fierbinte e amestecată cu pasiune şi tequila, iar pieptul său îl striveşte pe al meu. Eu gâfâi când îţi coboară palmele pe spatele meu. El mă sărută şi mai profund ţi mă apucă de şolduri, trăgându-mă mai aproape când puntea se clatină sub picioarele noastre.

Este primul meu sărut adevărat; unul care nu mi-a fost furat şi ţinut în mâna altcuiva. Credeam că o să fiu mai înspăimântată, dar emoţiile care-mi plutesc prin corp sunt antrenate de încântarea de a-i simţi limba în gură.

De pe şolduri, mâinile îi alunecă spre fundul meu. Eu tresar şi încep să intru în panică, dar el mă sărută şi mai intens, mişcându-şi limba mai rapid şi cu mai multă hotărâre. Lăsându-mi capul pe spate, ca să-mi exploreze gura mai atent, degetele i se încurcă în părul meu, iar eu mă las purtată de valul clipei. Degetele îi alunecă sub coapsele mele ţi mă apucă strâns de picioare când mă trage şi mă lipeşte cu spatele de peretele din plasă. Îmi ridică picioarele în jurul taliei sale, iar eu îmi încrucişez gleznele la spatele lui, prinzându-mă de el. Buza de jos îmi tremură când îi simt duritatea între picioare. E nemaipomenit. Şi extrem de înfricoşător.

Kayden

E mai puţin pricepută decât credeam. Mâinile îi tremură când îşi împleteşte degetele în părul meu şi buza de jos îi zvâcneşte când i-o masez cu limba. Am renunţat la planul meu de a sta departe de ea, dar am luat hotărârea în secunda în care Luke mi-a sugerat provocarea asta stupidă, pe care o foloseam ea să păcălim fetele să coboare sub tribune şi să se sărute cu noi.

În momentul în care îi ating buzele cu ale mele, îmi dau seama că, în ziua în care a venit alergând şi cu picioarele tremurânde la casa de oaspeţi ca să-mi salveze pielea, dar cu o voce încrezătoare, ceva s-a schimbat în mine. Nu ştiu ce este, dar ştiu că o doresc al naibii de mult şi că niciodată nu am dorit aşa pe nimeni. Nu în felul ăsta. Dorinţa înseamnă dependenţă şi nu asta-mi doresc în viaţa mea nenorocită.

Îi pipăi trupul, sugându-i limba în gură, iar ea scoate cel mai sexy geamăt pe care l-am auzit când îşi plimbă degetele pe gâtul meu şi mă apucă de guler. Îmi îndepărtez buzele de ale ei, dar doar ca să o sărut încet din colţul gurii spre maxilar şi ceafa. Penisul îmi e lipit de ea şi căldura ei îmi trece prin blugi. E o senzaţie a naibii de plăcută!

— O, Doamne... şopteşte ea o rugăminte şi-un geamăt când îmi strecor mâna spre sânul ei şi-l cuprind.

Trupul firav îi tremură în braţele mele, iar eu jur eă o să mă pierd chiar în acest moment. N-am mai simţit asta niciodată, cu nimeni. E împotriva regulilor de supravieţuire.

— Callie, pluteşte de undeva vocea lui Seth. Trebuie să plecăm!

Eu îneă nu sunt pregătit să-i dau drumul şi să permit lumii să mă ajungă din

urmă. O prind de mijloc, dorindu-mi să putem rămâne aici, sus, în liniște. Îmi ţin capul înclinat când respir greoi pe gâtul ei, în vreme ce-şi înalţă şi-şi coboară pieptul în faţa mea când încearcă să-şi recapete suflul.

— Kayden. Vocea ei este blândă, atentă, de parcă simte că ceva nu este în regulă. Cred că trebuie să ne întoarcem, adaugă ea.

Dând aprobator din cap, inspir pe nas şi-mi îndepărtez faţa de pieptul ei. Îi las picioarele jos şi traversăm podul fără să ne vorbim.

Când ajungem jos şi ieşim dând cortina la o parte, Seth şi Luke aşteaptă lângă nişte indivizi cu tricouri jerpelite şi blugi rupţi.

— Nu aveţi voie sus, spune cel mai înalt, scuipând ceva scârbos pe pământ.

— Noi tocmai plecam, mormăi eu când trec pe lângă ei şi mă îndrept spre parcare, cu paşi cât mai mari posibil, dorindu-mi să las totul în urmă.

Când ajung la fiirgonetă, noaptea mă izbeşte în piept; flirtul, joaca, felul în care s-a simţit când am atins-o şi cum a reacţionat. Simt totul şi trebuie să scap de asta.

Capitelul 9

#43 înfruntă-ţi firidle cu capul sus şi spune-le să se duci naibii

Callie

Eu şi Seth ne întoarcem cu maşina din parcul de distracţii la cămin. Kayden arată de parcă o să i se facă rău, aşa că nu pun prea multe întrebări când spune că trebuie să se întoarcă împreună cu Luke şi să încheie seara.

Când ajungem la uşa camerei mele, eşarfa roşie este din nou pe clanţă, iar eu mă încrunt. Eu şi Seth nu scoatem o vorbă în timp ce mergem prin curtea campusului în aerul rece şi intrăm în camera lui goală. El se aşază pe pat şi începe să-şi dezlege şireturile de la ghete, iar eu îmi scot tenişii.

Stau în mijlocul camerei şi îmi aduc aminte toate detaliile: felul în care m-au atins mâinile lui Kayden, senzaţia buzelor sale şi cât de incredibil de bine m-am simţit.

— Vrei să-mi spui ce-i cu expresia aia ciudată de pe faţa ta?

Seth îşi împinge ghetele într-un colţ şi se întinde pe pat, cu mâinile sub cap, iar eu mă lungesc lângă el, cu obrazul pe pernă.

— Chiar vrei să ştii?

El îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Evident. Parcă eşti drogată. Se opreşte şi se sprijină pe coate, ridicându-se şi întorcându-se pe o parte. Stai un pic, adaugă el. Asta făceaţi voi acolo sus? Vă drogaţi?

Îl lovesc în braţ.

—- Nu… noi ne… sărutam.

El râde de mine.

— O spui de parcă ar fi ceva greşit.

Ridic din umeri, rozându-mi unghiile.

— Simt că ar trebui să fie greşit… asta am simţit ultima dată când m-a sărutat cineva aşa.

El scutură din cap şi oftează.

— Asta din cauză că ultima oară a fost greşit, dar nu şi acum. De data asta a fost bine şi amândoi v-aţi dorit să vă sărutaţi. Am dreptate?

Dau încet din cap, încercând să nu zâmbesc, dar nu reuşesc.

— Chiar a fost un sărut drăguţ.

El se ridică pe genunchi şi îşi pune mâinile pe coapse.

— Bine, spune-mi cum a fost. Ce făceai? Şi cum s-a întâmplat?

Mă ridic şi mă reazem de tăblia din lemn.

— Mi-a spus că toată provocarea a fost o înscenare ca să mă facă să urc acolo.

Seth îşi dă ochii peste cap.

— Ei bine, evident. Mi-am dat eu seama că puneau ceva la cale.

— Serios? Mă simt ca o proastă. Credeam că aşa se poartă ei, ca băieţii.

— O, aşa este, mă asigură el. Relaxează-te, a făcut-o doar ca să se amuze şi a reuşit să te sărute, căci asta a încercat să facă toată scara.

Eu îmi trag perna în poală şi retrăiesc totul, de nenumărate ori.

— Da, dar Kayden nu părea un pic distant când am plecat?

Seth ridică din umeri.

— Părea obosit, dar nu distant.

îmi smulg elasticul din păr, îmi adun şuviţele într-un coc dezordonat şi-l prind la loc.

— Ce s-a întâmplat cu tipul ăla despre care îmi spuneai?

E1 bagă mâna în buzunar şi scoate telefonul. Mişcându-şi degetul pe ecran, îmi arată.

— Am făcut rost de numărul lui.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! Mă reazem din nou de tăblie. Ai de gând să ieşi cu el în oraş? continui eu.

—

— Probabil.

Îşi lasă telefonul pe biroul de la marginea patului, iar apoi se întinde din nou, privind tabloul de pe perete.

— Dumnezeule, a fost o seară atât de grozavă!

Mă las pe spate şi mă întind pe pat, fixând tavanul cu privirea.

— Chiar a fost.

Şi, în acel moment, vorbesc serios.

Mă trezesc în mijlocul nopţii, udă de transpiraţie, incapabilă să-mi dau seama unde naiba mă aflu. Sunetul unei respiraţii greoaie pluteşte dinspre un corp cald întins lângă mine. Mă ridic clipind împrejur în întuneric, ţinându-mă de pătură, gâfâind febril şi încercând să mă trezesc din vis.

„Callie, ascultă-mă”, spune el. „Dacă spui cuiva despre asta, o să ai probleme, iar cu o să fiu nevoit să te rănesc.”

Trupul firav îmi tremură, muşchii mă dor, iar corpul şi mintea mea sunt rănite. Lacrimile îmi udă ochii când clipesc spre tavanul dormitorului, cu mâinile fără vlagă pe lângă corp şi apucând pătura cu degetele.

„Callie, mă înţelegi?” El se înroşeşte la faţă, iar tonul vocii îi este tăios.

Dau din cap, incapabilă să vorbesc, apucând mai strâns pătura.

Se dă jos de pe mine şi îşi trage fermoarul de la pantaloni, apoi se retrage spre uşă, ducându-şi degetul la buze. „Ăsta este micul nostru secret.

Când dispare pe uşă, gâfâi căutând aer, dar plămânii mei nu reacţionează. Nu pot să respir. Dând drumul păturii, cobor din pat clătinându-mâ şi alerg spre baie, aplecându-mi capul deasupra toaletei. Vomit până când nu-mi mai rămâne nimic în stomac, dar în sinea mea tot mă simt murdară, stricată, putredă fi spurcată, ceea ce mă ucide, rozându-mi intestinele, iar eu trebuie să scap de asta.

Îmi bag degetele pe gât, disperată să scap de acea senzaţie. Împing şi mă

înec până când gâtul îmi sângerează fi lacrimile îmi alunecă pe obraji. Umerii îmi tremură când mă holbez la dâra de sânge de pe podea fi ascult gălăgia copiilor de afară, care râd fi se joacă de-a v-aţi ascunselea.

Gâfâi după aer, atingându-mi gâtul cu unghiile.

— Pleacă. Pleacă, şoptesc eu, iar Seth sforăie zgomotos.

Sar din pat şi-mi caut încălţările pe podea, simţind nevoia să scap de senzaţiile care încep să apară, dar nu le găsesc. Este prea întuneric. Mă trag de păr vrând să-l smulg şi să ţip.

În cele din urmă, renunţ şi mă strecor desculţă afară. Holul este pustiu, iar eu alerg spre capăt, unde se află băile. Încuindu-mă în cabina cea mai îndepărtată, îngenunchez pe podeaua rece şi tare din gresie, îmi aplec capul deasupra toaletei şi îmi bag degetele pe gât.

Încep să mă simt mai bine când vomit şi o tot fac până când mi se goleşte stomacul. Când îmi recapăt controlul, mă învăluie o senzaţie de linişte.

Kayden în dimineaţa următoare, după ce eu şi Callie ne-am sărutat în sala-junglă, mă trezesc cu foarte multe tâmpenii în minte. Mă dau jos din pat şi încep să-mi fac bagajul, înghesuind câteva tricouri şi încă o pereche de blugi. Apoi trag fermoarul şi-mi arunc toarta rucsacului peste umăr.

Luke stă întins în pat, cu faţa în jos, iar eu îl scutur de umăr şi el se întoarce cu pumnii ridicaţi, gata să mă lovească.

— Ce naiba?

— Hei, am nevoie de o favoare.

Îmi iau portofelul şi telefonul de pe masa de toaletă.

E1 se relaxează.

— Ce favoare? Şi de ce ţi-ai făcut bagajul?

— Am nevoie să-mi împrumuţi furgoneta. Îmi aranjez rucsacul mai sus pe umăr. Pentru câteva zile.

E1 clipeşte din nou, încă buimăcit când se întinde după ceasul de pe noptieră.

— Cât este ceasul?

Se freacă la ochi şi apoi se uită la mine cu gura căscată.

— Este şase dimineaţa, la naiba. Eşti nebun?

— Trebuie să plec de aici pentru o vreme, îi spun. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

Oftând, se ridică în şezut.

— Unde te duci?

— Acasă, spun eu ştiind că este stupid să mă întorc, dar este tot ce ştiu.

Nu există alt loc pentru mine, iar să rămân aici înseamnă să înfrunt rahaturi pe care nu le pot gestiona, iar Callie merită ceva mai bun.

— Mă gândeam să mă duc să văd ce face mama şi să mă asigur că totul este în regulă pe-acolo.

El se scarpină pe frunte şi se uită la soarele care se înalţă deasupra munţilor.

— Ştii că o să rămân blocat dacă îmi iei furgoneta? Ce-ar trebui să fac? Să rămân aici tot weekendul?

— Poţi să împrumuţi maşina altcuiva.

Mă întorc, îi caut cheile şi le iau de pe birou.

— Presupun că Seth poate să mă ducă cu maşina. Se încruntă. La naiba. Măcar de-ar fi ceva important, continuă el.

Eu simt un nod în stomac.

— Este. De fapt, într-un fel, este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Ies pe uşă fără să mai spun ceva, cu bandajele ascunse sub tricou, dar simt

durerea. Este tot ce simt.

***

Este al naibii de deprimant să conduc spre casă, dar dacă o să-mi petrec timpul prin campus, o să vreau să fiu în preajma lui Callie şi asta nu-i bine pentru niciunul din noi. Fac singurul lucru pe care îl ştiu. Mă întorc acasă, cu speranţa că n-o să mă mai gândesc la ea.

Totuşi, când parchez furgoneta în faţa casei cu două etaje, toate amintirile revin. Pumnii, bătăile, ţipetele, sângele. Totul are legătură cu mine, ca venele de sub piele şi cicatricele de pe trupul meu, împreună cu această casă şi ce-i înăuntrul ei; asta-i tot ce am.

Am nevoie de o secundă ca să-mi adun curajul şi să deschid portiera. Când ies din furgonetă, calc într-o baltă. Aplecându-mă înăuntrul maşinii, îmi iau rucsacul de pe locul pasagerului şi trântesc portiera. Punându-mi toarta rucsacului pe umăr, mă îndrept spre aleea mărginită de plante carnivore roşii şi verzi. Frunzele au căzut din copaci, iar fiul vecinului este afară şi le adună cu grebla din iarbă.

În fiecare an, mama plăteşte pe cineva să vină şi să le strângă, pentru că tata urăşte să le vadă în curte. Spune că sunt moarte şi inutile şi că arată ca naiba.

Îi fac vecinului semn cu mâna şi urc pe scări, spre veranda de la intrare. Oprindu-mă în faţa plasei de muşte, respir adânc şi intru. Totul este exact la fel ca atunci când am plecat. Niciun pic de praf pe tablourile din vestibul sau pe balustrada scărilor. Podeaua a fost lustruită, iar ferestrele sunt curate. Înaintez spre un portret de familie care atârnă pe peretele cel mai îndepărtat şi mă uit la el cu ochi mijiţi.

Mama şi tata sunt în mijloc, iar eu şi cei doi fraţi ai mei mai mari stăm în jurul lor. Zâmbim şi părem o familie fericită. Însă lui Tyler îi lipseşte un dinte în locul în care s-a lovit de masă când l-a fugărit tata. Dylan are un bandaj pe încheietura mâinii de la o căzătură din copac, când s-a urcat ca să se ascundă de tatăl meu. Chiar dacă nu se vede în fotografie, pe tibie am o umflătură de mărimea unei mingi de baseball, de când tata m-a lovit cu piciorul după ce, din întâmplare, am vărsat cereale pe podea.

Mă întreb de ce nimeni nu a vrut să afle cum ne-am rănit, dar poate că ăsta-i motivul pentru care făceam mereu sport. De îndată ce împlineam vârsta corespunzătoare, eram puşi să jucăm fotbal, baseball, iar când mai creşteam un pic, baschet şi fotbal american. Astea erau scuze bune, pe care mama le răspândea bucuroasă.

Când am crescut destul de mare încât să înţeleg ideea, m-am gândit de câteva ori să spun cuiva, dar frica şi jena m-au oprit. În plus, de mic m-am închis în mine. După aceea durerea era doar durere şi cu ea mă descurc. Asta e partea uşoară a vieţii. Toate celelalte lucruri – fericirea, râsul, dragostea – sunt al naibii de complicate.

Callie

— Am emoţii să mă întâlnesc cu Kayden, recunosc în faţa lui Seth când mă conduce spre camera mea.

Niciunul din noi nu are cursuri în dimineaţa asta, aşa că decidem să ieşim în oraş să luăm micul dejun; doar noi doi, ca să putem sta de vorbă.

Din fericire, eşarfe nu este pe clanţa uşii, iar când o deschid, Violet nu se află în cameră. Totuşi, a lăsat cutii de suc peste tot şi pe birou este un sandvici greţos.

— Pot să-ţi sugerez ceva? spune Seth observând patul nefecut al lui Violet. Te rog să pulverizezi cu dezinfectant peste tot.

— Accept sugestia.

Iau o cămaşă în carouri şi o pereche de blugi din dulap.

— Vrei să ieşi afară ca să pot să mă schimb?

Dând din cap, el iese pe uşă.

— Grăbeşte-te totuşi, sunt lihnit.

Când închide uşa, îmi scot tricoul care miroase a vată de zahăr şi fum de ţigară. Inspir mirosul şi îmi aduc aminte cum m-am simţit când m-a sărutat Kayden, înainte de a-l arunca pe pat şi a-mi pune cămaşa în carouri. Îmbrac o pereche de blugi, iar apoi iau o perie ca să-mi ridic părul, dar mă opresc, gândindu-mă la fricile mele şi la ce mi-a zis Seth în dimineaţa asta: să le dau naibii de frici.

După incidentul de aseară, înainte de a mă întoarce în camera lui Seth şi de a merge la culcare, mi-am promis că nu se va mai întâmpla niciodată. Când m-am trezit, m-am simţit mai bine.

Scot elasticul şi îmi las părul să-mi atârne pe umeri.

— Poţi face asta, mormăi luându-mi geanta. Te-ai sărutat cu un tip, pentru numele lui Dumnezeu!

Când ies pe uşă zâmbesc, dar bucuria mea dispare când îl văd pe Seth vorbind cu Luke şi niciunul din ei nu pare fericit. Luke poartă blugi negri şi un tricou strâmt, negru. Cam mult negru, dar îl prinde bine.

Când Seth îmi întâlneşte privirea, expresia îi este plină de compasiune.

Mă încrunt în timp ce mă îndrept spre ei.

— Ce s-a întâmplat?

Luke afişează o expresie vinovată când se întoarce.

— Hei, Callie, ce faci?

Eu mă joc cu şuviţele de păr, aranjându-le după ureche.

— Mai nimic. Eu şi Seth vrem să ieşim în oraş să luăm micul dejun.

— Mda, tocmai vorbeam despre asta.

Cu spatele, Luke se grăbeşte pe hol, de parcă ar vrea cu disperare să scape de mine.

— Îl întrebam pe Seth dacă poate să-mi împrumute maşina, dar o să rog pe altcineva.

— De ce? Unde este furgoneta ta? întreb eu, iar umerii i se încordează când se opreşte în mijlocul holului.

— Kayden a plecat undeva cu ea.

Îmi face semn cu mâna, înainte de a se întoarce şi de a pleca în grabă.

— Ne auzim mai târziu, spune şi se pierde printre nişte'majorete îmbrăcate în costume.

Confuză, mă întorc spre Seth.

— Care-i faza?

El mă fixează gânditor cu privirea, apoi oftează şi mă ia de braţ.

— Trebuie să vorbim.

Ieşim în aerul rece de toamnă şi sub cerul înnorat. Animaţia din curtea campusului clocoteşte în jurul nostru, iar frunze galbene şi portocalii alunecă pe iarba care se usucă.

— Ai de gând să-mi zici de ce te uiţi la mine ca şi când ai vrea să-mi spui că mi-a murit câinele? îl întreb când coborâm de pe trotuar şi mergem pe asfaltul din parcare.

El se uită în stânga şi în dreapta, înainte să ne grăbim spre maşina lui.

—Trebuie să-ţi spun ceva şi nu ştiu cum o să reacţionezi.

Îmi dă drumul la braţ şi ne îndepărtăm, fiecare mergând pe lângă o latură a maşinii.

După ce intrăm şi închidem portierele, roteşte cheia în contact şi se opreşte cât derulează lista de melodii de pe ipod.

— Kayden a împrumutat furgoneta lui Luke. Un cântec se aude când pune ipod-ul înapoi în suportul de pe bord. Ca să se întoarcă acasă pentru câteva zile, continuă el.

Îmi fixez centura de siguranţă peste umăr.

— Bine şi de ce te porţi aşa ciudat?

El bagă în marşarier şi se uită peste umăr când iese din locul de parcare.

— Ei bine, deoarece nu ţi-a spus nimic. Îndreaptă volanul şi scoate maşina pe şosea. Stai un pic. Ţi-a spus?

— Nu, dar de ce mi-ar spune? Abia ne cunoaştem.

— Callie, ieri-seară te-ai sărutat cu el şi l-ai lăsat să-ţi atingă sânul.

— Hei, ăsta era un secret.

El îşi ridică degetele de pe volan.

— Relaxează-te, vreau doar să subliniez că a fost un pas mare pentru tine – unul important. Nu ai face-o cu orice tip.

— Îmi place de Kayden, recunosc eu. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi spună tot ce face. Nu sunt iubita lui.

— Şi ce dacă? Seth dă muzica mai încet. Ar fi trebuit să spună ceva, nu să plece pur şi simplu. Ştia că probabil o să vrei să te vezi cu el. Callie, îi ştii cel mai întunecat secret şi asta-i cea mai grea parte când cunoşti pe cineva.

El îmi citează din manualul de psihologie, aşa că îmi încrucişez braţele şi mă uit pe geam, privind frunzele care zboară peste stradă şi în şanţ.

***

Când mă întorc mai târziu în camera mea în acea zi, scriu până mă doare mâna, simţind nevoia să mă eliberez, dar îndrăznind să o spun doar unei coli albe de hârtie. Când scrii nu eşti acuzat, judecat sau făcut de ruşine; eşti liber. Când stiloul atinge hârtia, pentru o clipă, sunt vie.

Ziua în care m-am schimbat este ca o cicatrice. Este acolo, o amintire în mintea mea; ceva de care-mi voi aminti mereu şi care nu mai poate fi şters. Era săptămâna de după petrecerea dată de ziua mea de naştere. M-am încuiat în baie şi m-am holbat în oglindă o veşnicie. Înainte îmi plăcea cum arătam, lungimea părului meu, perfectă pentru a fi împletit. Mereu am fost mică pentru vârsta mea, dar, brusc, mi-am dorit să fiu mai mică – invizibilă. Nu voiam să mai exist.

Am luat o foarfecă din sertar şi, fără să gândesc, am început să-mi tai părul lung şi castaniu. Nici măcar nu m-am deranjat să încerc să-l fac să aratefrumos; pur şi simplu l-am tăiat, chiar închizând ochii uneori, lăsând soarta să preia conducerea, aşa cum o făcuse cu viaţa mea.

„Cu cât mai urât, cu atât mai bine”, am şoptit eu fiecare tăietură.

După ce am terminat, nu m-am privit. Nu dormisem prea bine, iar ochii mei albaştri aveau cearcăne, iar buzele-mi erau erăpate din cauza deshidratării cauzate de vomă. M-am simţit urâtă, iar gândul acesta m-a jacut să zâmbesc uşor, pentru că ştiam că nimeni nu se va mai uita vreodată la mine şi nu va mai dori să se apropie de mine.

Cărui am intrat în bucătărie, purtând jacheta fratelui meu şi cei mai bufanţi bhţgi pe care i-am putut găsi, mama s-a albit la faţă. Tata terminase de mâncat micul dejun la masă şi s-a uitat îngrozit la mine. Şi fratele meu şi Caleb s-au holbat la mine, strâmbându-se.

— Ce naiba ai păţit? a spus fratele meu, cu ochi mari.

Nu am răspuns. Am rămas acolo, clipind la el, dorindu-mi să pot fi mai mică.

— O, Dumnezeule, Callie, a şoptit mama, cu ochi atât de mari încât păreau

nişte mărgele. Ce-ai jacut?

Am ridicat din umeri şi mi-am luat geanta de pe clanţa uşii.

— Mi-am tuns părul.

— Arăţi... arăţi... A respirat adânc. Eşti hidoasă, Callie. N-o să te mint. Te-ai distrus.

Sunt mai distrusă decât crezi, am vrut să-i spun. Dar ea a continuat să mă privească dezgustată, ca şi când, pentru o secundă, şi-ar fi dorit să nu exist, iar eu am simţit exact acelaşi lucru. Am ţinut tot în mine, ştiind că nu-i voi putea spune niciodată; că mă va privi cu şi mai multă ură şi repulsie dacă i-aş spune.

Pentru prima dată în ultimii mei ani de chin, a încercat să înţeleagă. Şi îi recunosc meritul pentru asta. Mi-a pus întrebări, m-a dus să discut cu un consilier, care i-a spus că mă port aşa pentru că am nevoie de mai multă atenţie. El era psihiatru într-un orăşel şi nu ştia despre ce vorbea, deşi niei pe el nu am încercat să-l ajut să înţeleagă. Nu voiam să ştie ce era în sinea mea. În clipa aceea, tot ce era bun şi curat fusese murdărit şi putred, ca ouăle lăsate la soare.

Problema mamei mele este că îi plac situaţiile fericite. Urăşte să vadă lucruri rele la ştiri şi refuză să le privească. Nu citeşte titlurile din ziare şi nu îi place să discute despre durerea din lume.

— Doar pentru că lumea este plină de lucruri rele, asta nu înseamnă că trebuie să le las să mă doboare.

Asta îmi spunea tot timpul.

— Merit să fiu fericită.

Aşa că am lăsat ruşinea să mă stăpânească, să mă ucidă, să mă ofilească, ştiind că, dacă ţin totul în secret, nit va descoperi niciodată murdăria care avea să existe veşnic în mine – răul, urâtul, denaturarea. Putea să-şi trăiască fericită viaţa în continuare, aşa cum merita.

În cele din urmă, a încetat să-mi mai pună atât de multe întrebări şi a început să spună tuturor că sufeream de angoasă adolescentină, aşa cum îi zisese terapeutul.

Odată, am auzit-o spunându-i vecinului, după ce el m-a acuzat că i-am furat piticii de grădină, că nu sunt un copil atât de râu. Că, într-o zi, o să cresc şi o să mă gândesc la timpul petrecut prosteşte încuiată în camera mea, seriind cuvinte pesimiste, dându-mă cu prea mult tuş de ochi şi purtând haine largi, ca la nişte lucruri pe care-mi voi dori să nu le fifăcut. Că voi regreta adolescenţa singuratică, dar că voi învăţa din asta şi că voi deveni o femeie frumoasă, cu mulţi prieteni şi care va zâmbi lumii.

Dar lucrul pe care îl regret – şi pe care-l voi regreta întotdeauna – este că am intrat în camera mea în ziua în care am împlinit doisprezece am.

Capitelul 10

#49 Fii sincer cu tine însuţi

Kayden

Sunt la mine acasă de două zile şi aproape că m-am întors în locul din care am fugit. Tata încă nu a dat în mine, dar mă tem de el, aşa cum mă temeam când eram copil.

— De ce mama dracului ai lăsat jegul ăla de furgonetă parcată în faţa casei? mă întreabă el când intră în bucătărie.

E îmbrăcat în costum, chiar dacă nu se duce la serviciu astăzi. Pur şi simplu îi place să pară important.

— Pentru că garajul e plin.

Îmi întind untul pe felia de pâine prăjită cât pot de încet, pentru că tatăl meu urăşte zgomotul pe care îl face cuţitul pe pâinea uscată.

— De-aia nu mai pot eu. Deschide bufetul şi scoate o cutie cu cereale. Trebuie să o duci de aici, adaugă el. Picură benzină din ea pe toată aleea.

— Bine. Muşc din pâinea prăjită. O să-i găsesc alt loc.

Face un pas în faţa mea, iar eu îngheţ. Ochii lui verzi sunt aspri, falca încordată, expresia indiferentă.

— Cred că ai uitat ceva.

Mă forţez să înghit bucata de pâine.

— În regulă, domnule. O să-i găsesc alt loc.

Se uită încă o secundă la mine, încercând să mă intimideze, apoi se retrage.

— Şi ai face bine să te întorci şi să cureţi firimiturile alea de pe bufet.

Trag aer pe nas în timp ce mă îndrept spre uşă.

— Da, domnule.

E1 scoate un castron din maşina de spălat vase, iar eu mă grăbesc să ies din casă. De ce nu pot să-l pocnesc, pur şi simplu? M-am gândit de câteva ori la asta când eram mai mic, dar mi-a fost mereu teamă că avea să mi-o plătească de douăzeci de ori mai rău. Când m-am făcut mai mare şi mai solid, ceva a murit înlăuntrul meu şi nu prea mi-a mai păsat. L-am lăsat să mă lovească şi cu picioarele, şi cu pumnii, sperând că până la urmă va depăşi limita şi că totul se va sfârşi pentru mine.

Asta până în noaptea în care aproape ar fi reuşit să facă asta dacă n-ar fi apărut Callie să mă salveze.

Îmi sună telefonul şi îl scot din buzunar. Pe ecran apare numele lui Daisy.

— Ce? o întreb coborând treptele de la veranda din faţă.

— Hei, spune ca cu vocea ascuţită pe care o foloseşte când este pe lângă prietenii ei. Ce face băiatul meu preferat?

— Bine.

— Ce? Nu eşti entuziasmat să mă auzi?

— Te-am auzit acum câteva zile, îi spun. Când mi-ai dat foarte clar de înţeles că nu mai suntem împreună. Sau, de fapt, Luke a făcut asta, când mi-a spus că ţi-o tragi cu altcineva.

— Doamne, chiar are ceva cu mine, izbucneşte ea. Parcă ar vrea să ne despartă. N-am înţeles niciodată de ce eşti prieten cu el. Nici măcar nu e ca tine.

— Ce vrei, Daisy?

Îi vorbesc tăios, în timp ce trec prin iarbă spre camioneta veche, îndesându-mi în gură ultima bucată de pâine prăjită.

— Vreau să mă duci la balul de absolvire, aşa cum mi-aipromis.

— Ti-am promis când eram împreună.

Oftează dramatic.

— Ascultă, ştiu că eşti supărat pe mine, dar nu am partener şi am fost nominalizată pentru regina balului. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu singură când o să mi se rostească numele.

— Sunt sigur că găseşti o grămadă de dpi cărora le-ar plăcea la nebunie să meargă cu tine.

Şi să-ţi intre în pantaloni.

— Dar eu vreau să merg cu tine, se plânge ea. Te rog, Kayden, am nevoie de asta.

Telefonul vibrează şi eu mă opresc în capătul peluzei, deschizând repede aplicaţia cu mesaje scrise.

Callie: Voiam să ştiu dacă eşti bine. Luke mi-a spus că a trebuit să te duci acasă. Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva.

Clatin din cap văzând mesajul ei drăguţ. Îşi face griji pentru mine. Nimeni nu şi-a mai făcut vreodată griji în privinţa mea.

— La naiba, nu pot face asta, murmur eu, lovind cu piciorul pământul. Nu pot să fiu cu tine.

— Ba da, poţi, îmi răspunde Daisy. Nu trebuie decât să vii să mă iei la şapte.

Nu vorbeam cu ea, dar n-are importanţă. Am nevoie de ceva care să mă distragă.

— Bine, te iau, dar nu merg la petrecere după aceea.

Închidem şi eu am cea mai puternică senzaţie de greaţă în stomac.

Când scot furgoneta în stradă, aproape că mă îndrept spre est, spre autostradă, spre campus. Dar, când îmi arunc privirea în jos, spre cicatricele de pe încheieturile degetelor mele, o iau spre vest, spre oraş, ca să parchez furgoneta undeva şi apoi să mă întorc acasă şi să o duc pe Daisy la bal.

Callie

— E sâmbătă seara, spune Seth şi îşi dă cu gel prin păr. Trebuie să ieşi cu mine. Sub nicio formă nu te las să stai în cămin.

— O să fiu bine.

Ridic un teanc de manuale, căutându-mi caietul. Sincer, sunt un pic bosumflată deoarece Kayden nu mi-a răspuns la mesaj. Totuşi, probabil că e doar ocupat.

— Dai prea multă importanţă chestiunii referitoare la Kayden, pe bune, îi spun.

El se aşază la calculator, răsucindu-şi scaunul în timp ce se uită pe pagina lui de Facebook.

— În ultimele două zile ai avut o privire de căţeluş trist.

Las să cadă teancul de cărţi şi îmi pun mâinile în şolduri.

— Unde naiba mi-oi fi lăsat notiţele?

— Le-ai lăsat în camera ta, spune el. Aminteşte-ţi că le-ai lăsat din mână când…

Nu-şi termină fraza şi închide repede ecranul. Când îşi întoarce din nou scaunul ca să se uite la mine, ochii căprui îi sunt cât cepele.

— Am o idee excepţională. Ce-ar fi să ieşim pur şi simplu împreună? Pot să-i trag ţeapa lui Greyson şi noi doi ne putem duce să vedem filmul ăla stupid pe care voiai să-l vezi.

Mă trântesc pe patul lui.

— Sub nicio formă. N-am de gând să-ţi stric prima întâlnire pe care o ai după atât de mult timp.

— Te rog, Callie, ieşi cu mine şi hai să ne distrăm.

Mă sprijin pe coate.

— Ce-ai păţit? Te porţi ca un ciudat.

— Asta pentru că sunt un ciudat.

Se ridică de pe scaun fără să se uite la mine şi împinge cutiile cu piciorul, ca să poată deschide uşa dulapului.

— Cred că trebuie să-ţi spun ceva care s-ar putea să te deranjeze, dar simt că trebuie să ştii.

— OK… ce este?

Ia un umeraş din dulap şi scoate geaca de pe el.

— Ştii ceva, hai doar să ieşim şi să facem ceva nebunesc.

Mă ridic de pe pat.

— Seth, spune-mi, te rog, ce se întâmplă. Mă îngrijorezi.

El oftează, aplecându-se din nou spre dulap ca să agaţe umeraşul la loc pe bară.

— Te rog, nu lăsa asta să-ţi strice progresele, dar, când am intrat pe Facebook, am văzut că, pe pagina lui, Kayden a scris că e împreună cu Daisy Mcmillian la balul de absolvire.

Îmi muşc limba până când începe să mă doară.

— În regulă.

Îşi încheie geaca şi ia cheile de pe birou.

— Nu vrei să te schimbi înainte să ieşim în oraş?

Îmi iau geanta de pe pat.

— Cred că o să mă duc totuşi în cameră ca să învăţ...

— Callie, eu...

— Seth, o să fiu bine. Acum du-te la întâlnirea ta şi distrează-te pentru amândoi.

Ţâşnesc afară din cameră înainte să încerce să mă convingă. Nu sunt sigură în privinţa sentimentelor mele pentru Kayden. Credeam că viaţa mea va intra pe un făgaş. Credeam că simt cum speranţa pluteşte în aer.

Presupun că m-am înşelat.

Kayden

Mă strecor în camera de cămin în toiul nopţii, încă îmbrăcat în smoching, cu rucsacul în mână. Când aprind lumina, Luke se ridică în capul oaselor, clipeşte şi clatină din cap.

— OK, trebuie să inventăm un sistem ca să încetezi să mă mai trezeşti. Îmi studiază smochingul. Deci etichetarea era pe bune? adaugă el. Chiar te-ai dus cu ea?

— Nu, am luat-o de acasă şi, când m-am dus să plătesc benzina, ea mi-a luat telefonul şi a postat pe Facebook.

— Nu te-ai dus cu ea la bal? Dar ce-ai făcut? Ai vrut să te găteşti doar aşa, de divertisment?

Îmi scot papionul de la gât.

— Nu, am ajuns până în parcare, apoi am avut o revelaţie.

El se uită la ceas.

— Am auzit că revelaţiile pot să-ţi schimbe viaţa.

Îmi scot repede haina şi o arunc pe podea.

— Asta s-ar putea să se întâmple... s-ar putea. Şi ai fi destul de fericit în privinţa asta.

— De ce?

— Pentru că, pe de o parte, mi-arn dat seama că Daisy e o javră.

Râneşte.

— În sfârşit. Ţi-a luat ceva. Ştii, eşti cam încet.

Mă aşez pe pat şi încep să-mi desfac şireturile de la pantofi.

Revelaţia era, de fapt, destul de simplă. În timpul drumului cu maşina spre şcoală, Daisy se văicărise întruna că manichiurista i-a stricat unghiile. A continuat să bată câmpii, iar eu am început să-i observ micile detalii, cum ar fi

felul în care i se încreţea nasul când vorbea sau cât de lipsit de strălucire îi era părul. A continuat pe un ton stupid şi, când a întins mâna să-mi atingă piciorul, am simţit nevoia să i-o arunc din poală.

A insultat întruna pe toată lumea, aşa că am încercat să schimb subiectul şi să fac o glumă, dar ea nu a râs. De fapt, o clipă m-a privit de parcă s-ar fi întrebat ce caută lângă mine. Apoi am început eu să mă întreb ce caut lângă ea.

Am lăsat-o la şcoală, oprind în parcare.

— Distracţie plăcută!

A rămas cu gura căscată la mine.

— Ce? Nu intri?

Am clătinat din cap că nu, cu un mic surâs pe buze.

— N-ar fi trebuit să vin deloc cu tine aici.

M-a ameninţat cu tot ce i-a trecut prin minte înainte de a coborî din maşină. Am plecat, mi-am luat rucsacul de acasă şi m-am îndreptat înapoi spre campus, simţind că mi s-a luat o greutate de pe umeri.

— Ai dreptate. Gândesc cam lent. Îmi ridic pantofii şi îi las să cadă în dulap. Hei, ai văzut-o pe Callie cât am fost plecat? continui. Am găsit un cercel în camioneta ta şi cred că-i al ei.

E1 tace o clipă, apoi se foieşte în pat.

—Trebuie să te întreb ceva în privinţa ei. Cât de mult o placi?

Ridic din umeri pentru că, sincer, nu ştiu.

— E drăguţă şi interesantă.

Ridic din nou din umeri, confiiz.

— De ce-mi pui o întrebare atât de ciudată?

— Ei bine, în seara asta am dat peste Seth în parcare, spune el. Şi m-a informat că a aflat şi Callie că eşti la bal cu Daisy.

îmi iau haina şi mă îndrept spre dulap să scot un umeraş, încetinind pasul când îmi dau seama ce vrea să spună.

— A zis dacă era supărată?

— El cu siguranţă era, îmi răspunde Luke. A ţipat la mine vreo zece minute.

Îmi pun haina pe umeraş.

— Cred că ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea.

Scot un tricou şi nişte pantaloni de pijama din rucsac şi mă întorc la dulap să mă schimb, pentru ca Luke să nu-mi vadă cicatricele hidoase.

— Da, multă baftă cu asta. Luke se prăbuşeşte înapoi pe pat, căscând. Pentru că sunt destul de sigur că Seth n-are de gând să te mai lase vreodată să te apropii de ea, spune el.

Gândul ăsta mă face să simt o durere-n piept. Chiar dacă îmi tot spun să păstrez distanţa faţă de ea, mă doare să mă gândesc că asta chiar s-ar putea întâmpla. Pentru prima dată în viaţa mea, recunosc adevărul sentimentelor mele. Ele chiar există. Şi există pentru Callie. Dar n-am nici cea mai vagă idee ce ar trebui să fac cu ele.

***

A doua zi dimineaţă, mă trezesc devreme pentru că nu pot să dorm. Tot visez că sunt din nou la casa de oaspeţi şi că mă bate tata. Totuşi, de data asta, Callie nu apare, iar el continuă să-mi zdrobească faţa cu pumnii iar şi iar, până când leşin.

Mă îmbrac şi mă duc la magazinul de peste drum să-mi iau o cafea. Când mă întorc spre campus, o văd pe Callie în capătul trotuarului. Ţine în mână o carte şi citeşte în timp ce se îndreaptă spre mine, fără să dea atenţie

oamenilor şi maşinilor care trec pe lângă ea. Părul îi este împletit într-o parte, şuviţele-i desprinse încadrându-i faţa, iar geaca îi este închisă până la jumătate. Blugii ei strâmţi arată cât este de fragilă.

O aştept lângă stâlp şi ea nu-şi ridică privirea spre mine decât abia în ultima secundă.

— Hei, îi spun eu, încercând să nu-mi fac griji că s-a oprit la câţiva metri de mine.

Mă duc încet spre ea, sorbind din cafea.

— Ce citeşti? Pari fascinată.

Continuă să mă privească, iar eu mă simt încurcat. Întoarce cartea şi bate uşor cu degetul în coperta pe care se află ridul.

— Sora Carrie, citesc cu voce tare.

Lasă cartea în jos cu degetul între pagini, ca să-şi pună semn.

— E pentru cursul de literatură americană, la care ar trebui să ajung într-o oră. Trebuia să o citesc azi-noapte, dar nu am reuşit să o găsesc.

— O, înţeleg.

încordarea din vocea ei mă lasă fără cuvinte.

Cu degetul mare, apasă pe butonul de pe stâlp ca să traverseze.

— Ai avut o călătorie plăcută spre casă?

— A fost în regulă, spun aşteptând să ţipe la mine.

Cu degetul mare sub breteaua genţii, o ridică mai sus pe umăr în timp ce se uită la semaforul din faţa ei.

— Asta-i bine.

Se lasă liniştea când îşi reia lectura. Îi urmăresc buzele mişcându-se odată cu cuvintele, în timp ce ea citeşte în tăcere; buzele despre care ştiu că sunt extraordinar de moi şi de-abia atinse. Pot să spun cu certitudine că nu a mai sărutat-o cineva vreodată şi, cumva, asta mă atrage şi mai mult, ca şi cum ar fi avut suficientă încredere în mine încât să fiu demn de ea. Totuşi, probabil că acum şi-a pierdut încrederea în mine.

— Hei, cred că trebuie să stăm de vorbă, îi spun. Trebuie să-ţi zic ceva.

Culoarea semaforului se schimbă şi ea îi aruncă o privire.

— Nu pot să vorbesc chiar acum. Trebuie să-mi iau o cafea şi să trec pe la bibliotecă înainte de începerea cursului.

Dă să traverseze, iar eu o apuc de mânecă.

— Callie, îţi sunt dator cu o explicaţie.

Muşchii i se încordează când se uită-n jos, la mâna mea pe braţul ei, apoi din nou în sus, la mine.

— Nu, nu-mi eşti. Pe cuvânt. Nu credeam că suntem împreună sau ceva de genul ăsta.

Scapă de strânsoarea mea şi se grăbeşte să traverseze strada.

încep să-i strig că se înşală, că îi datorez totul, dar ea o ia la fugă, de parcă nu şi-ar dori nimic altceva decât să scape de mine.

Capitolul 11

#3 Fă naibii măcar o dată ceea ce vrei să faci, şi nn ce crezi că ar trebui să faci.

Callie

Îl evit. Mi-am zis de o mie de ori că nu a făcut nimic greşit, dar sunt „instabilă”, aşa cum mi-a spus-o Seth frumos în timpul cursului de istorie. Mi-a mai spus şi că am renunţat la legătura cu Kayden pentru că, atunci când a plecat, a luat ceva din „încrederea” mea cu el.

— De ce tot faci ghilimele cu degetele în aer? îl întreb şi-mi ridic rucsacul de jos.

Profesorul Jennerly ne aruncă o privire din faţa clasei şi apoi îşi continuă prelegerea, păşind înainte şi înapoi cu mâinile la spate.

Seth se apleacă peste bancă şi îmi şopteşte:

— Pentru că citez ce scrie în cartea mea de psiho.

— Scrie în cartea ta de psiho despre problema mea?

îmi las rucsacul pe bancă şi deschid fermoarul.

— Nu în mod specific, dar pe-aproape.

îşi bagă capătul pixului în gură şi se îndreaptă înapoi în scaun.

îmi arunc cărţile în rucsac şi, până să termin de strâns lucrurile, studenţilor li se permite să plece. Aşteptăm până când sala e aproape gpală înainte de a ne îndrepta spre scări.

Profesorul Jennerly, un bărbat înalt, cu păr cărunt şi ochelari cu rame groase, ne aşteaptă lângă uşă.

— La ora mea nu se discută fleacuri, ne spune el. Daeă aveţi de vorbit, atunci vă sugerez să rămâneţi afară.

— Ne pare rău, spune Seth şi dă ochii peste cap spre mine. Nu se va mai repeta.

Mergem pe coridorul înţesat de lume. Dincolo de ferestre, terenul de fotbal se întinde în depărtare şi străluceşte în soare.

— Te gândeşti la el? mă întreabă Seth.

Îmi îndepărtez privirea de la fereastră şi mă uit atentă la un grup de băieţi care ocupă jumătate din hol.

— La cine?

Încruntat, îşi înclină capul într-o parte.

— Callie, trebuie să-l uiţi sau să vorbeşti cu el. Nu poţi să continui să-l eviţi şi totuşi să-l doreşti.

— Nu-l doresc, mint eu, iar atunci când Seth se încruntă la mine, oftez. Bine, în regulă. Da, mă gândesc la el. Mult. Dar o să-mi treacă. Dumnezeu e martor că de-abia îl cunosc.

— Şi totuşi, voi doi aţi împărtăşit foarte multe, îmi spune el şi împinge uşa cu palma ca să o deschidă. L-ai salvat. A fost primul tip în care ai avut vreodată încredere. El te-a sărutat cu adevărat pentru prima dată.

— În tine am avut încredere prima dată.

Scotocesc prin rucsac după gumă, în timp ce vântul îmi adie prin păr.

— Nu e acelaşi lucru, spune şi dă drumul uşii, care se închide cu un zgomot. Kayden înseamnă mai mult decât atât pentru tine, adaugă el.

— Nu ştiu dacă e adevărat.

Scot pachetul de guma şi iau o lamă din el.

— Nu ştiu ce simt pentru el şi dacă e bine sau rău. De fapt, uneori simt că, pur şi simplu, sunt o fetiţă speriată care nu ştie să se descurce deloc.

Mergând alene pe sub o boltă de crengi desfrunzite, printre care pătrunde lumina strălucitoare a soarelui, Seth mă priveşte cu milă.

— Ei bine, poate că ar trebui pur şi simplu să faci naibii ce vrei, în loc să te gândeşti la ceea ce ar trebui să faci.

Îl împung cu un deget, aruncându-i o privire acuzatoare.

— Tocmai ai citat din listă.

Seth râde răutăcios, lăsându-şi capul pe spate, iar părul blond nu-i mai acoperă ochii.

— Asta pentru că-i citatul zilei. N-ai primit informarea?

Scutur din cap şi râd de el.

— La naiba. Am uitat să-mi verific mesajele astăzi. Probabil că mi-a scăpat.

Îşi trece un braţ peste umărul meu.

— Întrebarea este: ce vrei să faci? Adică, ce vrei cu adevărat?

Mă opresc în faţa unei bănci, gândindu-mă la întrebarea lui şi fixând cu privirea terenul de fotbal imens din depărtare.

— Vreau să mă distrez.

Kayden

— Nu prea am chef să petrec.

Îmi dau cu puţină apă de colonie pe cămaşă şi închid capacul la loc.

— Aş prefera să stau aici şi să mai recuperez din somn. Mă simt ca naiba.

— Asta pentru că eşti deprimat.

Luke deschide sertarul comodei şi caută printre cămăşi, alegând, în sfârşit, una cu mâneci lungi.

— Din cauza unei persoane al cărei nume nu-l pot menţiona, pentru că imediat te uiţi la mine de parcă ai vrea să mă ucizi.

Îmi trec degetele prin păr.

— Ce minciună gogonată!

Cu ochii exagerat de mari, îţi pune o curea la blugi.

— Ar trebui să mergem pe jos, corect? Aşa, nimeni nu va trebui să-şi asume responsabilitatea de a conduce la întoarcere.

— Îţi dai seama că petrecerea este trei străzi mai încolo, la Campusul Habitat? Am fi idioţi să mergem cu maşina.

— Credeam că este la unul dintre apartamentele de mai departe.

Îmi verific mesajele şi apoi apăs pe butonul lateral, blocând ecranul.

— Nu, e la o distanţă de doar câteva străzi de aici.

El îşi ia geaca de pe spătarul scaunului de la calculator.

—Asta înseamnă că situaţia şoferului delegat e ţi mai avantajoasă.

încuiem uşa ţi ieşim. E târziu, stelele se văd pe cer ţi lumina felinarelor se revarsă pe asfalt. Un grup de fete în rochii strâmte ţi cu tocuri înalte se îndreaptă în aceeaşi direcţie ca şi noi.

Ajungem în spatele lor ţi rotiţele lui Luke încep să se învârtă, în timp ce se uită la fundul celei mai înalte.

— Cred că o provocare ar fi minunată acum.

— Sau ai putea pur şi simplu să te dai la ea. Şi asta merge de fiecare dată.

— Numai când te am pe tine partener. Îmi aruncă o privire, testându-mi reacţia. Ce zici? adaugă el.

Ridic din umeri, chiar dacă nu vreau să o fac.

— Pot să te însoţesc până acolo.

Dă ochii peste cap.

— În regulă, dacă aşa vrei să meargă treaba.

Ne îndreptăm ţanţoşi spre fete şi Luke intră în vorbă cu fata pe care pusese ochii. Una mai scundă, cu bucle blonde şi într-o rochie roşie începe să vorbească cu mine, dar abia o aud. Sunt preocupat să mă gândesc la Callie ţi la ce aş fiice dacă aş fi, într-adevăr, cu ea.

— Cu siguranţă nu mă duc la petrecere, murmur în barbă. Asta, cu siguranţă.

Fata care vorbea cu mine clipeşte confuză.

— Poftim?

— E o noapte foarte frumoasă, spun ţi ea râde, dar se încruntă.

De la piscina încălzită aflată în partea laterală a blocului cu trei etaje în care are loc petrecerea se aude mult zgomot. Ţin uşa deschisă, ca să intre toată lumea.

Luke spune o glumă de îndată ce intră, iar celelalte două fete îl urmează, şuşotind şi chicotind între ele. Mă enervează nespus şi, când bat cu pumnul în uşă, abia aştept să intru şi să scap de ele.

Unul dintre membrii echipei de fotbal, Ben, este cel care dă petrecerea. E un tip de treabă, cu toate că nu-l cunosc prea bine. Totuşi, când deschide uşa, pare că suntem cei mai buni prieteni.

— Kayden, tipule, spune el şi-mi întinde mâna ca să ne lovim pumnii.

Îmi lovesc pumnul de al lui şi ridic din sprâncene.

— Salutare, omule.

Se uită peste umărul meu, la Luke şi la fete.

— Ai adus invitaţi.

Rânjind, se dă la o parte ca să putem intra.

Apartamentul este mult mai mare decât camera mea de cămin. Muzica se aude din sistemul stereo şi la masa pliantă din colţ se joacă pocher. Pe bufetul din bucătărie, sticlele cu alcool sunt aliniate lângă nişte căni, chipsuri şi alte câteva gustări. Un grup de indivizi dansează printre canapele.

Privirea mi se opreşte asupra unei fete cu păr castaniu prins cu o agrafa, îmbrăcată cu blugi negri, un top mov şi încălţată cu o pereche de cizme cu dantelă. Vorbeşte cu un tip, râzând şi dând din fund când se lasă cuprinsă de muzică.

— Callie.

Oricât de mult aş clipi, mi se pare imposibil.

— Vrei să bei ceva?

Fata cu care am intrat îşi răsuceşte o şuviţă de păr pe un deget în timp ce mă Axează cu privirea şi îşi muşcă buza de jos.

Clatin din cap că nu şi sunt din nou atent la Callie.

— Poate peste un minut.

Callie dansează cu Seth, care chiar se lasă pătruns de hiuzică, pentru că zbiară versurile odată cu mulţimea şi apoi râd, ridicând mâinile în aer.

— Ce caută ei aici? se miră Luke, venind lângă mine. Nu prea pare să fie genul lor de distracţie.

Seth ne observă şi se apleacă să-i spună ceva lui Callie la ureche. Ea întoarce capul şi se uită la noi. Faţa i se luminează şi îşi face loc printre oameni spre mine, urmată de Seth. Pentru o clipă, mă întreb dacă am adormit şi visez, pentru că pare cu adevărat fericită să mă vadă.

Când ajunge la mine, îmi înconjoară gâtul cu braţele şi eu simt mirosul de votcă din respiraţia ei.

— Kayden e aici, spune ea, îmbrăţişându-mă atât de tare încât aproape că mă doare.

Eu încep să respir mai repede când îi ating spatele cu mâna.

— Eşti turmentată?

Se îndepărtează, mă priveşte în ochi şi dă din cap că da.

— Un pic.

— Nu, e praf, ne explică Seth împingându-se printre ultimele persoane şi venind lângă noi la intrare, ridicându-şi mânecile gecii sale negre, încheiate. Vreau să spun, chiar e mangă.

Continui să-i ţin mâna pe spate, iar Callie îşi lasă faţa pe pieptul meu.

— Nu credeam că bea atât de mult.

Seth e distras de un tip din colţul camerei, care soarbe dintr-o băutură şi vorbeşte cu o fată cu păr foarte scurt, roşcat.

— Nu bea, dar în seara asta a băut. Auzi, poţi să ai tu grijă de ea un pic? Vreau să stau de vorbă cu cineva.

Încuviinţez din cap, plimbându-mi degetele pe spatele ei.

— Sigur.

— Ai grijă să-ţi ţii mâinile acasă, mă avertizează el şi se îndepărtează, cu un deget îndreptat spre mine. E suficient de beată încât să nu-şi amintească nimic, ceea ce face ca orice atingere din partea ta să fie greşită.

Clatin din cap spre el.

— Ce fel de tip mă crezi?

Cu o privire acuzatoare, Seth ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Callie clipeşte spre mine, aproape inconştientă.

— Cine sunt fetele cu care ai venit?

Blonda care stă în dreapta mea îmi aruncă o privire ucigaşă şi îşi pune mâinile în şolduri.

Eu continui să mă uit la Callie.

— Hei, hai să mergem în bucătărie să-ţi dau nişte apă.

Ea încuviinţează dând din cap în sus şi-n jos.

— Chiar mi-e sete.

Inocenţa din ochii ei şi felul în care se agaţă de cămaşa mea în timp ce o îndrum spre bucătărie mă stânjenesc. Are încredere în mine în clipa asta şi mă tem că am s-o dau în bară, aşa cum fie mereu.

Ben e în bucătărie, stând de vorbă cu o fită cu păr lung, şaten şi cârlionţat, îmbrăcată cu o pereche strâmtă de blugi şi un top roşu, decoltat. Când ne vede, curiozitatea îi străbate chipul.

— Cine-i asta? mă întreabă făcând un semn cu bărbia spre Callie.

— E Callie Lawrence.

Îmi iau braţul de pe ea ca să apuc un pahar din plastic din maldărul de pe bufet.

— Învaţă la universitatea de aici. De fipt, tatăl ei a fost antrenorul meu din liceu.

Callie nu mă mai ţine de talie. Cu mâinile pe lângă corp, încearcă să-şi recapete echilibrul în timp ce eu deschid robinetul ca să umplu.

Aşadar, tatăl tău e antrenor?

Ben se apleacă peste bufet, când fata cu care vorbea se duce spre bar să-şi ia o altă băutură.

— Mda, e de vreo douăzeci de ani sau aşa ceva, spune Caii articulând cu greu cuvintele.

— Şi te-a învăţat câte ceva? o întreabă Ben, încrucişându-şi br; ţele. De exemplu, care sunt loviturile la joc sau cum să arunci şi! prinzi o minge?

Mă întorc cu un pahar cu apă în mână, în timp ce Callie dă och peste cap.

— Evident că ştiu că tu joci în ofensivă, spune şi clipeşte batjc coritor din ochi. Ceea ce înseamnă că prinzi mingea.

— Ei, eşti adorabilă!

Fascinat, Ben face un pas către ea.

Îi ating pieptul cu mâna, ca să-l împing înapoi.

— Sub nicio formă. Pe ea o laşi în pace.

Ben îmi aruncă o privire apologetică, în timp ce eu îi dau pahari cu apă lui Callie, iar ea îşi lasă capul pe spate şi bea tot.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că sunteţi împreună.

Nu mă obosesc să-l corectez, din mai multe motive, dintre cai unele chiar tâmpite. Când iese din bucătărie, Callie ia paharul de 1 gură şi îşi linge apa de pe buze, facându-mă să mă gândesc la lucru indecente, pe care ştiu că nu le pot pune în practică.

— E cam măgar, spune ea şi-mi întinde paharul, iar eu îl strivei şi îl arunc la coşul de gunoi.

— Şi tu eşti cam arţăgoasă când eşti foarte beată.

Când mă uit din nou la ea, îşi muşcă buza de jos, cu privire aţintită asupra mea.

— Îţi place că sunt arţăgoasă? Te face să mă doreşti?

Of, fir-ar al dracului! E praf.

— Ce-ar fi să te duc la cămin?

Ea scutură din cap şi se îndreaptă cu picioare nesigure spre bufe Se agaţă de margine, sare pe el şi se loveşte cu capul de dulapul de sus.

— Vreau să ştiu. Îşi masează capul şi aruncă o privire urâtă dul; pului, de parcă i-ar fi greşit cu ceva. Mă doreşti când sunt aşa?

Mă uit peste umăr şi mă rog la Dumnezeu să intre Seth şi să mă salveze de conversaţia asta incomodă.

— Nu ştiu, Callie.

Ea se bosumllă.

— Asta pentru că nu mă doreşti deloc, nu-i aşa?

Oftând, pun palmele pe bufet în aşa fel încât să o încadrez cu braţele.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Crede-mă. Doar că nu vreau să purtăm discuţia asta când tu n-o să ţi-o aminteşti.

Se apleacă în faţă, micşorând distanţa dintre feţele noastre.

— O să mi-o amintesc. Îţi promit.

Încerc să nu râd de ea, strângând din pumni ca să rezist dorinţei de a-i cuprinde şoldurile.

— În regulă, vrei adevărul? o întreb, iar ea îşi leagănă capul în sus şi în jos. Nu, nu-mi placi mai mult aşa. Îmi place de Callie cea trează, cea cu care pot vorbi. Cea care este atât de dulce şi de al naibii de adorabilă.

Îmi înclin faţa şi respir lângă gâtul ei, mişcându-mă spre graniţa către zona interzisă, dar fără să o depăşesc.

— Cea care tremură doar când îmi simte răsuflarea. Cea pe care îmi doresc să o sărut şi să o ating atât de al dracului de mult încât mă înnebuneşte. Cea care mă face să simt lucruri...

Mă opresc şi mă retrag, bucuros să văd că pleoapele îi sunt doar pe jumătate deschise. Astfel ştiu că încă sunt în siguranţă.

— Sunt obosită. Cască, întinzându-şi braţele deasupra capului, iar eu apuc să-i văd o secundă abdomenul dezgolit: plat, micuţ şi ferm. Poţi să-l cauţi pe Seth ca să mă ducă la cămin? adaugă ea.

Eu îi dau o şuviţă pe după ureche.

— Da, dar vino cu mine totuşi. Nu vreau să te las singură aici.

Ea dă aprobator din cap, sare jos de pe bufet, iar eu îi cuprind mijlocul cu braţul ca să o ţin dreaptă. Căutăm prin toată casa, dar Seth nu e nicăieri. Îl găsesc pe Luke la masa de pocher, jucând o mână, trişând, aşa cum l-a învăţat tatăl lui.

— Omule, mă duc să o duc pe Callie la cămin, îi spun, iăr el mă priveşte pe deasupra cărţilor de joc. Dacă-l vezi pe Seth, îi spui tu?

Luke dă din cap că da, apoi îşi aruncă privirea asupra fiselor roşii şi albastre din faţa lui.

— Da, frate, îi zic.

Callie îşi ascunde faţa în cămaşa mea când ieşim pe uşă şi ajungem pe coridorul cufundat în linişte. Se lasă pe mine cu toată greutatea, iar eu o conduc pe scări şi ieşim afară. E frig şi tremură lângă mine.

— Unde ţi-e jacheta? o întreb şi-i masez braţul în sus şi-n jos.

Ea ridică din umeri, se împiedică de marginea trotuarului, iar eu o prind cu braţul. Abia îşi ţine ochii deschişi şi oftează întruna, într-un târziu, cedez şi mă opresc în mijlocul trotuarului.

Clipeşte din ochi la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Îi dau drumul şi vorbesc lent, pentru că ştiu că se chinuieşte să înţeleagă tot ce se petrece.

— O să te ridic şi o să te duc în braţe. E în regulă?

Se uită la mâinile mele, apoi îşi aţinteşte din nou privirea asupra mea.

— Bine.

Cu grijă, fac un pas către ea.

— Ia-mă de gât.

Ea se supune, îşi întinde mâinile pe pieptul meu, prinzându-mă pe după gât. Îşi lasă capul pe pieptul meu, iar eu îi cuprind spatele cu braţul. Îmi îndoi genunchii şi îmi aşez celălalt braţ sub picioarele ei, luând-o în braţe. Se cuibăreşte la pieptul meu, în timp ce păşesc pe trotuar. Nu mă grăbesc, pentru că ador senzaţia de a o duce în braţe, felul în care are nevoie de mine, felul în care vreau să o protejez.

Când ajung în holul clădirii Mclntyre, mă străduiesc din greu să nu intru în panică, pentru că trebuie să o las jos.

— Callie, unde ţi-e cartela de acces? o întreb. Eu n-o am pe-a mea la mine.

— În buzunar, murmură şi întinde mâna după ea, dar braţul îi cade moale într-o parte. Sunt prea obosită ca s-o scot.

— Mai încearcă o dată, bine? o implor pracdc, dar nu are nicio reacţie.

Golindu-mi mintea de toate posibilele gânduri necurate, o lipesc de pieptul meu şi îmi strecor degetele în buzunarul ei, scoţând repede cartela. O trec prin sistemul de siguranţă, uşa se deschide şi intrăm. Iau liftul până la primul etaj şi îi găsesc camera. Când întind mâna după clanţa uşii, se trezeşte şi mă apucă de braţ.

— Nu, n-o deschide, îmi spune ea, făcând un semn spre eşarfe roşie agăţată de clanţă. Asta înseamnă că feta care stă cu mine în cameră e... ocupată.

Încerc să nu râd de feptul că, deşi e beată, tot nu reuşeşte să spună lucrurilor pe nume.

— Unde vrei să te duc?

Capul îi cade din nou pe pieptul meu.

— Poţi, pur şi simplu, să mă duci în braţe. E foarte relaxant.

— Ce zici de camera lui Seth?

Ţine ochii închişi şi respiraţia ei caldă îmi trece prin cămaşă.

— Ar trebui să te duci să-l cauţi...

Eu mă aplec când îi trag trupul mai aproape de mine şi pornesc pe holul din dreapta. Când ies din clădire, traversez iarba până la clădirea Downy şi iau liftul spre camera mea.

— Callie, trebuie să te las jos cât deschid uşa, îi şoptesc la ureche.

Ea dă aprobator din cap şi, cu grijă, îi las picioarele pe podea.

Callie se sprijină de perete, închizând ochii. Cu degetele, apăs butoanele interfonului, formând codul, şi apoi deschid uşa. Aprinzând luminile, mă întorc, o iau din nou în braţe şi o duc înăuntru. Îngenunchez pe pat şi o las pe saltea, aşezând-o cu blândeţe. Ea se întoarce pe o parte în timp ce eu mă ridic

şi mă gândesc ce să fac. Aş putea să dorm în patul lui Luke, dar o să-mi fecă scandal când se va întoarce.

— Tu unde o să dormi?

Se uită la mine când îmi arunc ghetele într-un colţ.

— Asta încercam să-mi dau seama.

Mă holbez la ea şovăind.

— E în regulă dacă mă întind lângă tine?

Ochii i se măresc un pic şi, ezitând, se mişcă şi se lipeşte de perete. Mă întind pe o parte, lăsând loc între noi doi, iar ea închide ochii din nou.

— N-am mai împărţit niciodată patul cu altcineva în afară de Seth, murmură ea. Nu pot să dorm când mai e cineva lângă mine.

Vreau să mă dau jos din pat.

— E m regulă. Mă duc să-mi găsesc alt loc unde să dorm.

Mă apucă de braţ cu degetele.

— Nu trebuie să te duci nicăieri. Mă simt în siguranţă cu tine.

Eu mă opresc.

— Eşti sigură?

— Da, cu tine tot ce-a făcut el pare că nu s-a întâmplat.

— Callie, despre ce vorbeşti?

— N-are importanţă. Caseă şi se apropie un pic mai mult de mine, cuprinzându-şi obrajii cu palmele şi aducându-şi genunchii la piept. Sunt obosită, adaugă ea.

Mâna îmi tremură un pic atunci când mă apropii şi îi dau părul pe spate.

— E în regulă. Poţi să dormi.

Ea dă din cap aprobator şi, câteva secunde mai târziu, sunetul respiraţiei sale uşoare mă învăluie. Fără să gândesc, mă aplec şi o sărut cu blândeţe pe fhinte, întrebându-mă ce naiba o să fac dimineaţă.

Capitolul 12

#12 Vezi cât de mult poţi să-ntinzi coarda cu un lucru de care te temi

Callie

Când deschid ochii, mă simt de parcă aş avea capul spart şi creierul îmi zvâcneşte. Îmi dau seama imediat că nu sunt în camera mea. Pe podea sunt haine de băieţi, un Play Station pe raftul din apropierea televizorului cu ecran plat, iar păturile de pe mine miros a apa de colonie cu care se dă Kayden.

Casc ochii când mă ridic din pat, încercând să-mi amintesc ce s-a întâmplat aseară. Îmi aduc aminte că Seth m-a întrebat ce vreau să fac şi că i-am spus că vreau să mă distrez. Deci, m-a scos în oraş şi am ajuns să ne îmbătăm. După aceea totul este confuz, dar, din cine ştie ce motiv, pot să mă văd uitându-mă la stele pe când cineva mă duce în braţe.

Uşa din dreapta mea scârţâie când Kayden intră în cameră ţinând două ceşti de cafea. Poartă o bluză termică neagră cu glugă care îi scoate în evidenţă braţele subţiri, iar blugii îi atârnă pe şolduri.

El este surprins când mă vede trează.

— Pentru o clipă am crezut că o să dormi toată ziua.

Lumina soarelui licăreşte prin fereastră când mă uit la ceasul care atârnă pe peretele de deasupra patului.

— Sfinte Sisoe, este deja ora cinei?

Gândul la mâncare mă face să simt cum mi se strânge stomacul. El îmi dă cafeaua, iar eu o iau bucuroasă.

— Seth mi-a spus că-ţi place cafeaua cu lapte.

Eu aprob dând din cap şi iau o înghiţitură. Are un gust delicios.

— Dumnezeule, am o durere groaznică de cap.

El pune cealaltă ceaşcă pe noptieră.

— Asta se întâmplă de obicei când bei prea mult. Îmi las ceaşca în jos.

— Kayden… eu nu pot… nu ştiu ce s-a întâmplat.

El se aşază lângă mine pe pat, iar salteaua se adânceşte sub greutatea lui.

— Ei bine, am avut privilegiul să asist doar la ultima parte a serii, dar, din câte am auzit, Seth a spus că ai băut o tonă de votcă. Până să mă întâlnesc cu voi la petrecerea lui Ben, erai terminată.

Am tresărit.

— Am făcut ceva… ciudat?

— Nu chiar. A trebuit să dormi aici pentru că nu l-am găsit pe Seth, iar pe clanţa uşii de la camera ta era o eşarfa roşie.

— Tu unde ai dormit?

El se încordează, părând vinovat.

— Lângă tine.

Îmi ling spuma de pe buze şi mă uit pe fereastră, la cerul senin.

— Dacă îmi amintesc bine, a trebuit să mă duci în braţe?

El dă din cap.

— Abia puteai să mergi… Totuşi, nu m-a deranjat să o fac.

Dau la o parte pătura de pe mine şi-mi strecor picioarele peste marginea patului.

— Poate că ar trebui să fac un duş şi să încerc să mănânc. Deşi parcă-mi vine să-mi vomit maţele.

El îmi atinge piciorul cu mâna, cuprinzându-mi genunchiul cu degetele.

— De fapt, vreau să vii undeva cu mine. Trebuie să-ţi spun ceva foarte important… Despre ce s-a întâmplat în seara aia, în casa de oaspeţi.

Tristeţea i se citeşte în priviri, iar vocea-i este dură.

— Bine, spun eu. Trebuie să merg acum? Sau pot să fac mai întâi un duş? Mă simt foarte murdară.

El râde.

— Poţi să faci un duş mai întâi. O să te aştept afară, pe bancă.

Mă ridic, simţind brusc nevoia să-l îmbrăţişez.

— Bine, n-o să întârzii mult.

Mă îndrept spre uşă, dar mă opresc cu mâna pe clanţă.

— Kayden, mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine aseară.

— Nu-i mare lucru. Ezită. Îţi sunt dator cu multe nopţi înainte să fim chit.

Kayden

Abia am dormit noaptea trecută. Am stat întins în pat, ascultând-o pe Callie cum respira, încercând să respir odată cu ca. O parte din mine şi-a dorit ea ea să doarmă în continuare, ea să mai stau lungit lângă ea.

Înainte ca soarele să se ridice deasupra munţilor, am decis că era timpul să-i spun adevărul, ca să ştie în ce se implică. Apoi va putea decide dacă mă vrea cu adevărat, pentru că se pare că nu pot să stau departe de ea.

Sunt al naibii de neliniştit în timp ce conduc spre dealul pe care am urcat prima dată împreună. Parchez furgpneta lângă pădure şi coborâm, îndreptându-ne spre dealuri, sub cerul albastru.

— Chiar o să urcăm din nou? mă întreabă ea, uitându-se către vârf pe măsură ce ne apropiem.

Părul îi este răvăşit pe spate şi îşi ţine braţele încrucişate la piept.

Urc pe un bolovan de la marginea potecii şi privesc peisajul.

— Este linişte azi. Mă aşez pe piatră şi ating locul de lângă mine. Vino să te aşezi.

Mergând târşâit, vine spre mine, iar eu îi ofer mâna ca să o ajut să urce. Ea se aşază lângă mine, se sprijină pe palme şi priveşte dealurile din faţa noastră. Pentru o clipă, închid ochii, simţind totul, ştiind că va decurge ori bine, ori rău după ce-i voi spune.

— În seara în care ai apărut, iar tatăl meu mă bătea, am început eu să vorbesc înainte să-mi pară rău, nu a fost prima dată când m-a lovit.

Ea nu se preface surprinsă.

— De câte ori te-a lovit?

Eu urmăresc o frunză cum pluteşte în faţa noastră, în sus şi-n jos, înainte de a zbura peste terenul vast.

— Nu ştiu… Pe la vârsta de şapte ani sau cam aşa am pierdut şitul.

Ea inspiră brusc şi îşi înclină capul într-o parte ca să mă privească.

— Te-a lovit în aşa hal când erai mic?

Ridic din umeri, ca şi când n-ar fi mare lucru.

— Asta făcea el, ştii? Mai mult când era beat, cu toate că o făcea şi când era treaz. Nu-i plăceau lucrurile pe care noi le făceam şi, în loc să ne pedepsească sau să ne ia jucăriile, ne lovea şi ţipa la noi.

Ea rămâne tăcută multă vreme, în timp ce se uită cu atenţie la nori.

— Ce-ai făcut de l-ai enervat în seara aia?

— M-am rănit la mână.

Îmi îndoi degetele în faţa mea, fără să-i spun că am făcut-o intenţionat. Nu sunt pregătit pentru asta.

— Era îngrijorat că o să-mi ratez cariera în fotbal.

Callie tace din nou.

— De ce nu ai făcut niciodată nimic în privinţa asta? De ce nu ai spus cuiva? De ce nu ai ripostat?

Şi iată lucrul la care mă aşteptam. Îşi dă seama de cât de complicată este situaţia.

— Nu ştiu. La început, presupun că din cauză că eram prea mic ca să înţeleg şi, când am devenit destul de mare ca să fac ceva în privinţa asta, pur şi simplu nu mi-a mai păsat. Uneori mi se pare că sunt mort pe dinăuntru.

Ridic din umeri, iar apoi repet mişcarea, fbrţându-mă să mă uit la ea.

Callie ridică o sprânceană la mine, năucită, dar privirea ei nu mă judecă.

— Nu-ţi păsa că te lovea?

Închid ochii şi inspir aerul rece.

— Asta-i motivul pentru care-ţi povestesc toate astea. Nu mă descurc prea bine cu emoţiile şi probabil că o să mă închid în sinea mea şi-o să fac multe prostii. Trebuie să stai departe de mine.

Este linişte şi deschid ochii, aşteptându-mă oarecum să nu mai fie acolo, dar ea mă urmăreşte, pieptul mişcându-i-se în timp ce respiră. Mă fixează cu privirea, iar apoi se foieşte, mişcându-se spre mine, iar eu mă încordez. Ridicându-şi genunchiul, îşi trece un picior peste poala mea şi mă cuprinde pe după gât, rezemându-şi capul de umărul meu. Mă strânge în braţe cu putere,

iar eu deschid larg ochii, încordându-mă din toate încheieturile când încerc să nu o ating, neştiind ce să fac sau cum să reacţionez. După o vreme, parfumul şi căldura ei mă copleşesc, iar mâinile îmi alunecă spre partea de jos a spatelui ei. Închizând ochii, o îmbrăţişez cu toată forţa.

Callie

Este mai uşor să ai încredere în persoana care se încrede destul în tine încât să-ţi împărtăşească secretele. Este ca şi când îşi deschide inima şi, în schimb, şi tu trebuie să ţi-o deschizi pe a ta.

Kayden s-a deschis în faţa mea şi am vrut să fac la fel, dar nu am reuşit. În orice caz, nu pe deplin. Vreau să reuşesc. Îl deresc atât de mult, încât nu ştiu ce să mai fac.

Îl doresc. Îl doresc. Îl doresc.

Indiferent de câte ori scriu asta, tot nu pare real Nimic din toate astea nu pare real, pentru că nu am crezut niciodată că se va întâmpla aşa ceva.

Cineva bate la uşă, iar eu mă dau jos din pat ca să deschid. De partea cealaltă este Kayden, cu o minge de fotbal sub braţ. În loc să poarte echipamentul, este îmbrăcat cu o pereche frumoasă de blugi şi cu un tricou gri. Părul castaniu ii iese de sub şapca neagră de baseball.

— Trebuie să-ţi cer o favoare.

Au trecut câteva săptămâni de când mi-a povestit despre tatăl lui, iar noi ne-am petrecut mult timp împreună ca prieteni, dar în seara asta pare mai degajat.

— Bine...

Mă retrag de lângă uşă şi îl las să intre. Privirea i se îndreaptă instantaneu spre caietul deschis de pe patul meu. Mă întind după el şi îl bag sub pernă.

— Ăla era jurnalul?

Kayden rânjeşte când îşi mută mingea sub celălalt braţ.

— Poţi să te prefaci că nu l-ai văzut?

îmi întind mâinile în faţă, suprapunându-mi degetele.

— Te rog frumos.

El zâmbeşte.

— Ai scris şi despre mine?

Eu pretind că mă scarpin la ochi, ca să-mi ascund roşeaţa din obraji.

— Nu.

— Callie, roşeşti, mă tachinează el făcând un pas înainte ca să-mi ia mâna de pe faţă. Nu te ascunde. Eşti drăguţă.

Dau ochii peste cap, mai mult pentru mine, deoarece comentariul lui mă face să roşesc şi mai mult.

— Aşadar, care este favoarea?

— Am nevoie să vii să mă ajuţi la antrenament.

Se plimbă prin cameră, studiind totul şi ţinând mingea când într-o mână, când în cealaltă.

— Luke este ocupat cu o fată cu care se întâlneşte de o săptămână şi nu vrea să vină cu mine.

— Pot să fee asta, îi spun. Dar nu pari îmbrăcat pentru antrenament.

—

— Ăsta o să fie un antrenament uşor.

El se întoarce cu faţa spre mine.

— Doar câteva pase.

— Şi tu crezi că pot să te ajut? îl întreb măsurându-i cu privirea trupul robust.

— Te-am văzut la magazin. Păreai mai mult decât capabilă. În plus, la petrecere te lăudai în faţa lui Ben că ştii foarte multe despre fotbal.

— N-am făcut asta. Sau da?

El aprobă dând din cap.

— Ai facut-o.

Asta mă face să mă întreb ce altceva am mai spus. Uneori, pare că i-am spus lucruri pe care nu mi le zice.

— Bine.

îmi iau cheile de pe birou şi mă încalţ cu tenişii.

— O să-mi dau silinţa să te provoc.

Kayden râde în barbă când se întoarce spre uşă, iar eu mă întreb dacă se gândeşte la scara în care ne-am sărutat aşa cum o fee eu.

***

Când ajungem pe terenul verde, luminile strălucesc peste acesta. Tribunele sunt goale şi singuta persoană prezentă este omul de serviciu, care goleşte coşurile de gunoi de la intrare.

Mergem spre mijlocul terenului, iar eu mă învârt şi mă uit lâ tribune, simţindu-mă mică din cauza dimensiunii impresionante a împrejurimilor. Cerul este întunecat, stelele au răsărit, iar luna este plină.

Kayden aruncă mingea în aer în timp ce îmi închei jacheta.

— Ştii, din ziua aia de la magazin, chiar am fost curios să văd cum pasezi din nou. Mă întreb dacă atunci doar ai avut noroc.

Îmi pun mâinile în şolduri şi mă uit urât la el.

— Hei, de ce mă insulţi?

— Încerc doar să te stimulez.

El începe să alerge înapoi, cu mingea în mână.

— O să te facă să joci mai bine.

Îmi aruncă mingea, iar eu o prind, crispându-mă când materialul ei îmi zgârie palmele.

— Asta a usturat. Pretind că sunt rănită, ţinându-mâ de încheie' tura mâinii.

Braţele îi cad pe lângă corp şi se îndreaptă spre mine cu paşi mari.

— Callie, îmi pare atât...

Îmi mişc braţul în spate şi arunc mingea în direcţia lui, cât pot de tare. El aleargă înapoi, sărind chiar la timp ca să o prindă.

Când atinge din nou iarba cu picioarele, scutură din cap.

— Trişezi.

Eu ridic din umeri, fără să-l contrazic.

— Aşa am fost învăţată. Pentru tata, jocul este o chestiune foarte serioasă.

— O, ştiu asta. Ştii de câte ori m-a criticat pentru că am dat-o în bară? Totuşi, a fost un lucru bun.

Aruncă mingea lângă mine, iar eu trebuie să mă mişc rapid ca să o prind.

— Asta m-a făcut să fiu mereu pregătit şi m-a stimulat. Dacă nu era el, probabil că nu aş fi primit bursa.

Ţin mingea în mâini.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar familia ta nu şi-ar fi permis să plătească taxa de şcolarizare dacă nu ai fi primit bursa?

— Tata nu ar fi făcut-o, spune el înghiţind cu greu. Ne spunea tot timpul că ori găsim o cale să plecăm de acasă, ori rămânem blocaţi acolo... Nu am vrut

să rămân aeasă.

Vreau să spun ceva, dar el bate din palme, iar apoi şi le întinde în faţă.

— Aici, aruncă-mi-o.

Îi arunc mingea din nou, iar el o prinde cu uşurinţă, rânjind.

— Bine, de data asta am să ţi-o pasez, iar apoi o să încerc să te atac.

Mirată, rămân mască.

— Vorbeşti serios?

El o aruncă în aer.

— Nu glumesc niciodată când vine vorba despre fotbal. Deci, aleargă. Vei avea o şansă în plus să mă devansezi.

Mă întorc pe teren, încă îndoindu-mă că mă va urmări şi că mă va trânti la pământ. Când ajung destul de aproape de poartă, mă opresc şi mă întorc spre el.

— Chiar o să mă ataci? Sau doar încerci să mă faci să joc mai bine?

E la distanţă, dar viclenia de pe chipul său este evidentă.

— Crede-mă, nu glumesc. De fapt, într-un fel, abia aştept să o fac.

Asprimea vocii lui îmi face inima să-mi sară din piept.

— Bine, aruncă mingea, dar o să câştig.

Pe moment pare uimit, însă apoi se retrage şi-şi ia avânt înainte să-şi arunce braţul în faţă, iar mingea se roteşte prin aer spre mine. Picioarele mi se mişcă repede când alerg cu spatele, cu mâinile ridicate în aer. În ultima secundă, sar un pic şi prind mingea din aer. Când ating iarba cu picioarele, ezit, încă nesigură dacă are de gând să mă atace.

După ce-mi recapăt echilibrul, el chiar aleargă spre mine. Mă rotesc pe vârfurile degetelor şi alerg pe teren. Din fericire, sunt departe, căci e imposibil să-l devansez, de vreme ce are picioarele mai lungi decât ale mele.

El râde în timp ce mă urmăreşte şi se apropie rapid, cu paşi grei. Privirea mi se îndreaptă spre stâlpii galbeni din capăt şi spre linia albă peste care trebuie să trec. Când o traversez, mă învârt cu braţele deasupra capului.

Kayden încetineşte, scuturând din cap şi gâfâind.

— Bine, cred că te-am subestimat şi ţi-am dat prea mult avans.

Eu zâmbesc larg când arunc mingea pe iarbă.

— Ce faceţi voi, băieţii, când marcaţi?

Îmi duc degetul la bărbie, prefacându-mă că gândesc profund.

— O, da.

Sar înapoi, îmi flutur mâinile în faţă şi dansez prosteşte.

El râde şi-i apar riduri pe la colţurile ochilor.

— Uau, eşti încrezută.

Iau mingea, apuc stâlpul cu mâna liberă şi mă învârt în jurul lui, simţindu-mă energică şi uşoară. Pentru o clipă, închid ochii şi mă bucur de briza care-mi răcoreşte obrajii, savurând momentul. Când deschid din nou ochii, Kayden vine spre mine, păşind tacticos cu mâinile în buzunare.

încetinesc, încă ţinându-mă de stâlp, şi-l urmăresc cum se apropie. Fără să spună un cuvânt, mă fixează cu privirea de smarald în care se citesc intensitatea şi confuzia. Când ajunge lângă mine, mă reazem de stâlp, luptându-mă să respir normal în faţa dorinţei ce emană din el.

Îmi ia mingea din mâini şi o aruncă peste umăr, spre marginea terenului.

— Să scăpăm de prostia asta.

— Credeam că de-asta m-ai adus aici, spun cu o voce tremurândă, neputând să nu mă uit cum se linge pe buze. Ca să te ajut la antrenament.

El pare că vrea să spună ceva, dar apoi închide gura şi îşi întoarce şapca invers, cu cozorocul la ceafa. Când se înclină spre mine, eu ating stâlpul cu

spatele, în timp ce buzele lui plutesc deasupra alor mele. Punându-şi mâna lângă capul meu, pe stâlp, stă pe gânduri şi apoi mă sărută.

La început, mă sărută lent, atingându-mi uşor buzele, dar apoi apucă stâlpul cu mâna cealaltă şi corpul lui se mişcă până când se lipeşte de al meu. Picioarele ni se împletesc, piepturile ni se lovesc, iar el îşi trece vârful limbii de-a lungul buzelor mele până când deschid gura şi-i permit să şi-o strecoare înăuntru.

Geamătul care-mi scapă mă îngrozeşte la început, dar se pare că pe el îl încurajează. Dorinţa şi căldura radiază din limbile noastre încolăcite. Cu una din mâini mă apucă de talie, chiar sub marginea tricoului meu, iar simţurile mi se tulbură. Cealaltă mână îi coboară pe lângă mine, conturându-mi coastele cu degetul mare înainte de a se opri pe şoldul meu. Strângându-şi degetele în jurul meu, mă ridică. Eu suspin şi îi cuprind strâns talia cu picioarele.

Mintea îmi zboară cu o mie de kilometri pe oră. Mă tem. Nu de Kayden, ci de tot ce are legătură cu ce face el. Îmi doresc asta? Mi-o doresc? Răspunsul este da. Mi-o doresc foarte mult.

Sper că nu observă cum tremur agitată când degetele îi alunecă pe sub tricoul meu şi îşi plimbă vârfurile degetelor pe abdomenul meu. Când îmi muşcă buza de jos, scâncesc fără să vreau.

El se retrage, lăsând o mică distanţă între feţele noastre. Pupilele îi sunt imense şi strălucitoare sub luminile de pe teren, iar respiraţia lui sălbatică îmi atinge obrazul.

— Callie, nu vreau să... Se opreşte, aranjându-mi o şuviţă de păr după ureche. Nu vreau să te forţez.

Parcă îmi citeşte pe chip lipsa de experienţă. Îmi muşc buza, încercând să-mi ascund jena.

— Este în regulă.

El şovăie.

— Eşti... eşti sigură?

Repede, dau aprobator din cap.

— Da.

Fără să mai ezite, îşi lipeşte buzele de ale mele, iar căldura pe care mi-o produce sărutul lui mă face să suspin. Îi simt din nou limba în gură în timp ce mâinile îi rămân sub tricoul meu, palmele sale atingându-mi abdomenul. Este cel mai înspăimântător şi mai minunat sentiment din viaţa mea. Nu vreau să-l uit niciodată.

Curajoasă, îmi strecor mâinile sub tricoul lui, respirând lacom. El se crispează când îmi plimb mâinile pe muşchii lui abdominali bine definiţi, acoperiţi de cicatrice.

Mă îngrijorează faptul că o să se-ntindă şi o să-mi scoată mâinile de sub tricoul lui, dar, în schimb, explorează zona dinspre marginea sudenului meu. Îşi desprinde buzele de ale mele şi îmi atinge colţul gurii, sărutându-mă pe obraz, de-a lungul maxilarului, pe partea gâtului unde mi se simte pulsul accelerat. Capul îmi cade fără să vreau în lateral când îmi pipăie sânii, peste suuen. Respirând adânc, aştept să-mi revin, dar nu pot decât să mă gândesc la cum îmi explorează şi mai mult trupul. Vreau să aflu cum este să fiu adnsă de cineva în care am încredere; de cineva căruia îi permit să o facă.

Începe să-şi mişte degetele pe sub sutienul meu, iar stomacul îmi freamătă când îmi atinge uşor sfârcul cu degetul mare. Căldura îmi străbate corpul, iar eu îl prind de mijloc şi mă ţin cu toată forţa; îi simt cicatricele în timp ce el le simte pe ale mele.

Kayden geme când mă sărută la baza gâtului, iar eu îmi împing trupul în al

lui.

— Callie, şopteşte el. Dacă vrei să mă opresc, spune-mi.

Nu vreau să se oprească. Deloc. Mă simt prea bine.

— Nu vreau...

Se aude un pocnet asurzitor şi, în câteva secunde, toate luminile se sting, iar întunericul ne copleşeşte. Îngheţ şi mă ţin de Kayden, care nu mă mai sărută pe gât. Îi simt pieptul cum se ridică în locul unde mă ţin cu degetele de el şi, pentru o clipă, nu spunem nimic.

Apoi Kayden începe să râdă.

— Ei bine, este amuzant.

— Vezi ceva? şoptesc eu, întorcându-mi capul şi mijind ochii.

El scutură din cap.

— Aşteaptă.

Îşi ia mâna de pe sânul meu, iar eu cred că are de gând să mă lase jos, dar în schimb îmi cuprinde spatele cu braţele, împletindu-şi degetele ca să-mi susţină greutatea. Cu mine în braţe, merge prin întuneric, iar eu îmi strâng picioarele în jurul lui, dorindu-mi să-i pot vedea chipul, pentru că vreau să ştiu la ce se gândeşte.

Îşi târşâie picioarele prin iarbă, iar apoi păşeşte pe beton. După câteva secunde, ieşim dintr-un tunel şi intrăm în parcarea care, în mare parte, este goală, cu excepţia câtorva maşini de pe rândul din spate, luminat de felinarele stradale.

Din cauza strălucirii mă ustură ochii.

— De ce s-a întâmplat asta?

Ochii de smarald îi sclipesc în timp ce ridică din umeri.

— Mă întreb dacă a fost o întâmplare sau ceva intenţionat, ca să ne alunge de pe teren.

Îmi mişc un pic mâinile astfel încât să-i cuprind ceafa cu braţele.

— Nu aveai voie să joci acolo?

— Tehnic vorbind, nu.

Zâmbeşte din ce în ce mai larg, de parcă ar savura momentul.

— Dar mă bucur foarte mult că am facut-o.

Îmi las capul pe umărul lui, inhalându-i parfumul.

— Acum ce facem?

El tace pentru o clipă şi, în cele din urmă, mă înclin pe spate ca să-l privesc în ochi. Ceva pare să-l nedumerească, iar apoi mă lasă pe asfalt, împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Să vedem unde ne poartă vântul? întreabă el.

Mă uit la mâna pe care mi-o ţine într-a lui, iar apoi îmi ridic privirea spre el.

— Pare o idee bună.

Capitolul 13

#9 Dansează în ploaie #13 Trăieşte clipa #17 Fu tu însăţi

Kayden

Recunosc. Am plănuit totul şi s-a ajuns acolo unde am sperat. De când i-am spus lui Callie despre tatăl meu, ne-am apropiat ca prieteni, ceea ce a fost în regulă, doar că eu sunt foarte atras de ea, descoperire pe care am facut-o în

timpul unui moment intens la bibliotecă.

Ea m-a ajutat să învăţ pentru examenul la engleză, iar când a apărut, era îmbrăcată cu o jachetă. Când mi-a citit nişte notiţe de-ale ei, şi-a scos jacheta. Pe dedesubt avea un tricou alb prin care i-am văzut conturul sutienului şi sfârcurile care împingeau materialul. Probabil că nu şi-a dat seama, pentru că nu este genul de fată care ar face asta intenţionat. De fapt, dacă i-aş fi spus, s-ar fi îmbujorat şi ar fi fugit.

— Kayden? m-a întrebat ea, privindu-mă uimită. Mă asculţi? Parcă eşti cu mintea în altă parte.

Stăteam rezemat de spătarul scaunului, cu braţul pe masă, şi mestecam capătul pixului pe care-l ţineam în gură.

— Cam eram.

Ea a oftat extenuată.

— Vrei să citesc din nou?

Am dat din cap, fără să fiu prea atent.

— Sigur.

Callie a început să citească din carte, iar eu am început să am din nou gânduri necurate, întrebându-mă cum ar fi să o ating peste tot şi să o fac să geamă sub mine, în timp ce m-aş împinge în ea. M-am întrebat dacă m-ar fi lăsat, în cazul în care aş fi încercat. Chestia cu prietenia părea să funcţioneze pentru noi. Ea mă făcea să râd şi să zâmbesc, iar eu mă simţeam bine. Mi-am controlat gândurile negre şi problemele mai mult decât înainte.

Părea că, pur şi simplu, trebuia să las lucrurile aşa cum erau, dar, cu cât îi urmăream mai mult buzele când citea din carte, cu atât mai mult voiam să i le muşc.

Şi-a ridicat privirea din carte şi a încercat să pară furioasă.

— Nu mă asculţi, nu-i aşa?

Eu am scuturat din cap, neputând să mă abţin şi să nu rânjesc.

— Nu prea. Îmi pare rău. Sunt cam distras.

— De ce? a întrebat ea nesigură. Vrei să vorbim despre asta? Mi-a fost greu să nu-i zâmbesc şi să nu-i şoptesc la ureche toate detaliile imaginilor foarte vii din mintea mea.

— Nu, este în regulă. Crede-mă. Probabil că nu vrei să auzi aşa ceva.

Fruntea i s-a încreţit când a încercat să-şi dea seama de ce eram atât de fericit.

— Ai nevoie de o pauză?

— Nu, poţi citi în continuare. Îmi fiice plăcere să-ţi aud vocea. Ca să nu zâmbească, şi-a supt buza de jos, iar asta aproape că m-a tulburat. Am decis că trebuia să fiu cu ea încă puţin, aşa că m-am gândit la minunatul meu plan cu antrenamentul.

După ce luminile s-au stins pe teren, am ajuns în camera mea. Sunt surprins de cât de dornică a fost să vină cu mine. Aproape că am dat înapoi de câteva ori până am ajuns, când emoţiile rriele au devenit prea intense.

Ea se învârte în micul spaţiu dintre paturi, uitându-se la lucrurile mele, şi ia carcasa unui DVD, citind ce scrie pe spate.

— Ţi-ai înregistrat toate meciurile?

Mă strâmb în timp ce-mi scot şapca şi o arunc pe pat.

— Nu, tata le-a înregistrat. Ii plăcea să mă oblige să le urmăresc după aceea, ea să poată să-mi spună unde am greşit.

Ea lasă carcasa jos şi se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău, spun trecându-mi degetele prin păr. Pentru că

vorbesc despre asta cu tine.

Apropiindu-se de mine, mă fixează cu privirea.

— Vreau să vorbeşti cu mine despre asta. Nu ţi-aş pune întrebări dacă nu aş vrea să aud răspunsurile... Nu pot să uit pur şi simplu ce am văzut în scara aceea. Nu cred că am să uit vreodată.

îmi amintesc seara în care era beată şi cum a mormăit despre un tip care îi făcea ceva.

— Şi tu îmi poţi spune unele lucruri, dacă vrei. Sunt un ascultător bun.

Se întoarce spre fereastră, inspirând şi expirând.

— Ştii, sunt surprinsă de cât de cald este aici faţă de acasă.

Ea ascunde ceva. Mă apropii, iar umerii i se încordează. Vreau să-mi lipesc buzele de ale ei, dar îşi înclină capul spre mine, afişând o expresie ciudată, ca şi cum ar fi îngrozită. Înainte să-mi dau seama ce face, se apleacă şi mă sărută. Corpul îi tremură când îmi apucă partea de jos a tricoului, aşteptând să îi răspund la sărut.

Nu plănuiam să merg mai departe în seara asta, dar senzaţia buzelor ei este copleşitoare. Fără să gândesc, deschid gura, iar limba mea o atinge pe a ei, devorând-o.

— O, Dumnezeule, geme ea când mâinile îmi alunecă în jurul spatelui ei şi o trag mai aproape, mişcându-mi voit buzele peste ale ei.

Savurez fiecare centimetru, fiecare părticică, memorând-o.

Brusc, sărutul intens devine disperat. O întorc şi mă îndrept spre pat, cu picioarele între ale eî. Întând mâinile ca să amortizez căderea noastră pe saltea. Întorcând-o pe spate, îmi susţin greutatea în braţe, dar mă apropii suficient încât căldura să-i radieze spre mine, iar sânii ei să îmi atingă pieptul de fiecare dată când respiră.

Mă relaxez un pic şi încep să-i explorez trupul cu mâinile, pipăindu-i pielea moale de pe abdomen, de pe coaste şi de sub sâni. Înainte să-mi dau seama ce fac, mâna mea este din nou sub sutienul ei. Îi mângâi sfârcul cu degetul, iar ea suspină în timp ce-şi strânge picioarele în jurul taliei mele. Îmi place – mult prea mult. Trebuie să mă opresc, altfel o să stric tot.

Dau să mă întorc într-o parte, dar corpul eî îl urmează pe al meu, iar piciorul i se mişcă în jurul şoldului meu, astfel încât îmi presează coapsa între picioarele ei. Când îmi înfig degetele în mijlocul ei, ea se apleacă înainte şi se freacă de-a lungul coapsei mele. Capul îi cade pe spate în vreme ce-şi deschide ochii sticloşi şi începe să tremure.

La naiba. Nu am mai fost niciodată atât de excitat. Încep să-mi frec piciorul de ea şi mă aplec înainte ca să îi apuc buza cu dinţii, muşcând-o încet când îi cuprind sânul cu mâna. Prinzându-se de umerii mei, tremură din toate încheieturile.

Oare să mă opresc? Este destul de clar că nu a mai ajuns până aici, iar eu nu vreau să o oblig să facă un lucru pentru care nu este pregătită.

— Callie, spun eu, dar ea îmi strânge mai tare omoplaţii şi unghiile ei îmi intră prin materialul tricoului când geme, iar eu ştiu că nu mai are mult.

îmi pun mâna între picioarele ei şi continui s-o masez cât îşi împinge trupul în mâna mea.

Clipeşte după câteva momente, iar corpul i se relaxează. Mă uit cu uimire la ea când încearcă să-şi recapete controlul gândurilor. După ce se potoleşte, toate trăsăturile feţei i se destind, iar pieptul mi se strânge când se uită în gol peste umărul meu.

— Hei?

Cu degetul, îi mângâi micul semn din naştere de lângă ochi.

— Te simţi bine?

Clipeşte la mine, iar eu îmi dau seama că încearcă să nu plângă.

— Da, sunt bine. Se retrage din braţele mele şi trece peste mine. Poţi să mă laşi câteva clipe?

Sunt îngrijorat. Tristeţea care i-a dispărut pentru o clipă din priviri a reapărut, mult mai profundă.

— Unde pleci?

— Trebuie să...

Se opreşte când se ridică şi îşi aranjează sutienul şi tricoul.

Mă ridic, întinzându-mă să o prind de mână.

— Callie, îmi pare rău. Nu ar fi trebuit...

Ea deschide uşa şi fuge afară, fără nicio explicaţie.

— La naiba.

Mă las pe pat, trecându-mi degetele peste faţă. De obicei, eu sunt cel care dă bir cu fugiţii în astfel de situaţii, ceea ce mă face să mă întreb de ce fuge.

Callie

Nu ştiu ce s-a întâmplat adineaori. Ei bine, de fapt ştiu. Am avut primul meu orgasm, doar ffecându-mă de piciorul lui Kayden, pentru ca apoi să termin când m-a masat cu mâna. A fost atât de bine, încât nu m-am mai putut gândi la nimic altceva, dar când s-a terminat, totul s-a adunat pe umerii mei ca nişte cărămizi crăpate. Brusc, faţa pe care o văd e a lui, nu a lui Kayden.

El mă priveşte îngrijorat când sar din pat şi ies în fugă din cameră. De îndată ce intru în baie, încui uşa şi cad în genunchi în faţa toaletei. Ridic capacul, simţind durerea din stomac. Vreau să iasă. Atât de mult. Îmi plec capul, îmi bag degetul în gât şi, cu o împingere bruscă, forţez totul să iasă din corpul meu. Umerii îmi zvâcnesc când îmi bag degetul, iar voma îmi irită gâtul. Ochii îmi lăcrimează, iar nările îmi ard când mă ridic şi îmi scot degetul din gură. Şterg vârful un pic pătat de sânge cu o bucată de hârtie igienică.

Mă reazem de zidul rece din faianţă, iar capul îmi cade pe spate. Lacrimile fierbinţi mi se rostogolesc pe obraji în timp ce-mi şterg voma şi transpiraţia de pe faţă cu mâneca tricoului, pieptul zvâcnindu-mi neregulat când mă chinuiesc să respir.

— Nu vreau să fiu aşa, şoptesc în vreme ce ochii mi se umplu de lacrimi. Nu vreau să fiu aşa.

Mă trag de păr şi strig printre dinţi, urându-l din tot sufletul pe tipul care mi-a făcut asta.

—Te urăsc. Te urăsc... te...

Strigătele mele mă copleşesc, iar eu cedez, zbierând din răsputeri.

Nu pot să nu mă gândesc la Kayden şi la felul în care m-am simţit când m-a atins, la cât de bine a fost. Vreau să o fac din nou. Pur şi simplu, mi-aş dori să nu mai asociez momentul acesta cu ocazia aia nenorocită, pe care aş vrea s-o pot uita.

îmi amintesc de o mie de ori şi-mi doresc să-mi fi putut da seama dinainte de ce se întâmpla. Chiar credeam că voia doar să-mi doa un cadou de ziua mea.

L-am urmat pe hol şi în camera mea atât de uşor şi chiar m-am uitat înjur la pat şi pe podea, în căutarea cadoului.

— Unde este? l-am întrebat şi m-am întors.

El încuia uşa. De ce încuia uşa?

Trece o săptămână, iar eu îl evit cu orice preţ pe Kayden. Îi ignor apelurile, chiulesc de la singurul curs la care suntem colegi şi nu răspund la uşă când bate. Mă simt prost, dar sunt prea jenată ca să-l confrunt. Am presupus că, după tot ce s-a întâmplat, nu o să mă mai caute, dar nu a fost aşa.

La sfârşitul săptămânii, mă furişez în bibliotecă, când ştiu că el este la cursul de biologie, ca să caut nişte cărţi pentru un articol pe care trebuie să-l scriu despre depresie. De vreme ce se apropie sărbătorile, campusul este destul de liniştit. Mama şi tata pleacă în Florida cu avionul ca să-i vadă pe bunici de Ziua Recunoştinţei, aşa că nu mă duc acasă. Nici nu-mi permit biletul de avion ca să zbor împreună cu ei.

În timp ce caut pe un raft, telefonul îmi sună în buzunar.

— Hei, credeam că eşti la curs, răspund.

— Nu ar trebui să-ţi spun acelaşi lucru? zice Seth.

— Azi iau o pauză.

— O pauză de la ce, totuşi? insinuează el.

— De la viaţă.

Îmi trec degetele peste tiduri, pipăind cotoarele uzate ale cărţilor.

— În plus, îmi folosesc timpul ca să-mi mai fac din teme. După sunetul muzicii care se aude în fundal, înţeleg că te uiţi în reluare la Micuţele mincinoase.

— Hei, n-am de gând să-mi petrec toată ziua în cameră, mă contrazice el. De fapt, vin chiar acum să te văd. Unde eşti?

Oftez şi îmi îndrept spatele.

— Sunt la bibliotecă şi încerc să găsesc afurisita aia de carte despre depresie. Catalogul spune că este aici, dar nu se află pe raft.

— În ce parte eşti?

— Sunt în colţul din spate, aproape de fereastra dinspre terenul de fotbal.

Înghit nodul din gât care mi se formează când mă gândesc la Kayden.

— Mai rămâi pe-acolo? întreabă Seth şi închide televizorul. Vin acum.

Stând pe vârfuri, mă uit la rândul de sus al raftului.

— Probabil. Sunt prea scundă ca să văd cărţile de sus.

— Bine, micuţă Callie, un cavaler cu armură strălucitoare vine acum.

El întrerupe conversaţia, iar eu pun din nou telefonul în buzunar.

Caut printre rafturile din apropiere un taburet pe care l-am văzut de câteva ori. În cele din urmă, renunţ şi mă întorc la locul cu pricina. Punându-mi piciorul pe al doilea rând al raftului, mă uit în stânga şi în dreapta şi mă cocoţ pe raft.

— Iat-o, spun şi iau cartea.

Sar şi simt pe cineva venind lângă mine. Când îmi ridic privirea, brusc, comentariul lui Seth despre cavalerul în armură strălucitoare are sens. Îmbrăcat cu blugi şi un hanorac negru şi cu părul şaten răvăşit, Kayden este în faţa mea.

— Hei! Umerii îi sunt rigizi, iar vocea încordată. M-ai tot evitat.

— Mda, recunosc eu, jucându-mă cu colţurile paginilor. Îmi pare rău. S-au întâmplat unele lucruri.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, Callie.

El îşi sprijină braţul de unul dintre rafturi şi îşi lasă greutatea pe el.

— Aş fi vrut doar să ştiu ce se întâmplă… Te-am… te-am obligat să faci unele lucruri?

Scutur din cap.

— Nu eşti vinovat de nimic, îl asigur. Am vrut să se întâmple... Mi-am dorit tot ce s-a întâmplat.

Umerii i se relaxează.

— Atunci de ce ai fugit?

— Este complicat, spun şi fixez cu privirea locul de pe podea din faţa picioarelor mele.

El se înclină înainte şi-şi pleacă faţa ca să-mi vadă privirea.

— Ai putea să-mi zici. Poate că te pot ajuta. Mă pricep destul de bine să înţeleg lucrurile complicate.

— N-ai cum să mă ajuţi, îi spun. E ceva ce singură trebuie să rezolv.

El expiră încet.

—Te înţeleg sută la sută.

— Chiar îmi pare rău că te-am speriat. Nu ar fi trebuit să fug sau să te evit în ultima săptămână. Doar că n-am ştiut ce să spun şi m-am simţit penibil. O să-ncerc să nu se mai repete.

— O să mai fie vreo ocazie în care să încerci să nu (aci asta din nou?

Nu mi-am dat seama de ce spuneam.

— Nu ştiu. Ce vrei?

El chicoteşte încet.

— Cred că am fost destul de clar în privinţa asta. Deci, depinde doar de tine. Ce vrei tu, Callie?

Mă uit la picioarele lui lungi, la pieptul încordat şi la ochii lui, care nu vor nimic altceva decât să afle răspunsul meu. Îl vreau pe el Pe el îl vreau. Am scris cuvintele în jurnalul meu de multe ori, pentru că ăsta-i adevărul.

— Vreau...

Tac şi încerc să găsesc cele mai potrivite cuvinte.

— Vreau să petrec mai mult timp cu tine.

El zâmbeşte mai larg şi se relaxează în timp ce chicoteşte.

— M-ai nelinişti pentru o clipă.

Nu pot decât să zâmbesc şi eu.

— Încercam doar să găsesc cuvintele potrivite.

Peste umărul meu, se uită spre fereastra unde cerul începe să se coloreze în roz când soarele coboară sub dealuri.

— Trebuie să fiu pe stadion cam în cinci minute, dar poţi să (aci ceva pentru mine?

Eu pun cartea sub braţ.

— Sigur. Ce?

— Poţi să vii să mă vezi cum joc? întreabă el. Am nevoie de cineva care să mă încurajeze.

— Ăsta nu-i rolul majoretelor? glumesc eu.

— Majoretele sunt depăşite.

întinde mâna spre faţa mea, ezită, iar apoi îmi atinge buza de jos cu degetul mare.

— În plus, simt că o să-mi aduci mult noroc.

Trebuie să fac un efort să nu închid ochii când mă atinge.

— Bine... voi fi acolo.

***

Cerul este gri, luminile sunt strălucitoare pe terenul verde, iar banca din metal pe care stau este mai rece decât un frigider. Sunt înconjurată de grupuri de oameni care strigă, râd şi-şi flutură mâinile în aer. Chestia asta mă nelinişteşte, dar mă controlez.

— Deci, de ce-i înnebuneşte fotbalul pe oameni?

Seth se uită la teren cu ochii mari, iar apoi aruncă o privire spre cronometrul digital roşu de pe panou.

— Chiar nu înţeleg ce-i aşa mare lucru. Niciodată n-am înţeles. Am mai fost la meciuri până acum, l-am văzut jucând... pe Braiden, dar tot nu înţeleg.

— Poate că-i amuzant să urmăreşti nişte ţipi care aleargă în pantaloni strâmţi, sugerez eu ridicând din umeri.

— Ştii ce? Tocmai ai pus punctul pe i.

Ochii lui căprui scrutează terenul acolo unde stau aliniaţi jucătorii, în timp ce îşi trage gluga jachetei pe cap.

Kayden este uşor de reperat pentru că este cel mai înalt. Bineînţeles, îl cam dă de gol şi numele „Owens” scris pe spatele tricoului său maro cu galben. Cred că s-a uitat la mine de câteva ori, dar nu sunt absolut sigură.

După cinci minute, Seth devine neliniştit şi-şi bate uşor cu degetele genunchiul agitat.

— Simt că ar trebui să mă ridic şi să dansez sau ceva de genul ăsta. Să anim petrecerea asta.

Îmi mişc mâna prin aer.

— Dansează, îi zic.

Îşi înclină capul spre bărbatul solid de lângă el, care poartă o căciulă şi un hanorac cu glugă şi mănâncă alune.

— Mă întreb ce-ar face tipul ăsta dacă aş dansa.

Eu râd şi-mi ascund mâinile între picioare.

— Probabil că ar arunca în tine cu alune.

El se strâmbă, iar apoi îşi freacă în mod exagerat burta.

— Bun, sper s-o facă. Sunt lihnit.

Mă uit la cronometru.

— Au mai rămas două minute.

— Şi câştigăm sau pierdem?

— Scorul este de douăzeci şi opt la trei.

E1 îşi ridică mâinile în lateral şi mă priveşte nedumerit.

— Şi cine are douăzeci şi opt?

Eu fac semn spre pieptul meu.

— Noi. Câştigăm cu mult faţă de ceilalţi.

Mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, se uită la o femeie din faţa noastră şi miroase un hamburger.

— Dumnezeule, sunt atât de flămând!

Oftez, arătându-i scările.

— Atunci du-te şi ia ceva de mâncare. Sunt nişte chioşcuri afară.

Sceptic, fixează scările cu privirea.

— Vii cu mine? Suporterii sunt agitaţi.

Râzând, mă ridic în picioare, iar el mă urmează. Îmi cer scuze de cel puţin zece ori când calc fără să vreau oameni pe picioare. Când ajungem în dreptul scărilor, respir uşurată văzând spaţiul eliberat de lume şi îl urmez pe Seth, care coboară.

— Nu pleci, nu-i aşa? aud pe cineva strigând peste vuietul mulţimii.

Foarte sexy în uniforma lui, Kayden stă pe margine, cu ochii de smarald aţintiţi asupra mea.

Eu scutur din cap, apuc balustrada rece şi mă aplec peste ea.

— Nu, Seth vrea doar să-şi ia ceva de mâncare!

— Bun, pentru că nu vreau să-ţi iei şi norocul cu tine! strigă el facându-mi cu ochiul şi zâmbind.

Eu încerc să nu zâmbesc prosteşte.

— Nu-ţi bice griji! Mă întorc!

Aşteaptă-mă după ce se termină meciul, îmi şopteşte Kayden, buzele mişcându-i-se încet pe sub cască. Fermecată, dau din cap, iar el se întoarce la echipa lui cu un mers ţanţoş.

îmi îndrept din nou atenţia spre alee şi aproape dau peste Seth.

— Credeam că mergi înainte.

Mă ţin de balustradă şi fac un pas înapoi.

Mă priveşte neîncrezător, cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred.

Mă mişc într-o parte din calea unui bărbat.

— Ce anume?

El scutură din cap uimit.

— Eşti îndrăgostită de el.

Eu dau ochii peste cap, aproape râzând.

— Nu sunt. Acum, te rog, putem să mergem să-ţi iei ceva de mâncare înainte ca jocul să se termine, iar mulţimea să ne scoată afară?

Scuturând din cap, se retrage spre ultima porţiune de scări, încă gândindu-se la aceleaşi chestii absurde, dar se înşală. Nu sunt îndrăgostită de Kayden. Abia dacă îl cunosc, iar dragostea necesită mult timp, încredere şi multe alte lucruri pe care nu le înţeleg.

***

Seth mă lasă în tunel, chiar lângă vestiar. În scara asta are o întâlnire cu Greyson şi se îndreaptă ţopăind spre maşină. După ce mulţimea se risipeşte, mă aşez pe asfalt şi-mi verific mesajele.

Mama; Bună, scumpo. Am încercat să te sun în ultimele ore. Voiam să aflu dacă vii acasă de Ziua Recunoştinţei. Ştiu că te anunţ ram din scurt şi că ţi-am spus deja că plecăm din oraş, dar ne-am schimbat planurile şi o să fim acasă. Sună-mă.

Gândul de a mă întoarce acasă, la amintiri şi minciuni, mă face să oftez. Îmi pun telefonul în buzunar şi-mi îndrept atenţia în altă parte când începe să toarne cu găleata, ploaia inundând străzile şi trotuarele. Luminile stradale strălucesc printre stropi, iar eu inspir mireasma, închizând ochii.

— Drăcia dracului!

Vocea lui Kayden se aude acoperind zgomotul.

Deschid ochii. El e chiar în faţa mea, îmbrăcat cu un tricou gri Henley, blugi de culoare închisă şi bocanci. Părul îi este ud şi se uită la ploaie. Mă ridic şi îmi scutur de praf partea din spate a blugilor.

— Am avut dreptate în legătură cu norocul tău, spune el. I-am bătut măr.

Eu scutur din cap.

— Cred că aţi câşdgat datorită vouă. Nu mie.

Se apropie de mine.

— Imposibil, a fost numai meritul tău. Am jucat mai bine ca niciodată pentru că ştiam că mă urmăreşti şi am încercat să te impresionez.

— Ştii că te-am mai văzut jucând, nu-i aşa?

El îşi înclină capul într-o parte.

— Când?

Eu ridic din umeri.

— Uneori, tata mă obliga să-l însoţesc la antrenament deoarece părinţii mei credeau că trebuia să ies mai mult din casă. Stăteam în tribune şi mă uitam.

El mă priveşte cu tristeţe când îmi bag mâinile în mâneci şi schimb subiectul.

— Ce facem cu ploaia? Luke nu a venit cu maşina, nu-i aşa?

Privirea îi rătăceşte spre şuvoiul de ploaie care curge de pe acoperiş.

— Nu, noi mereu venim pe jos. Aş putea să rog pe cineva să ne ducă. Cred că unii oameni au venit cu maşina.

Mă uit la stropii care lovesc betonul ştiind că, dacă Seth ar fi fost aici, m-ar fi obligat să ies în ploaie.

— Pe listă scrie că trebuie să dansez în ploaie.

Kayden ridică din sprâncene când îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mea.

— Vrei să ieşi afară şi să dansezi?

Îl privesc şi iau o hotărâre.

— Nu, dar cred că o să alerg până la cămin. Ne vedem acolo.

Înainte să aibă timp să-mi răspundă, eu ies din tunel alergând cu mâinile pe cap, tremurând când picăturile reci îmi udă jacheta şi îmi curg pe faţă. Bălţile pleoscăie sub încălţările mele în timp ce alerg pe trotuar, simţindu-mă revigorată şi plină de energie. Tunetul bubuie în cer, iar ploaia biciuieşte mai puternic, dar eu îmi las mâinile pe lângă corp. Mă las condusă de val şi mă simt eu însămi când trăiesc momentul.

Kayden

Am fost plin de energie tot meciul. Cumva, faptul că ea, Callie, a fost acolo, fără să mă judece şi prezentă doar ca să mă susţină, a disipat tensiunea pe care tata mă facea să o simt mereu. Callie m-a făcut să mă bucur din nou de joc, iar eu am jucat mai bine ca niciodată.

După ce mă schimb de echipament, ies din vestiar. Ea stă pe jos, cu faţa întoarsă într-o parte şi cu ochii închişi. Pentru o clipă, mă holbez la ea şi-i studiez gura uşor deschisă, genele lungi care-i flutură de fiecare dată când tună şi felul cum i se mişcă pieptul când respiră, în cele din urmă, mă uit spre celălalt capăt al tunelului şi, la naiba, plouă torenţial.

Cât încerc să-mi dau seama cum să ne întoarcem la cămin fără să ne udăm, ea spune că dansul în ploaie este pe lista ei, iar apoi se avântă în furtună. Felul în care aleargă pe trotuar, călcând în bălţi şi cu mâinile întinse pe lângă corp, ca şi când ar fi unul dintre cele mai bune momente din viaţa ei, mă uimeşte.

— La naiba!

Mă duc după ea. Când apa îmi atinge corpul, este rece ca gheaţa. Din cauza ploii prea dese, îmi e greu să mă uit la Callie. Îmi protejez faţa cu braţul şi-mi ţin capul plecat.

Ea încetineşte când ajunge la stradă şi se uită dacă trec maşini, iar eu o ajung din urmă, gâfâind zgomotos.

— Ai înnebunit? o întreb în timp ce picăturile de apă zboară peste tot. Este al naibii de frig aici.

Speriată, sare înapoi când ploaia-i şiroieşte pe trup, iar părul i se lipeşte de obraji şi de gât.

— Nu ştiam că mă urmăreşti. Nu trebuia s-o faci.

O iau de mână şi alergăm de cealaltă parte a străzii, apa udându-ne hainele şi părul. Îmi ţin braţul deasupra capului ei, protejând-o de ploaie pe cât de mult posibil. Maşinile trec în sus şi în jos pe stradă în timp ce alergăm pe trotuar, spre căminul meu. Când ajungem la copacii din faţa clădirii, o ghidez spre intrarea laterală, dar ea îşi desprinde mâna din a mea şi fuge de sub copaci în ploaia torenţială.

— Callie, ce naiba faci? strig eu când îmi cad pe ceafa şi pe faţă stropi reci de pe ramuri.

Ea închide ochii şi-şi întinde braţele în lateral, lăsându-şi capul pe spate când se învârte, iar hainele ude i se lipesc de corp. Ploaia îi cade pe faţă şi îi picură din părul care s-a desprins şi-i atârnă pe spate. Jacheta îi cade de pe umeri, iar apa îi curge pe braţele goale.

Mă apropii un pic, incapabil să-mi iau privirea de la ea. Felul în care se mişcă şi în care ploaia-i scaldă trupul mă farmecă. Plecându-mi capul, ies în ploaie cu ca de la adăpostul copacului. Nu înţeleg de ce, dar trebuie să fiu în preajma ei. Niciodată nu m-am mai simţit aşa şi asta mă înveseleşte şi mă înspăimântă al dracului de mult, deoarece niciodată nu am avut nevoie de nimic de la nimeni.

Mă opresc în faţa ei în mijlocul ierbii noroioase, iar ea deschide ochii şi-şi flutură genele în ploaie. Vrea să-şi ridice capul, dar eu îi cuprind faţa cu mâinile, ţinând-o pe loc. Mă înclin în faţă şi îmi apropii gura de a ei. Sorb ploaia de pe buza ei de jos şi o gust încet, simţindu-i căldura respiraţiei lângă gura mea.

— Kayden, şopteşte ea şi închide ochii când îşi mişcă degetele pe spatele meu, împletindu-şi-le în părul meu.

Îmi strecor adânc limba în gura lui Callie, iar mâna mi se încâlceşte în părul ei ud. Cealaltă mână îmi alunecă pe gâtul ei, lăsând o urmă fierbinte în timp ce îi pipăi hainele ude şi corpul, spre şolduri. O ridic, iar ca suspină când îmi cuprinde talia cu picioarele. Fierbinţeala corpurilor noastre ne încălzeşte hainele ude când ne agăţăm unul de celălalt. Ţinând-o strâns şi cu braţele sub fundul ei, o sărut pasional în vreme ce ploaia aproape ne îneaeă. Călcând pe iarbă, mai deschid ochii din când în când, ca să mă asigur eă merg în direcţia corectă spre căminul meu.

Din fericire, cineva intră în clădire chiar în clipa în care ajungem la uşă. Cu piciorul, prind uşa înainte să se închidă, o deschid larg şi intrăm în hol fără să o las jos pe Callie. Înăuntru sunt oameni care se uită la noi curioşi, dar nu mă opresc. Asta-i unul dintre momentele alea care aproape m-ar ucide dacă aş da înapoi.

Simt tot când mâinile îmi rătăcesc pe corpul ei: cum îmi sare inima din piept, cum mâinile ei în părul meu mă fac să respir repede, entuziasmul de a o duce în camera mea, nerăbdarea de a o atinge mai mult, de a o face să geamă, cum se agaţă de mine, cu încredere şi având nevoie de mine.

Nimeni nu a mai avut vreodată nevoie de mine, pentru că nu am lăsat pe nimeni să se apropie atât de mult.

Callie

Dansez în ploaie, exact aşa cum se presupune că trebuie să o fac. Este frig, dar mă simt minunat, deoarece a fost alegerea mea. În timp ce mă învârt, Kayden vine spre mine cu frică şi dorinţă în privire, iar asta mă sperie şi mă încântă. Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru ce mă aşteaptă dincolo de acea privire, dar vreau să aflu.

El îmi cuprinde obrajii uzi şi mă sărută pe îndelete, ca şi când ar memora fiecare secundă. Este sărutul perfect, iar eu pretind că este pentru prima dată când îl sărut aşa cum îmi doresc.

Mă ridică şi mă duce-n braţe spre camera lui, cu buzele lipite de ale mele.

Mă ţin bine şi îmi spun că pot să fac mai multe de data asta, că trebuie doar să am încredere în el.

Cumva, reuşeşte să deschidă uşa de la camera lui fără să mă lase jos, intră clătinându-se şi închide uşa. Râzând cu buzele lângă ale mele, loveşte cu piciorul ceva care se izbeşte de perete cu un zgomot surd. Îmi cobor picioarele pe podea când îşi strecoară mâinile sub tricoul meu, iar eu îi simt palmele reci pe piele. Îmi trec degetele prin şuviţele lui ude, peste umerii laţi şi spre partea de jos a tricoului său, de-a lungul muşchilor abdominali.

Atingerea mea îl face să se crispeze şi-mi dă mâna la o parte.

— Îmi pare rău, îi spun.

E1 clipeşte la mine, iar apoi îşi întinde mâna peste umăr şi îşi scoate tricoul, aruncându-l pe podea. L-am mai văzut o dată fără tricou, la casa de oaspeţi. De data asta este diferit totuşi. Lumina îi scoate în evidenţă toate cieatricele albe mici şi mari de pe pieptul musculos, de pe braţe şi de pe abdomenul ferm. Unele sunt la fel de mici ea unghiile mele, altele sunt mai mari, iar una se întinde pe toată partea din faţă.

Impulsiv, mă aplec înainte, închid ochii şi îmi ating buzele de mijlocul pieptului său, deasupra inimii, suflarea mea mângâindu-i pielea.

— Callie, spune el când i se încordează muşchii. Nu cred că...

Se opreşte când încep să-l sărut peste tot pe piept, asigurându-mă că ating fiecare cicatrice, dorindu-mi să-i şterg amintirea lor, dar ştiind că amintirile atât de neplăcute nu dispar.

Îmi mişc capul spre clavicula lui, spre gât şi bărbie. Nu ştiu ce fac sau ce simt, dar este ceva nou şi lipsit de experienţă, care mă face să simt un val de adrenalină prin corp. Când ajung la buzele lui, le sărut, iar apoi mă îndepărtez.

El are ochii mari, respiră sacadat, iar agonia i se citeşte pe chip. Mă încordez, îngrijorată că am făcut ceva greşit, dar apoi expresia i se relaxează. Mă cuprinde cu mâinile de ceafă, vârfurile degetelor apăsându-mi pielea în timp ce se apleacă să mă sărute cu atât de multă pasiune încât nu-mi mai simt răceala din trup.

Kayden mă îndreaptă către pat, îmi ia jacheta de pe umeri şi îmi atinge partea de jos a tricoului. Îmi spun că mă pot descurca; îmi spun că nu mă va răni în vreme ce-mi ridic braţele, iar el mă dezbracă de tricou.

Este un pas mare care mă sperie de moarte, dar el îşi lipeşte buzele de ale mele înainte ca gândurile să mă ajungă din urmă. Îmi pun mâinile pe bicepşii lui când îmi desface încheietoarea sutienului, iar acesta îmi cade de pe braţe. Abia respir când îi simt pielea goală pe a mea. Mă simt bine. Şi rău. Pare că este tot ce mi-am dorit, dar nu credeam că pot să am.

Gura lui încetează să o mai sărute pe a mea şi coboară pe gâtul meu, oprindu-se în partea de sus a pieptului. Când îmi atinge pentru prima dată sfârcul cu gura, închid ochii. Strâng pumnii, neştiind spre ce să-mi canalizez energia neputincioasă în dmp ce-şi plimbă limba de-a lungul rotunjimii sânilor. Un strigăt rugător îmi scapă printre buze când genunchii încep să-mi cedeze. El mă prinde de talie şi mă ajută să-mi ţin echilibrul cu palmele-i dogoritoare, sărutându-mă pe piept. O senzaţie care mă furnică mi se răspândeşte între coapse, iar eu ţip, apucându-l de păr, când inima îmi zvâcneşte în piept.

— Eşti atât de frumoasă, şopteşte Kayden în vreme ce mă lupt să rămân în picioare.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el când mă ţintuieşte jos.

Mă lupt ca să mă eliberez, dar genunchii lui mă apasă pe gambe şi el îmi cuprinde încheieturile mâinilor, prinzându-mi braţele deasupra capului.

Totul revine cu forţa ploii şi a fulgerelor de afară. Deschid ochii şi mă smucesc, încrucişându-mi braţele pe piept.

— Îmi pare rău. Nu pot face asta.

El clipeşte, şocat.

— Ce s-a întâmplat?

Mă rotesc, căutând pe podea.

— Nu este nimic. Am nevoie de tricou.

Dau la o parte cu piciorul unele haine de pe podea, iar plămânii mi se contractă puternic şi de-abia reuşesc să respir.

— Am nevoie de tricou.

Mă atinge uşor cu degetele pe braţ, iar eu tresar, respirând adânc şi abţinându-mă să nu plâng.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, mă imploră el.

— Nimic.

Ştergându-mi lacrimile, îi dau mâna la o parte.

— Pur şi simplu trebuie să plec.

Mâinile îi coboară pe umerii mei şi mă obligă să stau cu faţa la el. Eu continui să mă uit la podea, refuzând să-l privesc. Cu degetul sub bărbie, îmi înalţă capul.

Se uită atent la lacrimile mele şi cască ochii.

— O, Dumnezeule, credeam că eşti de acord să mergi atât de departe. Îmi pare rău.

— Nu este din vina ta.

Cu braţele încă acoperindu-mi pieptul, mă îndrept către uşă.

— Atunci ce este? Face un pas spre mine şi îmi caută privirea, disperat să afle un răspuns. Callie, chiar mă sperii acum. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat, adaugă el.

Eu scutur din cap şi mă îndepărtez, cu umerii plecaţi din cauza umilinţei.

— Nu pot să-ţi spun. Trebuie să plec.

Când sendmentul neplăcut din stomacul meu începe să crească şi să pună stăpânire pe mine, mă clatin spre uşă, gata să fug afară fără tricou. El se pune repede în faţa mea, blocându-mi calea cu trupul lui.

— Nu poţi să ieşi aşa, spune şi se uită la pieptul meu gol.

— Trebuie să ies de aici, mă înec eu şi-mi cuprind abdomenul.

— Simt că am făcut ceva greşit... te-am rănit sau ceva de genul ăsta?

Umerii mi se clatină când mă înec printre suspine.

— Tu nu ai făcut nimic. El a făcut.

— Cine?

Păşeşte spre mine, iar eu sunt pe cale să-mi bag degetul în gât chiar acolo, în faţa lui, pentru că nu mă mai pot abţine.

Mă dau într-o parte, încercând să-l ocolesc, simţind că pereţii mă sufocă. Am nevoie de aer.

— Trebuie să ies de aici.

Mă prinde cu degetele de mijloc.

— Nu te pot lăsa să pleci aşa. Ai suficientă încredere în mine şi spune-mi.

— Nu! N-o să poţi suporta.

— Callie.

E1 se sperie. Eu mă sperii. Toată situaţia este o încurcătură.

— Pot să suport orice mi-ai spune.

Eu scutur din cap când mi se clatină genunchii, iar el mă sprijină.

— Nu, nu poţi.

Voma îmi arde gâtul, urechile îmi ţiuie, iar ochii mi se înceţoşează de

lacrimi. Rămân fără suflare, iar ameţeala îmi străbate corpul.

— Nimeni nu vrea să audă cum a fost violat un copil de doisprezece ani... Trebuie să ţin secret lucrul ăsta. Trebuie să...

Tac, ştiind că nu-mi voi mai putea retrage niciodată cuvintele.

Mă smucesc din braţele lui, simţindu-mă ruşinată, dar mă apucă de mână şi mă trage de braţ, strângându-mă la pieptul lui. Îmi cuprinde capul şi-mi mângâie părul în timp ce umerii îmi tremură, iar lacrimile mele îi inundă pieptul plin de cicatrice.

Capitolul 14

#34 Lasă pe cineva Lasă-l pe Kayden să se apropie de tine

Kayden

Dacă aş putea să o îmbrăţişez pentru totdeauna, aş face-o. Nu mă aşteptam să spună aşa ceva. Ştiam că ascundea ceva întunecat, dar nu asta. Simt o durere profundă în piept şi îmi este greu să nu lovesc din nou cu pumnul în tăblia patului. Faptul că nu vreau să-i dau drumul din braţele mele este singurul lucru care mă împiedică.

A plâns mult şi fiecare suspin aproape că m-a sfâşiat. Parcă mi s-ar fi desfăcut nişte copci. În cele din urmă, a adormit ghemuită lângă mine, cu capul lipit de pieptul meu. Cu degetele, trasez linii pe spatele ei gol şi mă uit într-un punct fix, întrebându-mă cum de a putut cineva să-i facă aşa ceva.

Nu ştiam dacă pot să suport. Cu cât stau mai mult întins acolo, cu atât mai mult mă consumă mânia. Îmi îndoi degetele şi îmi înfig unghiile în piele, luptându-mă să rămân nemişcat.

Callie începe să se foiască şi se uită la mine cu ochi umflaţi şi roşii.

— Eşti bine? o întreb şi-i dau la o parte părul de pe frunte.

— Sunt bine.

Vocea îi este răguşită, obrajii roşii, iar pupilele dilatate.

Mă opresc, neştiind sigur care e întrebarea potrivită sau dacă măcar există vreuna.

— Callie, ce mi-ai spus... Cine mai ştie despre asta?

— Nimeni. Umerii goi i se ridică şi coboară în timp ce se luptă să respire. În afară de Seth, adaugă ea.

Ezit, cu degetele încă în părul ei.

— Nici măcar mama ta?

Tristeţea din ochii ei aproape mă ucide.

— Doar tu şi Seth.

Ea îşi coboară capul, ascunzându-şi faţa.

Am vrut să o întreb cine-a făcut-o, ca să pot să-l vânez şi să-l ucid în bătaie. Mii de idei îmi inundă mintea, dar nu am apucat să o cunosc destul de bine încât să fac presupuneri. Aş putea să o întreb, dar în clipa asta s-ar putea să o distrug dacă o foc. Ştiu asta pentru că, o mare parte din viaţa mea, m-am aflat în punctul ăsta.

— Cred că ar trebui să te îmbraci.

Îmi ridic capul şi mă uit la ceasul de pe noptieră peste umărul ei.

— Îmi pare rău. Probabil că ai lucruri de făcut, iar eu stau aici şi te reţin.

Ea îşi înclină capul într-o parte ca să se retragă din braţele mele, dar îmi

îndoi braţele şi o strâng la piept.

— Am spus asta doar pentru că Luke o să se întoarcă în curând, îi explic eu, apropiindu-i faţa de mine. Nu pentru că vreau să te îmbraci şi să pleci.

— O.

Ea se relaxează un pic, buclele părului ei împrăştiindu-se pe pieptul meu când se uită în jos.

Îi dau la o parte părul care miroase un pic a ploaie şi o sărut încet pe buze. Când mă retrag, pare surprinsă.

— Kayden... eu... eu... Nu-şi găseşte cuvintele. Nu trebuie să fii cu mine doar pentru că mă compătimeşti. Nici măcar nu am vrut să-ţi spun asta. Pur şi simplu m-am lăsat dusă de val, adaugă ea.

Îmi cobor uimit privirea spre Callie.

— Sunt cu tine pentru că asta vreau.

Ea înghite cu greu.

— Chiar şi după ce ţi-am spus?

Îmi trec degetul de-a lungul maxilarului ei.

— Callie, ce-am simţit acum o oră pentru tine simt şi acum. Nu s-a schimbat nimic.

Clipind, se străduieşte să nu plângă.

— Eşti sigur? Pentru că uneori... uneori sunt un dezastru. Nu-i prima dată când mă port aşa. Aşa sunt când îmi amintesc unele lucruri.

Dau din cap, speriat de moarte. Vreau să fiu cu ea, mai mult decât orice în clipa asta. Sper doar să fac faţă situaţiei, de dragul ei.

Callie

Nu am vrut să i-o spun chiar aşa direct, dar nevoia de a pleca de lângă el, ca să scap de senzaţia haină din trupul meu, era copleşitoare. Am lăsat-o să-mi scape, în speranţa că o să se sperie şi-o să mă lase să plec, dar el a făcut opusul. A rămas şi mi-a permis să plâng, lăsându-mă să mă descarc şi oferindu-mi mai mult decât va şti vreodată.

M-am simţit eliberată când am spus-o cu voce tare, ca şi când mi-aş fi recăpătat controlul asupra unei părţi din viaţa mea. Sper doar să rămână aşa.

El nu mă lasă să plec atunci când mă ridic, corpul lui ridicându-se odată cu al meu. Pentru moment, îmi dă drumul ca să treacă peste mine şi să-mi ia sutienul de pe podea. Îmi trec braţele prin bretele şi mâinile îmi tremură când mi le întind la spate ca să prind încheietoarea. După aceea el îmi ia tricoul, mi-l scutură şi mi-l bagă pe cap. Ridic braţele şi el trage de tricou în jos, ca să mă acopere.

— Ce vrei să faci restul zilei? întreabă el şi se uită la fereastră. Sau ar trebui să spun al nopţii?

Îmi trag tricoul peste abdomen şi îmi scot părul de sub guler.

— Probabil că ar trebui să mă întorc în camera mea şi să-mi fac temele. Încă am multe de terminat.

— Ştii că, practic, şcoala se termină peste câteva zile?

— Ştiu, dar am lipsit de la multe cursuri când... te evitam.

Din dulap, el ia un tricou roşu pe care şi-l trage peste cap, aranjându-şi părul.

— Vrei să te conduc?

— Dacă vrei, spun eu, simţindu-mă vinovată pentru că îl oblig să mai Iacă ceva pentru mine.

Deja a făcut destule în seara asta.

El schiţează un zâmbet.

— O să te conduc înapoi la căminul tău.

Ieşim împreună afară, iar eu mă simt ciudat, mai ales când mă ia de mână. Luminile din căminul meu licăre la distanţă, iar singurul lucru asupra căruia mă pot concentra este să ajung acolo.

— Pleci acasă de Ziua Recunoştinţei? întreabă el în timp ce traversăm peluza udă şi ne aplecăm pe sub copaci, unde ploaia cade peste noi.

Ridic din umeri.

— Nu plănui am să fac asta, dar poate că da. Părinţii mei urmau să plece în Florida cu avionul de sărbători, dar mama mi-a trimis mai devreme un mesaj şi mi-a zis că vor rămâne acasă şi că ar trebui să mă duc şi eu.

— Ar trebui să vii cu mine şi cu Luke, îmi sugerează când traversăm strada, prin bălţi şi sărind pe trotuar. Ne întoarcem în câteva zile.

Sunt multe motive pentru care nu vreau să merg acasă; unul este acela că tipul care mi-a ruinat viaţa ar putea fi la mine acasă.

— O să mă gândesc la asta şi te anunţ.

— Să ştii că ar putea fi amuzant, spune el rânjind. Ai putea să-ţi petreci timpul cu mine şi cu Luke, iar eu aş putea să-ţi arăt inexistentele momente amuzante din viaţa noastră.

Îi zâmbesc, deoarece cuvintele lui îmi amintesc de viaţa mea de acasă şi de cât de mult o urăsc.

— Probabil.

E1 se linge pe buze şi pare că vrea să mă sărute şi, chiar dacă vreau să facă asta, sunt încă îngrijorată că o face din motivele greşite. Întind mâna spre clanţa de la uşa căminului.

— Mulţumesc că m-ai condus.

Îmi retrag mâna din a lui şi mă grăbesc pe hol, lăsându-l uluit, încerc să nu privesc baia când trec pe lângă ea, dar este singurul lucru la care mă gândesc şi sfârşesc întorcându-mă.

După ce termin, pot să respir din nou.

Kayden

Nu pot să nu mă gândesc la ce i s-a întâmplat lui Callie. Cred că ea a crezut că, dacă-mi spune, o să mă sperie, dar a avut efectul opus. Nu vreau decât să fiu cu ea şi să o protejez, aşa cum nu a făcut-o nimeni cu mine. Vreau să mă asigur că nu i se mai întâmplă nimic rău.

Se apropie sărbătorile, iar eu mă pregătesc să plec acasă. Sincer, nu vreau să mă întorc acolo, dar unde altundeva să mă duc? Nu am pe nimeni în afară de părinţi, indiferent de cât de netrebnici sunt. Iar mama practic m-a implorat, spunând că Tyler va fi acasă, iar eu nu l-am văzut de câţiva ani. Mă întreb cum îi este acum, după atâţia ani de beţie.

Eu şi Callie ne-am petrecut ultimele câteva zile împreună, uitându-ne la filme şi discutând, însă doar ca prieteni. Nu pentru că aşa am vrut să fie, ci pentru că nu ştiu cum să încerc să duc asta mai departe.

Mă întorc spre camera mea de la ultimul curs înainte de a mă îndrepta spre casă, când o zăresc rătăcind printre copaci şi citind o carte. Are părul lăsat pe umeri şi este îmbrăcată cu un tricou gri cu mâneci lungi şi blugi negri.

— Citeşti o cane bună? o întreb şi mă opresc în faţa ei.

Ea îşi ridică brusc privirea şi închide cartea eare, de fapt, este jurnalul ei.

— Hei, ce faci?

Mă uit la caiet, iar apoi ridic o sprânceană.

— Ştii, într-o zi va trebui să mă laşi să citesc unele lucruri pe care le scrii acolo.

Ea scutură repede din cap, strângând jurnalul la piept şi roşind.

— În niciun caz.

Reacţia ei mă face să vreau şi mai mult să-l citesc.

Păşim împreună pe iarbă fără să ne îndreptăm spre un loc anume, ci doar să ajungem pe trotuar.

— Te-ai gândit dacă pleci acasă? o întreb şi-mi bag mâinile în buzunare. Ştii că eu chiar vreau să te duci.

Ea se încruntă.

— Asta vrea şi mama, dar nu ştiu… Pur şi simplu nu-mi place să fiu acasă. Îmi aduc aminte de prea multe lucruri.

— Şi eu, îi confirm. Şi de aceea ar trebui să plecăm împreună. Putem să ieşim în fiecare zi şi să ne petrecem timpul împreună. Nici lui Luke nu îi place să fie acasă, aşa că ştiu că o să ne ducă oriunde cu maşina.

Sceptică, ea se uită printre gene.

— Bine, o să mă gândesc la asta.

— Pari sceptică.

— Doar că… pare incredibil ca tu, eu şi Luke să ne petrecem timpul împreună.

— De ce nu am face-o?

Ridică din umeri, lovind cu piciorul noroiul de la marginea peluzei.

— Pentru că nu am mai facut-o. Ne cunoaştem de ani de zile şi doar aici am stat de vorbă. Departe de Afton.

Mă clatin în faţa ei, iar ea aproape că intră în mine.

— Crezi că m-aş debarasa de tine doar pentru că ne întoarcem acasă?

Callie ridică iar din umeri şi priveşte în jos.

— Într-un fel, este inevitabil. Oamenii vor fi acolo şi mulţi dintre cei cu care îţi petreci timpul nu mă plac.

Îi ridic capul cu un deget sub bărbie şi mă uit în ochii ei albaştri şi trişti.

— Te referi la Daisy?

— La Daisy, la prietenii ei, la toţi cei cu care am fost colegi, spune ca tristă. Dar nu contează. Pur şi simplu nu am chef să merg acasă.

Trece cartela prin sistemul de siguranţă şi deschide uşa clădirii ei. Aerul cald ne învăluie când păşim pe holul gol.

— Atunci ce-o să faci? O să rămâi singură aici?

— Sunt mare, spune ea când intrăm în lift, iar apoi scutură din cap când încep să zâmbesc. Nu la propriu.

Liftul urcă, iar eu tac în timp ce încerc să găsesc o cale de a o convinge să vină cu mine. Când ajungem la uşa dormitorului ei, încep să intru în panică. Gândul de a o lăsa singură aici îmi sfâşie sufletul.

— Bine, am să fiu foarte sincer cu tine.

Respir adânc, pentru că ceea ce urmează să spun este foarte adevărat şi sunt mai sincer decât am fost vreodată.

— Nu vreau să fiu departe de tine atât de mult timp.

Ea îşi suge şi-şi muşcă buza de jos.

— Sunt sigură că o să te descurci.

Întinde mâna spre sistemul de siguranţă şi apasă codul. Vrea să apese pe clanţă, dar eu o prind de încheietura mâinii.

— Ba nu, n-o să mă descurc, o asigur cu o voce nesigură. Încep să-mi placă micile noastre discuţii şi… şi tu eşti singura care mă cunoaşte cu adevărat.

Umerii i se încovoaie în timp ce mă priveşte cu empatie.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu mama şi să o întreb câteva lucruri. O să te anunţ mâine.

Îi dau drumul şi mă retrag, simţindu-mă cumva mai bine.

— Promite-mi că o să te gândeşti cu adevărat.

Ea dă din cap şi apasă pe clanţa uşii.

— Promit.

Face un pas înăuntru, dar eu nu o pot lăsa încă să plece. O prind de mânecă şi o trag din nou pe hol.

— Ce faci...

Înainte ca oricare din noi să poată protesta, îmi lipesc buzele de ale ei, tăindu-i respiraţia. Îi ating faţa cu mâna şi îi ţin obrazul în palmă în timp ce-mi ţin cealaltă mână lipită de spatele ei, trăgându-i trupul lângă al meu. Îmi strecor limba în gura ei; e doar un sărut rapid, dar care exprimă dorinţa pe care o simt. Picioarele ne cedează, iar eu întind mâna, sprijinindu-ne de zid înainte să cădem pe podea. Ea geme uşor, iar eu mă retrag, ştiind că, dacă mergem mai departe, îmi va H mult mai greu să o las să plece.

Ea clipeşte frenede atunci când mă retrag, zâmbind, pe hol.

— Şi să nu uiţi că mi-ai promis.

Uimită, intră în cameră şi-şi aruncă jurnalul pe pat, înainte de a închide uşa.

***

— Ai vechiul anuar la tine? îl întreb pe Luke atunci când intru în camera noastră.

— Cred că da, spune el, întorcându-şi privirea de la televizor pentru o fracţiune de secundă.

Joacă un joc de curse, fiind complet absorbit în timp ce loveşte cu degetele butoanele de control.

— De ce?

— Pot să mă uit la el o secundă?

Iau o cutie de suc din mini frigider.

Îmi arată uşa dulapului, întorcându-şi din nou privirea spre ecran.

— Cred că este în geamantanul meu de acolo.

Las cutia de suc la picioarele patului şi mă duc la dulap. Deschizând încuietorile geamantanului, ridic capacul şi caut printre cărţi, până când dau de anuar, ascurts îhtr-o parte. Dau paginile până când ajung la secţiunea „L” şi găsesc „Callie Lawrence”.

Fata din fotografie nu este Callie pe care o cunosc. Părul li ajunge până la bărbie şi este subţire şi ciuntit, de parcă s-ar fi tuns singură. Poartă o jachetă largă, care îi ascunde umerii supli ţi conturul excesiv cu creionul îi înghite frumoşii ochi albaştri. Totuşi, tristeţea i se citeşte în privire; o bântuie.

Mă uit după ea prin alte câteva pagini, dar parcă nici n-a existat. Mă ridic în picioare, pun albumul înapoi ţi închid geamantanul, întrebându-mă cum ar fi fost să fim prieteni în liceu. Dintr-un motiv oarecare, cred că, probabil, lucrurile ar fi fost mai simple, iar greutatea de pe umerii mei ar fi fost un pic mai suportabilă.

Callie

A doua zi dimineaţă, Seth mă trezeşte înghiontindu-mă de o mie de ori în coaste. În mâini ţine cafea cu lapte şi gheaţă, părul blond îi este un pic răvăşit ţi hotărârea i se citeşte pe chip.

— Am avut visul ăsta, începe el ţi se lasă pe marginea patului meu. Că poate ar trebui să discuţi cu mine. De fapt, am sentimentul ăsta cu adevărat negativ că mi-ai ascuns ceva.

Are dreptate. Nu i-am spus cum am cedat nervos în faţa lui Kayden. În ultima vreme, el a fost cu adevărat fericit; s-a întâlnit cu Greyson, iar eu nu am vrut să-i stric dispoziţia cu gândurile mele întunecate.

Mă ridic ţi iau cafeaua cu gheaţă, pe care o beau aproape pe toată din câteva sorbituri.

— Credeam că pleci acasă în dimineaţa asta.

E1 dă din cap ţi soarbe cu paiul.

— Plec, dar îl iau şi pe Greyson, deci trebuie să plec un pic mai târziu.

—

îmi duc picioarele la piept ţi îmi sprijin bărbia de genunchi.

— Vine cu tine acasă?

Uimit, Seth scutură din cap.

— În niciun caz. Îţi imaginezi ce-ar ieşi dacă aş aduce un tip acasă, ca să o cunoască pe mama? în plus, abia dacă îl cunosc.

Îmi ridic bărbia de pe genunchi şi mestec cu paiul.

— Dar cât timp trebuie să cunoşti pe cineva înainte să însemne ceva?

El se aşază pe pat şi se sprijină cu braţele pe genunchii mei.

— Asta trebuie să decidă cei în cauză şi, parţial, ăsta-i motivul pentru care am venit la tine.

Eu pretind că mă bosumflu.

— Nu ca să-ţi iei rămas-bun de la cea mai bună prietenă a ta?

— Asta-i doar un motiv, spune el pe un ton serios. Celălalt motiv este că m-am întâlnit cu Kayden în dimineaţa asta. Acum, de obicei, stăm un pic de vorbă despre lucruri cu adevărat stupide, dar astăzi m-a tot întrebat de tine. Voia să afle dacă ştiu ce faci de Ziua Recunoştinţei şi dacă te-am vizitat în ultima vreme. Ai vrea să-mi spui ceva?

Mă încrunt.

— Trebuie să o fac?

El dă din cap şi lasă paharul din plastic pe podea, lângă picioarele lui.

— S-a întâmplat ceva între voi?

Ezit.

— Poate că da.

Răbdător, aşteaptă să îi explic. Oftând, îi spun în cele din urmă, omiţând câteva dintre detaliile mai intense, dar zicându-i destule încât să înţeleagă esenţialul.

— I-ai spus? întreabă el cu ochii lui căprui, acum mari. Chiar i-ai spus? De ce nu mi-ai zis asta mai devreme? Astfel de lucruri trebuie să mi le spui imediat ce se întâmplă.

— Pentru că erai foarte fericit şi pentru că nici măcar nu ştiu ce părere am despre asta. Adică, i-am povestit fără să vreau.

Dau la o parte pătura de pe mine şi mă apropii mai mult de marginea patului, lăsându-mi picioarele pe podea.

— Într-un moment de panică.

— Pentru că te atingea?

— Nu, nu din cauza asta. Mi-a plăcut că mă atingea, doar că a spus ceva care mi-a amintit de… ce s-a întâmplat.

Seth învârte paiul în băutura lui.

— Kayden s-a purtat frumos cu tine? Nu te-a rănit sau te-a făcut să te simţi de rahat după ce i-ai spus?

— Părea în regulă. Îmi iau băutura, iar condensul îmi umezeşte pielea. Dar poate că a părut aşa pentru că îi este milă de mine.

Seth îşi loveşte genunchii cu degetele.

— Sau pentru că înţelege cum este să te rănească cineva.

Îmi şterg mâna udă de partea din faţă a pantalonilor.

— S-ar putea să fie asta, dar nu vreau să fie nevoit să aibă de-a fiice cu problemele mele. Are şi el destule pe cap.

— Sau poate că te sperie faptul că te face să simţi lucruri de care nu eşti sigură.

El arată cu degetul.

— Iar mă psihanalizezi? întreb eu şi mă ridic în picioare.

Seth dă din umeri.

— Poate, dar eu cred că lui chiar îi pasă de tine. Ar fi trebuit să-l fi auzit în ziua aia în care erai la bibliotecă, iar eu te-am sunat ca să afle unde eşti. Chiar şi-a făcut griji pentru tine.

Iau un elastic din cutia de pe masa de toaletă şi-mi prind părul, lăsându-mi nişte şuviţe pe lângă faţă.

— Probabil pentru că am fugit de el după ce am... Mă opresc.

— După ce ai avut un orgasm? continuă el. Orgasm. Orgasm. Orgasm. Nu este un cuvânt urât, Callie.

— Ştiu asta.

Îmi termin băutura şi sorb frişca de pe pai înainte de a arunca paharul gol la coş.

— Bine atunci.

Se ridică în picioare şi îşi netezeşte pliurile de pe blugii lui strâmţi.

— Uite sugestia mea. Ar trebui să te duci acasă de Ziua Recunoştinţei. Du-te cu Kayden şi cu Luke, întoarce-te şi distrează-te un pic. Nu sta singură pe aici. Mă nelinişteşte asta.

— Vreau să merg cu ei, recunosc eu. Dar dacă el este acolo? îmi dă telefonul.

— Sun-o pe mama ta şi află. Îmi iau telefonul de la el.

— O să-i trimit un mesaj.

Eu: Cine o să stea la noi acasă de Ziua Recunoştinţei?

Mama: Până acum, nimeni. Fratele tău a spus eă nu vine, iar bunicii şi-au anulat vizita. Te rog, spune-mi că vii acasă, dragă.

Ezit şi mormăi frustrată.

Eu: O să vin acasă, dar trebuie să văd dacă mai găsesc pe cineva să mă aducă cu maşina.

Mama: Poate tata să te aducă, dacă trebuie.

Eu: S-ar putea să vin acasă cu cineva.

Mama: Cu cine?

Eu: Cu cineva.

Mama: Callie Lawrence, ce secrete ai? Este cineva pe care îl cunosc?

Eu: Nu ştiu.

Mama: Callie, spune-mi. Te rog. O să-ţi fac plăcinta preferată. Eu: Trebuie să-mi fac bagajele. Ne vedem curând.

— Uau, mormăie Seth când citeşte mesajul peste umărul meu, respirând spre mine cu miros de cafea. Este foarte insistentă.

— Nu este obişnuită să am prieteni.

Îmi setez telefonul pe vibraţii şi îl pun din nou în buzunarul de la spate.

— Probabil ştie că este cineva de acasă.

Îmi rânjeşte conspirativ când îşi atinge uşor degetele între ele.

— Ce crezi că o să facă atunci când o să afle cine este?

Eu ridic din umeri, iau un rucsac de sub pat, iar apoi îmi flutur teatral mâinile în faţă.

— O să o ia razna. O să sară-n sus şi-n jos, „O, Dumnezeule! O, Dumnezeule!”

El chicoteşte.

— Dar pled?

Cu inima strânsă, dau aprobator din cap.

— Mda, mă duc. Atâta vreme cât Kayden mă ia cu maşina.

Îşi acoperă gura cu mâna ca să nu râdă.

— Pun pariu că i-ar face plăcere să te ducă cu maşina.

Strâng din buze şi mă abţin să nu zâmbesc. Oricât m-aş preface, ideea îmi face tot corpul să vibreze. Încep să-mi pun hainele în rucsac, ignorându-i comentariul.

— Fă-mi o favoare.

Vine în faţa mea şi mă priveşte în ochi, cu o expresie serioasă.

— Dacă vrea, lasă-l să se apropie de tine, bine? De fapt, poţi să tai numărul treizeci şi patru de pe listă.

Îmi împăturesc jacheta şi o pun în rucsac.

— Zici să las pe cineva să se apropie de mine, dar am facut-o deja – cu tine.

— Ei bine, o să tai şi-o să scriu Kayden acolo. Se retrage spre uşă şi se opreşte înainte de a ieşi. Sună-mă în fiecare zi, ca să nu-mi fac griji, adaugă el.

— Da, să trăiţi, spun eu ferm cu un salut, iar el râde. E valabil şi viceversa.

După ce pleacă, termin de făcut bagajele şi mă trântesc pe pat, ca să-l sun pe Kayden.

— Hei, răspunde el şi un zgomot surd se aude în fundal.

— Hei... te pregăteşti să pleci acasă?

— Mda, chiar acum ne ducem lucrurile la fiirgonetă. De fapt, mă pregăteam să vin la tine la cămin.

— De ce?

E1 chicoteşte la telefon.

— Ca să mă asigur că îţi faci bagajele ca să te întorci acasă.

Eu trag de cuticula unei unghii.

— Cine spune că merg?

— M-am întâlnit cu Seth în dimineaţa asta şi mi-a promis că o să te convingă, spune el. Şi am ştiut că o va face.

— Seth se cam transformă într-un trădător, îi răspund şi mă întind pe pat, fixând cu privirea afişul de pe peretele din faţa mea.

— Callie, dacă nu vrei să mergi, nu trebuie să o foci. Face o pauză. Dar chiar vreau să vii, adaugă el.

Eu încă nu sunt sigură că vreau.

— Bine, o să fiu gata în câteva minute.

Închid telefonul şi mă uit pe fereastră la ploaie, la praf şi la frunzele împroşcate pe iarbă, aduse de vânt. Cum de-a putut să-şi schimbe viaţa mea atât de rapid cursul? Fac lucruri pe care nu le-aş face în mod normal; am încredere în oameni, simt lucruri, îmi trăiesc viaţa. Mă întreb cât timp va dura.

Capitolul 15

#21 Plicdseşte-te

Callie

Au trecut două zile de când Kayden şi Luke m-au lăsat acasă. Din fericire, era noapte, aşadar mama nu a alergat afară, ca să mă facă de râs. Am comunicat cu Kayden de câteva ori prin mesaje, dar nu ne-am petrecut timpul împreună.

Tot drumul spre casă am trăit o experienţă extracorporală. Mergeam în fiirgonetă cu Luke şi Kayden şi totul era suprarealist, ca şi când aş fi urmărit cum mi se întâmplă asta, în loc s-o trăiesc. Am mai trăit câteva momente asemănătoare, dar nu m-am simţit bine niciodată. Erau rele şi pline de imagini pe care îmi doresc să nu le li văzut.

Mai sunt două zile până la Ziua Recunoştinţei, iar eu şi mama suntem în bucătărie. Dulapurile sunt pline de mâncare, cuptorul cu oale şi chiuveta cu vase murdare. De-a lungul pereţilor cafenii, în mijlocul mesei, pe pervazul geamului şi în jurul tocului uşii sunt decoraţi uni portocalii şi maro în formă de frunză – mamei i-a plăcut dintotdeauna să decoreze casa de sărbători.

— Încă nu-mi vine să cred cât de mult te-ai schimbat.

Mama radiază lângă mine, iar eu scutur din cap în timp ce tai un măr pe tocător. Îmi atinge părul şi observă cât este de lung.

— Şi nu te-ai mai tuns. Mă bucur atât de mult! Din ziua în care te-ai tuns am vrut să-l ai mai lung.

— Nu sunt sigură că-mi place, mint eu, înclinându-mi capul într-o parte şi îndepărtându-mă de ea.

—

Îmi place când îl atinge Kayden, ceea ce a făcut mai tot drumul până aici, dar cam atât.

— De fapt, cred că o să mă tund din nou.

Ea îşi pune mâinile în şolduri şi-şi mijeşte ochii căprui.

— Callie Lawrence, nu vei fiice aşa ceva. Eşti atât de frumoasă, dragă. Un pic cam slabă, dar asta probabil din cauză că nu mai porţi toate hainele alea largi.

Mă joc cu un colţ al tricoului meu negru şi strâmt.

— Sunt la fel de slabă ca întotdeauna.

Ea îşi duce mâinile la spate şi îşi leagă din nou şorţul cu model cu mere mici.

— Ei bine, o să te îngrăşăm puţin. Pregătesc un adevărat banchet.

Las din mână cuţitul de bucătărie şi mă întind după alt măr.

— De ce? Vom fi doar eu, tu şi tata.

— O, anul acesta mergem la familia Owens. Scoate o lingură de lemn dintr-un sertar şi îşi aranjează o şuviţă de păr după ureche. Au invitat multă lume, ca acum doi ani.

Mă încrunt când îmi amintesc cina la care se referă. Acela a fost anul în care Kayden a început să aibă o relaţie serioasă cu Daisy, iar ea mi-a transformat cina într-un iad.

— Cine o să fie acolo?

Mama ridică din umeri şi începe să fredoneze cântecul de la radio.

— Să mergem în ziua aia la coafor, înainte de cină? Nu ar fi amuzant? Să ne îmbrăcăm elegant?

Sunt pe cale să o refuz şi să-i spun că ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l

fac, când îmi ţiuie telefonul, anunţându-mă că am primit un mesaj.

Kayden: Ştii ci doamna Mcgregor are o aventuri cu Tom Felonie?

Eu: Hm... ce?

Kayden: Sau ci Tina Millison primeşte un Mercedes nou de Crăciun?

Eu: Ar trebui să ştiu asta? Pentru că sunt foarte confuză.

Kayden: Cred că mama are nevoie de o prietenă. Mă urmăreşte prin toată casa şi-mi spune ultimele bârfe. A vrut chiar să o duc să-şi facă unghiile.

Râd, dar şterg repede mesajul când mama se uită întrebătoare la mine.

Eu: Presupun că îi este dor de tine.

Kayden: Nu, se plictiseşte şi trebuie să mai lase vinul. Cred că tata a călătorit mult cât am fost plecat, iar casa goală a făcut-o să-şi piardă minţile şi mai mult decât înainte de a pleca eu.

Eu: A mea vrea să mergem împreună la coafor.

Kayden: Mda, dar tu eşti fotă.

Eu: O, am uitat pentru o secundă. Mulţumesc că mi-ai amintit.

Kayden: Nu am uitat deloc. De fopt, la asta mă gândesc tot.

Eu: Că sunt fotă?

Kayden: Că eşti o fotă pe care vreau foarte mult să o ating acum.

Strâng din buze, neştiind ce să-i răspund. Abia dacă ne-am sărutat o dată de când i-am dezvăluit secretul şi, brusc, el îmi vorbeşte porcos.

— Callie, care-i problema? mă întreabă mama îngrijorată. Pari îmbujorată.

Îmi ridic privirea din mesaj şi-i citesc îngrijorarea în ochi.

— Sunt bine.

Ea se întinde spre telefonul meu.

— Cui îi trimiţi mesaje?

Mă întorc cu spatele la ea şi mă îndrept spre masă, ca să nu-mi poată vedea chipul.

Kayden: Te-am speriat?

Eu: Nu, doar mă gândeam la ceva.

Kayden: La cum te ating?

— Callie, oalele dau în foc, spune mama. Poţi să reduci focul?

Eu: Trebuie să te las. Mama trece printr-o criză de gătit.

Kayden: Bine, îţi scriu mai târziu. Fii pregătită să-mi dai un răspuns.

Pielea îmi este fierbinte când mă duc spre aragaz şi dau focul la mic. Aburul umple aerul când ridic capacul de pe o oală şi învârt tăieţeii în apă.

— Deci, în legătură cu coafurile noastre.

Mama reia conversaţia chiar de unde am lăsat-o.

— Ce zici?

— Cred că o să mă duc în camera mea, evit eu întrebarea şi mă şterg pe mâini cu un şerveţel de hârtie. Am multe de făcut.

— Dar este vacanţă, spune ea. Trebuie să ne petrecem timpul împreună. Ce-o să faci acolo sus, în afară de faptul c-o să te plictiseşti?

Mama şi-a dorit mereu să fiu aşa cum nu sunt, chiar înainte de a mă schimba. Când aveam şase ani voia să fiu balerină, iar eu voiam să fiu fotbalistă. Când aveam zece ani, a crezut că ar fi ffumos dacă mi-ar cumpăra o întreagă garderobă de rochii pentru şcoală, iar eu nu voiam decât să-mi pun cercei în urechi. Când aveam unsprezece ani, am decis că vreau să învăţ să cânt la chitară. Ea m-a înscris la lecţii pentru un concurs de ffumuseţe.

— Nu-i atât de rău să te plictiseşti.

Las cuţitul în chiuvetă şi mă duc spre uşa din spate.

— Mă întorc imediat.

Afară este frig, iar eu mă îndrept spre garaj; puţina gheaţă acoperă

ferestrele şi balustrada. Cât am fost plecată la facultate, părinţii mei au depozitat o tonă de cutii în camera mea, împreună cu obiectele de fotbal de colecţie ale tatălui meu. Puteam să dorm pe canapeaua din sufragerie sau să rămân în apartamentul de deasupra garajului. Am ales garajul, ca să am intimitate. În plus, îmi place că nu trebuie să stau în camera mea, bântuită de amintiri care m-ar ţine trează toată noaptea. Acolo sus este linişte – cumva, mintea mea este ferită de furtună.

Urc scările şi închid uşa în urma mea, pornind cele două radiatoare înainte de a-mi lua jurnalul din rucsac. Îmi scot ipod-ul şi îmi pun căştile în urechi, derulând la „Lista minunată a lui Seth”. Seth are gusturi diverse când vine vorba despre muzică, iar eu mă întreb ce o să aud când o să aleg prima melodie. „Work” a lui Jimmy Eat World îmi inundă urechile când mă aşez pe saltea şi îmi ridic picioarele pe tăblia din metal a patului.

Deschid jurnalul şi pun pixul pe hârtie, inima şi mintea mea agitându-se frenetic.

În ultimele zile, m-am întrebat cum arfi să fiu cu Kayden. Chiar să fiu cu el. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă întreb mai mult. Câteodată, pare greşit să mă gândesc la lucrul ăsta, dar, alteori, mă bucur de gândurile şi de imaginile mele foarte viu E ca şi când nu mai sunt eu însămi, ca şi când el m-a transformat într-o fată care se gândeşte la posibilitatea de-a trăi şi de-a iubi.

Visam cu ochii deschişi alaltăieri în sufragerie, imaginându-mi gura lui pe sânul meu, ca în seara aia, înainte să o iau razna, când brusc mama a intrat în camera mea.

— Pari atât de fericită! mi-a spus şi-a luat loc pe canapea, lângă mine. A trecut atât de mult timp de când nu te-am mai văzut zâmbind aşa!

M-am uitat la ea; adică m-am uitat cu atenţie la ea pentru o clipă. S-a gândit vreodată, măcar pentru o fracţiune de secundă, că poate mi s-a întâmplat ceva îngrozitor? S-a întrebat, dar ideea era atât de întunecată, încât mintea ei nu o putea înţelege?

O mână caldă îmi atinge umărul, speriindu-mă, iar eu îmi mişc braţul şi sar în sus, scăpând pixul şi jurnalul pe pat.

Kayden face un pas înapoi şi ridică mâinile, iar eu trag adânc aer în piept şi mă ridic în genunchi în pat. Poartă o pereche de pantaloni scurţi, un hanorac negru şi tenişi. Părul îi este ascuns sub o căciulă, iar gura i se mişcă de parcă ar spune ceva.

Repede, trag de firul de la căşti.

— Ce foci aici?

— Mama ta mi-a spus că eşti aici.

Aruncă o privire în jur la camera minusculă în care nu e niciun covor şi care are pereţi din ghips, uitându-se cam mult la patul meu nefacut.

— Asta-i camera ta sau o cameră de oaspeţi sau ce?

Las ipod-ul pe pat şi mă ridic.

— Ar trebui să fie o cameră de oaspeţi. Părinţii mei lucrează la ea de ani de zile, dar asta-i tot ce au reuşit să facă.

Mica gaură din perete care trebuie reparată îl face să zâmbească.

— Părinţii mei ar lua-o razna dacă oricare parte din casa noastră ar arăta aşa.

— Pe ai mei îi preocupă alte lucruri; sportul, întrunirile locale, concursurile de copt plăcinte, încercarea de a ne implora pe mine şi pe fratele meu să nu plecăm atât de departe la facultate. Au probleme în ceea ce priveşte ataşamentul.

— Aşadar, preferă să-şi trăiască viaţa. Îmi place asta. Se întoarce spre mine, ochii de smarald scânteindu-i. Mama ta pare drăguţă, adaugă el. Ştiu că am mai întâlnit-o, dar mi s-a părut foarte vorbăreaţă de data asta.

Eu mă crispez în sinea mea.

— Ce ţi-a spus?

El îşi scoate căciula şi îşi ciufuleşte părul cu degetele astfel încât vârfurile i se ridică şi nişte şuviţe îi atârnă pe frunte.

— Nu prea multe.

Îi arunc o privire îndoielnică şi ridic din sprâncene.

— Serios? Mă cam îndoiesc. De fapt, pun pariu că ţi-a spus multe.

E1 se chinuieşte să nu zâmbească.

— A fost foarte drăguţă.

Se învârte în jurul meu, iar eu mă mişc ca să stau cu faţa la el.

— A spus că este foarte încântată că ne petrecem timpul împreună şi că se bucură că suntem prieteni buni.

— Eu nu i-am spus nimic din toate astea, îi zic, simţindu-mă jenată. Face presupuneri, pur şi simplu.

El vine în spatele meu, iar eu dau să mă întorc pentru a-l urmări din nou, dar îmi cuprinde braţele cu degetele ca să mă ţină pe loc, lipindu-şi pieptul de spatele meu.

— De ce nu i-ai spus?

Ridic din umeri, tremurând un pic din cauză că-i simt suflarea pe gât când îşi înclină capul peste umărul meu.

— Pentru că nu îi spun nimic. Eu nu...

Mă opresc atunci când îmi atinge uşor cu dinţii vârful urechii.

— Dacă nu suntem prieteni buni, atunci ce suntem, Callie? Mă apucă de lobul urechii şi-mi zgârie cu blândeţe pielea. Chiar mi-ar plăcea să ştiu.

— Nu ştiu, şoptesc eu, întrebându-mă ce l-a apucat.

— Mă gândeam întruna la mesajul ăla şi am hotărât că trebuie să vin aici şi să aflu răspunsul tău, îmi şopteşte cu o voce răguşită. De fapt, aş fi venit mai devreme, dar tata m-a obligat să mă antrenez. A spus... a spus că m-am cam lăsat pe tânjală cât am fost plecat.

Pieptul lui tare ca piatra, lipit de spatele meu, îmi spune cât de mincinos este tatăl lui.

— Eşti... bine? întreb precaută. Vreau să spun, tatăl tău nu... ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

— Sunt bine. Nu prea a fost pe acasă. Presupun că participă la multe întâlniri locale şi la evenimente de caritate. Părinţii mei s-au priceput dintotdeauna să păstreze aparenţele faţă de cei din afara familiei. El se opreşte. Eşti bine? Nu am vorbit prea mult despre unele lucruri. Am vrut să discut cu tine în maşină, dar era şi Luke de faţă.

— Este în regulă, îi spun. Nu prea am chef să vorbesc.

Ezită, inspirând şi expirând, spatele meu ridicându-se şi coborând odată cu mişcarea constantă a pieptului său.

— Atunci ce vrei să faci?

Ceea ce scriam în jurnal.

— Nu ştiu...

Eu scâncesc uşor şi gutural când mă muşcă încet de locul de sub ureche.

Braţele lui îşi croiesc drum în jurul taliei mele şi a abdomenului, între sâni şi urcă spre gât. Apăsându-mi cu degetele maxilarul, îmi întoarce capul spre el în timp ce mă ţine pe loc. De aproape, observ că are o zgârietură pe obraz şi un smoc de păr pe bărbie.

— Eşti bine? întind mâna şi îmi trec uşor degetele peste obrazul lui. Cum te-ai ales cu asta?

— E doar o mică tăietură. Pupilele i se micşorează când deschide larg ochii. Sunt bine, promit, continuă el.

Îmi lipesc pieptul de braţul lui când respir mai repede, iar el se concentrează asupra buzelor mele. Îşi apropie gura de a mea, iar eu închid ochii când îmi atinge buzele cu ale lui, pe care şi le mişcă lent în timp ce-şi ţine o mână peste pieptul meu, iar pe cealaltă şi-o mişcă de-a lungul abdomenului meu, prinzându-mi tricoul cu degetele, încerc să-mi dau seama ce să fac cu mâinile mele şi, în cele din urmă, îl apuc de braţe. Depărtându-mi buzele, îmi las capul pe spate când îi simt limba caldă în gură şi rămân fără aer.

Brusc, el se încordează şi se lasă pe spate, privindu-mă în ochi.

— Vrei să mă opresc? Pentru că poţi să-mi spui oricând dacă vrei să mă mişc mai încet.

Mă gândesc la asta, însă doar pentru o clipă, iar apoi scutur din cap.

— Nu.

— Eşti sigură?

El verifică, iar eu dau din cap mult prea entuziasmată.

Strecurându-şi mâinile pe lângă coastele mele, mă întoarce cu faţa la el. Eu stau pe vârfuri şi-i cuprind gâtul cu braţele, iar Kayden mă trage spre el, ca să mă lipească de trupul lui. Simt o scânteie care îmi furnică tot corpul când buzele noastre se ating şi gem ridicol de tare, iar genunchii îmi cedează. Obrajii încep să mi se încălzească, iar el geme, cuprinzându-mi faţa cu mâinile când înaintează, conducându-mă undeva. Picioarele mi se împletesc cu ale lui când merg înapoi şi, după câteva secunde, cădem pe saltea.

Mă rog lui Dumnezeu ca de data asta să dureze momentul, ca nimic din ziua aia să nu mă afecteze.

Corpul său îl urmează pe al meu când îşi trece o mână prin părul meu, iar cu cealaltă îmi mângâie coapsa. Îmi strecor mâinile pe sub tricoul lui şi îi simt muşchii şi cicatricele. Abdomenul i se încordează la atingerea mea, dar continuă să-mi exploreze gura cu limba, trecându-şi vârful pe cerul gurii mele, iar apoi muşcându-mă uşor de buză. Degetele încep să-i alunece spre talia blugilor mei, iar stomacul îmi tremură. Îmi frec picioarele, încercând să-mi dau seama cum să scap de furnicătura dintre ele.

— Callie... spune el şi dă să-şi bage mâna în blugii mei în timp ce ne întoarcem într-o parte.

Sunt surprinsă de cât de mult vrea corpul meu ca el să mă atingă acolo. Aşadar, continui să-l sărut în timp ce mici gemete îmi scapă printre buze şi îmi trec degetele prin părul lui. E1 continuă să-şi ţină degetele în blugii mei, ca şi când m-ar tachina, iar apoi, în cele din urmă, strecoară unul în mine.

Pentru o secundă, nu mă mai sărută, ca să mă privească în ochi.

— Eşti bine?

Sunt neliniştită şi speriată, dar mă simt bine.

— Sunt bine, spun eu, iar respiraţia mea sacadată este singura dovadă de care are nevoie.

Începe să-şi mişte degetele când mă sărută din nou, strecurându-şi limba în gura mea, iar cu cealaltă mână îmi pipăie sânul peste tricou, făcându-mă să suspin. Mă frec de Kayden, iar mâna îi alunecă dinspre sânul meu pe coapsă şi i-o ghidez astfel încât să-mi deschid picioarele pentru el.

Capul îmi cade uşor pe pernă când îmi recapăt suflarea. El se apleacă un pic înapoi, masându-mă cu degetele înăuntru, şi urmăreşte cu mirare cum

fiecare parte a corpului meu se ridică şi coboară. Ceva din adâncul meu explodează de căldură, iar eu gem, încercând să prelungesc momentul, dar, după câteva secunde, revin la realitate.

Kayden îşi scoate degetul din mine şi mă sărută uşor, respirând fierbinte pe buzele mele.

— Eşti bine?

Respirând sacadat şi cu pielea acoperită de sudoare, aprob dând din cap.

— Mă simt minunat.

Răspunsul meu îl face să zâmbească şi, în condiţii normale, probabil că aş roşi, dar încă sunt excitată. El se întinde pe spate cu braţul sub gâtul meu şi-mi răsfiră părul cu degetele în timp ce fixează tavanul cu privirea, nedumerit.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Luke. Îmi tot trimite mesaje şi-mi spune că trebuie să iasă naibii din casă. I-am zis că trec pe aici pentru câteva minute şi că după aceea mă duc la el.

— O. Bine.

Sunt oarecum rănită că pleacă.

— Promit să nu-mi petrec toată noaptea cu el.

El se ridică din pat şi-mi întinde mâna.

— Putem să ne întoarcem aici un pic mai târziu sau poate ieşim la un film.

Îl iau de mână şi mă uit la el.

— Vrei să vin cu tine?

Încruntat, mă ridică în picioare.

— Ce? Crezi că am venit aici doar ca să... să-ţi fee asta?

Mă simt prost.

— Poate. Mi-ai trimis mesajele alea din senin.

Ridic din umeri.

— Chiar nu ştiu la ce mă gândeam.

Continuă să mă ţină de mână când se îndreaptă spre uşă.

— Callie, nu mă folosesc de tine. Ţi-am trimis mesaje pentru că eram excitat. Dacă nu vrei să faci unele lucruri, poţi să-mi spui.

— Vreau să facem chestii, îi zic. În seara aia, când s-a întâmplat lucrul ăla, am intrat în panică doar pentru că ai spus ceva care mi-a amintit ce s-a întâmplat... cu celălalt lucru. Nu din cauză că ai făcut tu ceva.

Îngrijorarea din ochii lui piere când îmi duce încheietura mâinii spre buze şi o sărută cu delicateţe.

— Deci, putem continua?

Dau din cap că da, chiar dacă nu ştiu în ce direcţie ne îndreptăm. Totuşi, sunt foarte interesată să aflu, mai ales după ceea ce tocmai am făcut. N-am crezut niciodată că aş face aşa ceva; din cauză că mi-ar putea aminti prea mult ce s-a întâmplat, dar Kayden a fost singurul la care m-am gândit tot timpul. Toate celelalte gânduri mi-au zburat din minte.

Capitolul 16

#7 Fă ceva doar pentru că este distractiv

Kayden

Îmi fac griji că mă implic prea mult. M-am tot gândit la ea după ce eu ţi Luke am lăsat-o acasă, de aceea am ţi evitat-o. Cu cât am evitat-o mai mult, cu

atât mai intense erau sentimentele mele. Nu mă gândeam decât la a fi cu ea, mai ales pentru că tatăl meu a fost un ticălos de când m-am întors acasă. Nu m-a lovit, dar nu este uţor să fiu în preajma lui, nici măcar pentru o perioadă scurtă de timp.

În cele din urmă, am hotărât să-i fac o vizită lui Callie pentru că ţtiam că m-aţ simţi mai bine dacă aţ vedea-o. Nu voiam să stau mult, dar mă străbăteau atât de multe emoţii, încât nu m-am putut controla ţi lucrurile au ajuns să se încingă un pic. Când Callie a avut orgasm, aproape am simţit că mor. Nu voiam decât să îi sfâţii hainele ţi să-mi bag penisul în ea, să o simt peste tot – să simt totul. Dar mă tem de ce se va întâmpla dacă depăţim acea limită. Ce va însemna pentru ea – ce va însemna pentru mine. Sunt atât de confuz! Ar trebui să mă îndepărtez de ea, dar sunt prea slab.

Callie se plimbă prin camera mică din subsolul casei mele, studiindu-mi trofeele ţi fotografiile de pe perete. Aruncă o privire spte patul din colţ, iar apoi spie canapelele din piele ţi spre televizor. Locul din perete pe care l-am lovit cu pumnul a fost reparat, de parcă noaptea aia n-a existat niciodată. Dar a existat. Şi pe de-o parte mă bucur că a fost aşa, pentru că asta a adus-o pe Callie în viaţa mea.

— Deci, ce este asta? întreabă ea curioasă. Camera unui burlac?

Deschid uşa laterală ce dă spre exterior ca să-l las să intre pe Luke, care a fugit la furgonetă ca să aducă o ladă frigorifică. Tata este plecat în seara asta, din fericire, iar mama nu ne-a văzut parcând.

— Presupun că aşa i se spune. De fapt, este doar locul în care eu şi fraţii mei ne ascundeam când încercam să nu fim văzuţi.

Este foarte ciudat să-i vorbesc deschis despre asta.

Ea se aşază pe spătarul canapelei, cu picioarele atârnate peste margine.

— Mi-aş fi dorit o asemenea cameră când eram mică.

— Deci, ce naiba facem în seara asta? Roşu la faţă şi cu noroi în păr, Luke intră ducând o ladă frigorifică albastră. Personal, mi-ar plăcea să încerc să nu retrăiesc ultima noapte în care ne-am petrecut timpul aici, adaugă el.

— Ce s-a întâmplat atunci? întreabă curioasă Callie.

— Cineva s-a îmbătat foarte tare şi a ajuns să primească pumni de la Dan Zelman.

Luke îmi aruncă o privire în timp ce lasă lada frigorifică pe masă.

— Chiar ai fost prost că te-ai certat cu el.

Amintirea mă face să mă crispez şi îmi flexez mâna.

— Mda, m-a durut.

Callie se uită la mine.

— Dan Zelman? Este imens. De ce te-ai certat cu el?

Ridic din umeri şi mă aşez lângă ea.

— Eram beat.

Vorbesc în şoaptă şi mă aplec spre urechea ei.

— Şi eram supărat că nu am avut curajul să lovesc cu pumnul pe altcineva în dimineaţa aia.

— Pe tatăl tău? şopteşte ea, întorcându-şi capul şi aproape atingându-mi buzele cu ale ei.

Mă agit nelinişstit.

— Mda, cam aşa ceva.

Luke deschide frigiderul, iar sticlele cu bere cad pe podea, zăngănind.

— La naiba! Asta nu a fost din vina mea.

Dau exagerat ochii peste cap, iar Callie chicoteşte. Sar de pe canapea şi mă duc să-l ajut să ridice sticlele, bucuros că nu s-a vărsat niciuna. Ultimul lucru

de care am nevoie este ca tata să vină aici şi să găsească covorul pătat şi mirosind a bere.

După ce le ridicăm pe toate, Luke ia o sticlă de Jack Daniels din frigider.

— Shoturi pentru toţi.

Callie scutură din cap, coborându-şi picioarele de pe canapea şi sărind pe podea.

— Fără shoturi.

Îi zâmbesc jucăuş.

— Ce? Nu te-ai distrat ultima dată când te-ai îmbătat?

— Nici măcar nu pot să-mi amintesc ceva, spune ea râzând uşor. Dar tu poţi. Deci, spune-mi. Ţi-a plăcut că eram beată?

Zâmbind, îi aranjez o şuviţă de păr după ureche.

— Ţie părea să-ţi placă.

— Ar fi chiar drăguţ dacă mi-ai spune ce am făcut şi ce am spus.

— Nu, este mai bine să păstrez secretul. Crede-mă, ce nu ştii nu poate să te rănească.

— Ştii ce? Luke păşeşte înainte, desfăcând dopul sticlei. Putem să facem un joc din asta. Astfel, dacă te pricepi, nici măcar nu eşti nevoit să bei, adaugă el.

Callie ne priveşte pe rând.

— Ce fel de joc?

Luke se uită la mine pieziş, iar eu scutur din cap, ştiind unde vrea să ajungă.

— Regulile sunt destul de simple. Cineva spune ceva de genul: „Nu am adormit niciodată pe peluza din faţa easei vecinilor pentru că eram al naibii de beat şi credeam că e casa mea”.

Îmi întinde sticla.

— Iar acum el trebuie să bea.

Iau sticla, dau capul pe spate şi beau forţat o gură.

— Mulţumesc pentru că m-ai dat de exemplu.

— Şi ce? întreabă Callie. Dacă ai făcut ce-a spus celălalt, atunci trebuie să bei?

—

Eu îmi ling alcoolul de pe buze.

— Da, dar nu este nevoie să joci. Putem doar să stăm împreună. Luke crede că totul trebuie să aibă de-a face cu alcoolul.

Luke îmi ia sticla din mână şi-mi aruncă o privire tăioasă.

— Nu este adevărat. Încerc să mă vindec de plictiseală. Nu ai ce face pe aici, acum că toată lumea este plecată.

Callie ridică un umăr.

— Putem juca. Nu prea am făcut nimic, deci se pare că şansele sunt în favoarea mea.

— Mda, dar tu nu ştii multe despre noi, spune urâcios Luke. Aşa că o să-ţi fie greu să născoceşti lucruri cu care să ne prinzi.

Ea ridică iar din umeri cu o privire care mă face să mă întreb dacă ştie cu adevărat ceva.

Ne aşezăm pe canapea, Callie stând într-o pane, iar eu în cealaltă. Luke ia loc pe fotoliu şi îşi ridică picioarele pe măsuţa de cafea când bea direct din sticlă.

El lasă sticla pe masă.

— Deci, cine vrea să înceapă?

— Eu, se oferă Callie, ridicând mâna.

— Serios? o întreb. Dar să ştii că nu eşti nevoită. Nu trebuie să iei pane la

nimic din toate astea dacă nu vrei.

Ea zâmbeşte nevinovat, răsucindu-şi o şuviţă de păr în jurul unui deget.

— Nu mă deranjează. Promit.

— Las-o în pace, spune Luke, punându-şi braţele pe spătarul canapelei şi rezemându-se. Chiar sunt interesat să aud ce are de zis.

Fac semn spre sticlă.

— Bine, să vedem de ce eşti în stare.

Ea îşi muşcă buza şi se gândeşte, iar apoi îl fixează cu privirea pe Luke.

— Nu m-am certat niciodată cu antrenorul spunând că nu sunt beat, când, de fapt, în timpul meciului eram în mod clar beat.

Lui Luke îi pică faţa.

— De unde ştii asta?

Ea ridică din umeri.

— Tatăl meu este antrenorul şi aud unele lucruri.

Cu ochii aţintiţi asupra lui Callie, el îşi dă capul pe spate şi bea mai mult de o gură din sticlă.

— Bine, deci acum trebuie să ţi-o servesc şi eu.

— Nu astea sunt regulile! Căllie îmi aruncă o privire să o ajut, cu ochii albaştri mari din cauza panicii. Nu-i aşa? adaugă ea.

— Sunt regulile mele.

Luke îşi atinge bărbia cu degetul când se apleacă înainte.

— Nu am călcat niciodată pe un spray cu vopsea şi nu am lăsat podeaua murdară ca să o cureţe omul de serviciu.

Ea dă ochii peste cap cu un zâmbet pe buze, afişând o latură competitivă pe care mi-aş fi dorit-o direcţionată spre mine.

Luke leagănă sticla în faţa ei, provocând-o, iar ea o înşfacă de la el. Strâmbându-se dezgustată, duce sticla la gură, se lasă pe spate şi ia o mică înghiţitură.

Înecându-se, împinge suda spre Luke, cu capul întors şi ochii închişi.

— O, Dumnezeule! Este mai tare decât votca.

Tremură în timp ce dipeşte frenetic.

Râzând, mă apropii de ea pe canapea şi o cuprind pe după umeri.

— Luke joacă murdar, Callie. De vreme ce l-ai provocat, probabil că o să-şi ia revanşa.

Ea se bosumflă, iar lichidul luceşte pe buza ei de jos.

— Stai un pic; ai ceva pe buze.

Mă aplec şi sorb stropul de whisky.

Ochii i se măresc atunci când îmi ling buzele şi mă retrag.

— Ai dreptate, Jack este destul de scârbos.

— Este îngrozitor, încuviinţează ea cu o voce inegală.

— Bine, m-am gândit la ceva, spun eu şi-mi dreg vocea. Nu am mers niciodată spre casă doar într-un halat roz şi o pereche de papuci.

Callie pufneşte în râs când Luke mijeşte ochii.

— O cauţi cu lumânarea. Acum o să-i spun toate secretele tale murdare, afurisitule!

Eu râd şi-mi ridic bocancii pe masă.

— Asta am facut-o ca să mă răzbun pentru că ai provocat-o primul.

— Pot să ştiu de ce a trebuit să facă asta? întreabă Callie când Luke mai bea un shot. Pentru că sunt foarte curioasă.

— Era acasă la o fată, încep eu, ignorând privirea încruntată a lui Luke. Şi, în timp ce făceau sex, au apărut părinţii ei. Şi-au dat jos toate hainele în sufragerie, deci a trebuit să împrumute un halat şi o pereche de papuci,

pentru că erau singurele chesdi care i se potriveau.

— Era şi al naibii de frig, îşi aminteşte Luke când bea iar din sticlă. Deşi pentru partida de sex cu Carrie Delmarco a meritat să fac asta.

Callie îşi duce mâna la gură şi-şi pleacă bărbia, probabil ca să-şi ascundă jena. Este al naibii de adorabilă şi, brusc, mă trezesc dorindu-mi ca Luke să plece ca să rămân singur cu ea.

— Am găsit una bună, declară Luke aruncându-mi un rânjet răutăcios.

Ochii i se înroşesc şi vorbeşte cam împleticit.

— Nu i-am spus niciodată unei fete că simt solistul trupei Chevelle doar ca să mă pot combina cu ea.

— O să te ucid pentru asta. Mă întind peste masă ca să-i iau sticla din mână. Ştii asta, nu?

El rânjeşte la mine când iau o gură şi mă uit la Callie.

— Aveam cincisprezece ani. Făceam multe lucruri prosteşti pe atunci.

Nu pare deranjată, dar uneori nu-mi dau seama ce simte.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Bine, am şi eu una.

Mă concentrez asupra lui Luke, dorindu-ini să-l înving.

— Nu m-am dezbrăcat niciodată pe o masă, într-o cameră plină de oameni.

Ochii căprui îi sunt reci când bea un shot, iar apoi forţează alcoolul să se ducă pe gât, cu o smucitură.

— Nu m-am trezit niciodată plângând în miezul nopţii pentru că am avut un coşmar după ce m-am uitat la Halloween.

— Aveam cam zece ani, protestez şi-i smulg sticla din mână.

Iau o înghiţitură zdravănă şi încep să simt cum alcoolul îmi arde organismul.

— Nu am făcut niciodată pipi în pantaloni pentru că am rămas pe afară şi nu am putut să intru în casă.

Luke înşfacă sticla din mâna mea întinsă, vărsând nişte Jack pe măsuţa de cafea.

— Nu i-am trimis niciodată unei fete o scrisoare în care să-i cer să bifeze da sau nu. Mă placi, Tami Bender? Crezi că sunt drăguţ?

Callie izbucneşte în râs şi-şi duce mâna la gură când se apleacă peste genunchi.

— Nici măcar nu ştiu ce să fac cu toate informaţiile astea.

Beau forţat încă o gură şi mă şterg pe buze cu mâneca. Chiar dacă mă supără că Luke mă face să par un fraier, mă bucur că ea este fericită.

— O, ţi se pare amuzant? o întreb, iar ea îşi înalţă capul, ştergându-şi lacrimile de la ochi şi dând din cap. Pentru că pot să-ţi vin cu uşurinţă de hac.

Încă zâmbind, Callie scutură din cap.

— Nu ştii atât de multe despre mine, Kayden, deci nu sunt prea îngrijorată. În plus, ţi-am spus deja că nu am făcut mai nimic.

Mă aplec spre ea, cu buzele lângă urechea ei, şi-i dau părul la o parte.

— Nu m-am sărutat niciodată în ploaie şi n-am avut pane de unul dintre cele mai grozave săruturi din viaţa mea.

Sunt al naibii de beat şi recunosc mai multe decât aş face-o în mod normal, dar minţii mele bete nu-i pasă acum.

Suflarea mea o face să tremure, iar umerii i se înfâoară.

— Dar aşa a fost, nu-i aşa? Sau poate că nu. Nu ştiu.

— Îmi place când baţi câmpii. Este drăguţ.

Duc sticla la gură, dau capul pe spate şi beau o gură, lăsând-o să-mi afle răspunsul. Fixând-o cu privirea, îndrept sticla spre ea.

— Este rândul tău, doar dacă nu este adevărat.

Degetele îi tremură când apucă sticla. Mă uit cum i se mişcă gura când îşi lasă capul pe spate şi ia o înghiţitură. Probabil că nu ar trebui să mă holbez, dar faptul că-i urmăresc buzele mişcându-se mă distrage şi mă excită.

Ea tuşeşte şi obrajii i se umflă când lasă sticla pe masă şi se şterge cu mâneca la gură.

— Dumnezeule, arde atât de rău!

Luke ia sticla de pe masă şi se ridică în picioare.

— Trebuie să mă piş.

El deschide uşa subsolului şi iese clădnându-se, lăsând-o întredeschisă.

Callie mă priveşte uluită.

— De ce a ieşit afară?

— Aşa face la beţie. Mă reazem pe canapea cu braţul încă în jurul ei. Îi place să se ducă afară să se pişe, adaug eu.

— O să-i fie bine?

Callie îşi pune piciorul sub ea.

— Pare destul de beat. Dacă se duce printre copaci şi se rătăceşte?

— Va fi bine.

Flutur din mână, nedorindu-mi să mai vorbesc despre Luke.

Stăm tăcuţi pentru o clipă, iar eu o privesc cu coada ochiului, vrând atât de mult să o ating aşa cum am facut-o mai devreme, în camera ei.

Callie se întoarce spre mine, strânge din buze şi îşi reprimă un zâmbet.

— Deci chiar i-ai scris o scrisoare cu întrebări de genul da sau nu lui Tami Bender?

— Dă-mi voie să-ţi spun că asta s-a întâmplat în clasa a treia.

Mă relaxez pe canapea, o apuc de umăr şi o trag spre mine, ca să stăm întinşi unul lângă celălalt, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul alor ei.

Ea se loveşte cu capul de braţul canapelei când se aşază.

— O... ce ţi-a spus?

— Poftim, ridică-ţi capul.

Înainte să se întindă, îmi pun braţul sub ea, lăsând-o să îl folosească pe post de pernă.

— A spus că în niciun caz.

Ea se întoarce într-o parte, cu faţa la mine.

— Este atât de trist! Eu aş fi spus da.

— Aşa ai fi spus? întreb eu. Dar să ştii că nu eram la fel de fermecător ca acum.

Se îneacă râzând, iar apoi îşi coboară capul spre pieptul meu.

— Am cam făcut o pasiune pentru tine în şcoala primară.

— Ce?

Cu degetul sub bărbia ei, îi ridic capul ca să o pot privi în ochi.

— Serios?

— Cred că ştii că aproape orice fată a păţit asta şi mă surprinde că Tami a spus nu.

— Cred că lui Tami i-ar fi plăcut mai mult scrisoarea dacă ar H primit-o de la cineva ca tine.

— Vrei să spui... îi plăceau... îi plac fetele?

Ridic din umeri, uitându-mă la tavan.

— Asta am auzit, dar cine ştie dacă este adevărat?!

Mă opresc, coborându-mi privirea spre ea când îşi umezeşte buzele cu limba.

— Cât de beată eşti?

— Nu sunt deloc beată, spune Callie. Am luat două guri mici.

O ciupesc de coaste, iar ea se protejează cu braţul.

— Da, dar tu eşti mică şi nu cântăreşti prea mult.

— Nu sunt atât de mică, protestează ea. Şi îţi garantez că nu simt mai nimic.

Eu mă opresc, mă uit atent în ochii ei şi apoi înaintez precaut.

— Deci, dacă te-aş săruta chiar acum, nu aş profita de tine?

— Nu, dar s-ar putea să profit eu de tine. Respiraţia îţi miroase la fel de urât ca sticla.

Zâmbind, îşi flutură mâna în dreptul nasului.

— Crede-mă. Poţi să profiţi de mine şi n-o să mă deranjeze nici când o să fiu treaz.

Îmi lipesc buzele de ale ei şi simt cum inima-i bate în piept când începe să respire sacadat.

Se fiice linişte cât stăm întinşi, iar frunţile ni se ating şi suflările ni se împletesc. Îmi pun mâna pe şoldul ei şi închid ochii, simţind intensitatea momentului ca pe o rană deschisă.

— Am o întrebare, şopteşte Callie. Câţi oameni l-au văzut pe Luke umblând în halatul ăla?

— Ştii că în fiecare Crăciun se merge cu colindul prin centrul oraşului?

— Mda.

— Ei bine, a trecut pe acolo.

Ea râde şi se rostogoleşte spre mine, sprijinindu-şi faţa de umărul meu când piciorul îi alunecă pe abdomenul meu.

— Acolo sunt mereu o mulţime de oameni. O, Dumnezeule, pun pariu că până şi părinţii mei erau pe-acolo. Ei se duc întotdeauna la colindat.

— Ştiu...

Simt parfumul părului ei, care miroase a şampon amestecat cu fumul ţigărilor fumate de Luke în maşină, pe drum încoace.

— Callie, eu...

Drăcia dracului! Ce naiba mi se întâmplă?

— Chiar vreau să te sărut acum.

Ea îngheaţă, iar pieptul i se atinge de al meu când expiră.

— O, da?

Îi dau la o parte părul de pe faţă, iar Callie se uită la mine printre genele-i lungi.

— Pot?

Pentru o secundă, rămâne nemişcată, iar apoi dă din cap.

— Da, poţi.

Expir încordat şi mă aplec spre ea, înclinându-mi capul într-o parte când îmi lipesc gura de a ei. Îi muşc uşor buza de jos, iar geamătul pe care-l scoate îmi inundă corpul de dorinţă. Continui să o sărut, deschizând gura şi mângâindu-i buzele cu limba. Este caldă şi are gust de Jack, iar eu îmi doresc mai mult – probabil mai mult decât pentru ce suntem pregătiţi.

O apuc de mijloc şi-o trag în poală, deasupra mea.

— Nu mă pot abţine când sunt cu tine.

Un mic suspin îi scapă printre buze când îmi simte penisul tare împingându-se în ea.

— Kayden... începe ea, dar se opreşte când îmi bag degetele în părul ei şi îi apropii faţa de a mea.

Îmi mişc buzele pe gâtul său, îi sărut pielea şi mă desfat cu savoarea ei.

—Trebuie să-ţi spun ceva.

Conştiinţa îmi strigă că ar trebui să tac din gură. Că sunt beat şi c-am să spun ceva nepotrivit, dar o fâc oricum.

— Nu am mai simţit asta pentru nimeni, niciodată.

Ea înţepeneşte şi respiraţia ei mă gâdilă pe gât.

— Ce?

— Noi doi... îmi place atât de mult că suntem împreună! Nu mi-a plăcut niciodată ideca de a fi cu cineva.

Expirând lent, se ridică de pe mine.

— Cred că poate ar trebui să vorbim despre altceva.

— Despre ce?

Sunt îngrijorat că am speriat-o, aşa cum m-am speriat şi eu.

— Despre ce te face fericit, sugerează ea. Sau despre ceva ce nu o să regreţi mâine-dimineaţă.

— Asta eşti tu. Callie, eşti singura persoană care m-a făcut vreodată fericit. În seara în care m-ai salvat ai schimbat ceva în mine – m-ai făcut să vreau să trăiesc.

Îi spun adevărul ştiind că, atunci când va veni dimineaţa, mă va afecta.

Capitolul 17

#21 Creează amintiri care îţi aparţin

Callie

Seara trecută a fost cel puţin interesantă. Kayden era beat şi îmi spunea lucruri pe care, probabil, nu mi le-ar spune treaz, aşa că l-am oprit. Nu vreau să-mi spună lucruri doar pentru că este beat. L-am auzit pe Seth zicând prostii de mult prea multe ori şi, în multe cazuri, nu vorbeşte serios.

Ajung să adorm pe patul din colţ, iar când mă trezesc, trăiesc un moment de genul „o, la naiba”. Telefonul îmi ţiuie cu o mie de mesaje de la mama. Nici măcar nu m-am deranjat să le verific. Sar din pat şi mă grăbesc spre canapeaua pe care Kayden stă întins pe o parte, cu ochii închişi şi braţul peste faţă.

Peste umăr, mă uit la Luke, care doarme pe podea cu capul pe o pernă, iar apoi mă aplec în faţa lui Kayden.

— Trezeşte-te. Trebuie să mă duci acasă.

Respiră liniştit, pieptul ridicându-i-se şi coborând, aşa că-i ating obrazul cu mâna, trecându-mi degetul mare peste cicatricea de sub ochi.

— Kayden, te rog, trezeşte-te. Mama o ia razna.

El deschide ochii şi pupilele i se micşorează când vede lumină şi pare că nici măcar nu dormea.

— Cât este ceasul?

Verific ceasul de pe ecranul telefonului.

— Aproape unsprezece. Erai treaz?

Uimit, se ridică şi îşi întinde braţele deasupra capului. Îşi scoate tricoul, iar eu încerc să nu mă holbez.

— Sunt treaz de ceva vreme. M-am gândit la unele lucruri.

— O.

Îmi întind picioarele şi îmi caut jacheta prin cameră.

— Poţi să mă duci cu maşina? Sau să-l trezesc pe Luke?

— Asta ar însemna să intri pe un teritoriu periculos, spune el şi se ridică de pe canapea. Luke nu este o persoană matinală.

Mă îmbrac cu jacheta.

— Nici măcar nu-mi amintesc când am adormit. Acu' stăteam de vorbă şi după aia m-am trezit în pat.

El zâmbeşte şi ia cheile lui Luke de pe măsuţa de cafea.

— Cred că ai făcut asta în somn. Stăteai întinsă lângă mine, iar apoi te-ai ridicat şi te-ai dus acolo. Păreai cam inconştientă.

Deschide uşa din spate şi ieşim în aerul rece al după-amiezii. Cerul este de un albastru-deschis, ceaţa acoperind unele locuri, iar eu văd casa de oaspeţi în stânga mea. Kayden închide uşa şi păşim tăcuţi pe iarbă. Nu ştiu ce să spun. Mă simt ciudat să mă gândesc la cuvintele pe care nu şi le aminteşte.

Brusc, se opreşte la coţul casei şi îşi trece mâna prin părul ciufulit.

— Îmi amintesc.

Eu îi arunc o privire peste umăr.

— Ce?

El face câţiva paşi spre mine.

— Nu eram atât de beat. Îmi aduc aminte ce am spus. Practic, am stat întins pe canapea jumătate de noapte şi-am încercat să-mi dau seama ce naiba să îţi spun când ne vom trezi.

Eu expir.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii. Am stat destul pe lângă Seth încât să ştiu cum decurge ziua de după beţie. Crede-mă, a făcut şi a spus atât de multe lucruri pe care le regretă.

E1 scutură din cap, cu o expresie întrebătoare.

— Dar eu nu regret. Eu doar... Nu ştiu cum să procedez. Am vorbit serios când ţi-am spus că n-am mai simţit niciodată ceea ce simt pentru tine, iar asta mă sperie, mai ales pentru că încă nu ştii multe despre mine – lucruri rele.

Mă apropii de el.

— Nu cred asta. Nu cred că există aşa ceva. Lucruri pe care doar tu le crezi rele.

Masându-şi ceafa, se uită la aleea din spatele meu.

— Nu ai spune asta, dacă ai şti la ce mă refer.

— Poţi să-mi zici oricând, îi sugerez eu. Şi lasă-mă să hotărăsc singură.

El se uită în ochii mei.

— Nu m-ai plăcea, dacă ai şti.

Inspir adânc, pregătită să spun ceva care mă îngrozeşte.

— În ultimii şase ani m-am temut de aproape toată lumea, mai puţin de Seth, dar între noi s-a creat o legătură, iar el mi-a câştigat încrederea destul de repede. Aşa s-a întâmplat şi cu tine. În ziua în care am urcat pe stâncă poate c-am părut îngrozită – şi chiar am fost –, dar faptul că am fost acolo cu tine şi că te-am lăsat să mă ajuţi să urc a fost un pas uriaş pentru mine. Am avut încredere în tine şi asta înseamnă ceva.

— Vreau să-ţi spun, rosteşte el încet. Vreau, dar nu ştiu dacă pot.

— Mi-ai povestit despre tatăl tău.

— Mda, dar asta-i altceva. Asta este...

— Unde naiba ai fost?

Tatăl lui Kayden vine grăbit de după colţ, îmbrăcat cu un trening albastru, cu faţa roşie şi cu mâinile sttânse în pumni.

— Trebuia să te duci... Se opreşte când mă vede stând lângă Kayden. Tu cine eşti? adaugă el.

Îl iau automat de mână pe Kayden.

— Callie Lawrence.

Furios, pare să-şi aducă aminte.

— O, eşti fiica antrenorului Lawrence?

Dejâvu.

— Da, ne-am întâlnit de câteva ori.

O vreme, mă fixează cu privirea, ca şi când ar încerca să mă forţeze să mă îndepărtez. În cele din urmă, îşi îndreaptă atenţia asupra lui Kayden.

— Trebuia să ne antrenăm în dimineaţa asta. Ai uitat?

Kayden mă strânge de mână.

— Mda, îmi pare rău. Am dormit prea mult şi trebuie să o conduc acasă, deci încă nu pot să vin cu tine.

Tatăl lui îşi strânge şi-şi desface pumnii şi o venă de la gât i se umflă.

— Cât o să întârzii?

Kayden ridică din umeri.

— Nu ştiu, poate vreo jumătate de oră.

Domnul Owens îmi aruncă o privire urâtă, părând deranjat.

— De ce nu poate să se ducă singură acasă? Trebuie să respectăm un program.

— Nu, tu ai un program, spune Kayden şi se încordează când tatăl lui se strâmbă de nervi. Doar tu crezi că trebuie să-l respect.

— Scuze, cu mine vorbeşti?

Intimidarea pe care o emană este îngrozitoare şi vreau să mă ascund în spatele lui Kayden.

— Pentru că eu cred că uiţi regulile de aici şi ce se întâmplă dacă faci asta.

— Trebuie să plec.

Kayden respiră sacadat în timp ce mă ţine mai strâns de mână şi îl ocoleşte pe tatăl lui, trăgându-mă după sine.

— Kayden Owens! strigă el. Ai fiice bine să nu mă eviţi.

Eu şi Kayden înaintăm spre furgoneca parcată pe aleea de sub copaci.

— La dracu'! strigă tatăl lui după noi.

Kayden mă ajută să urc în fiirgonetă, apoi sare pe locul şoferului şi porneşte motorul. Din mijlocul curţii, tatăl său ne priveşte cu o expresie sumbră. Eu mă gândesc din nou la seara aia îngrozitoare şi la ce poate să facă bărbatul ăla.

Pneurile se pun în mişcare când plecăm, Kayden schimbă viteza, iar copacii de pe marginile drumului nu se mai văd. Kayden tace un timp îndelungat înainte de a spune ceva.

— Poţi să-i trimiţi un mesaj lui Luke? îmi dă telefonul lui. Spune-i să rămână în subsol până mă întorc.

Eu dau aprobator din cap, iau telefonul şi mă uit prin lista de contacte până când găsesc numele lui Luke.

— Crezi că o să coboare şi-o să ţipe la Luke? întreb eu când trimit mesajul.

El scutură din cap, ţinând strâns volanul.

— Doar cu copiii lui se poartă aşa.

Pun telefonul pe bord şi mă apropii de el.

— Kayden, nu cred că ar trebui să te întorci acolo. Dacă îţi face ceva?

— O să fiu bine. Mă descurc.

Vocea îi este tăioasă, iar eu mă dau din nou pe scaunul meu.

— Nu, stai.

Repede, îmi atinge coapsa cu mâna.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Doar că aşa reacţionez eu. Mă lupt cu asta dintotdeauna. Face parte din viaţa mea.

— Ei bine, fa în aşa fel încât să nu mai fie parte din viaţa ta, îi spun pe un ton rugător.

El se întoarce spre mine şi îndoiala i se citeşte în privire, ca şi când asta nu

ar fi o opţiune.

— Şi ce să fac? Să nu mă mai întorc niciodată? Oricât de tulburat ar fi, tot tatăl meu este. Casa aia e locul în care am crescut – este căminul meu.

— Nu trebuie să mai fie. Pleacă pur şi simplu, zic eu, începcând să-mi dau seama ce trebuie să spun ca să-l conving. Vino şi stai cu mine. Nu meriţi să fii tratat aşa. Eşti foarte bun şi meriţi mai mult.

Vocea îmi tremură.

— Te rog, te rog, vino şi stai cu mine.

El înghite cu greu şi caseă ochii.

— M-ai lăsa să fac asta?

Încuviinţez dând din cap şi inima mi se frânge pentru el când mă întind ca să-l ating pe braţ.

— Bineînţeles. Nu vreau să te întorci la el. Este… De ce se poartă aşa?

— Cred că aşa s-a purtat tatăl lui cu el.

El virează spre strada mea.

— Nu era chiar atât de rău când eram mai mici, deşi tot era nasol. Unele lucruri îl enervau şi ţipa şi uneori ne pălmuia sau ne lovea cu cureaua. Situaţia s-a înrăutăţit când am crescut, de parcă ar fi ştiut că poate să… Scrâşneşte din dinţi. Să ne lovească mai tare, fără să ne ucidă. Fraţii mei au ripostat când au mai crescut, dar când s-au mutat… şi eu am rămas singur… Lucrurile doar s-au înrăutăţit, într-un fel, şi-a concentrat toată mânia asupra mea.

Ochii mă ustură când clipesc de câteva ori ca să nu plâng, gândindu-mă la el singur în casa aia, cu bărbatul ăla îngrozitor.

— Nu mai accepta aşa ceva. Vino şi stai cu mine. Nu trebuie să rămâi acolo.

Când se uită cu atenţie la mine, pare îngrozit, confuz şi, cumva, un băieţel rătăcit.

— Bine, dar trebuie să mă duc să-l iau pe Luke.

Eu pot să respir din nou şi plămânii mi se relaxează când se umplu iar cu aer.

— O să te întorci repede, da? Promiţi?

El dă aprobator din cap, întoarce furgoneta pe aleea mea şi o parchează în spatele maşinii mamei mele.

— Promit.

Arunc o privire spre fereastra de lângă uşa din spate, unde perdeaua este dată la o parte, iar mama se uită afară.

— Vrei să mă întorc cu tine? Trebuie doar să o anunţ.

Kayden îmi cuprinde obrazul şi îşi trece degetul mare pe sub ochiul meu.

— O să fiu bine. Tu rămâi aici şi încearcă să o calmezi pe mama ta.

— Eşti sigur? Oare să-l rog pe tata să te însoţească?

— Callie, o să mă descurc. Luke este acolo. O să-mi iau lucrurile şi-o să vin aici. N-o să se întâmple nimic.

Mi se strânge inima când mă aplec şi îmi ating buzele de ale lui. Vreau să mă retrag, dar el îşi strecoară mâna pe după ceafa mea şi mă sărută cu pasiune înainte să mă lase să plec. Cu inima grea, cobor din maşină şi mă uit cum bagă în marşarier, ştiind că o să-mi ţin respiraţia până când se va întoarce.

Kayden

Sunt al naibii de speriat. Niciodată nu i-am mai răspuns tatei aşa şi am ştiut

după privirea din ochii lui că am încurcat-o, dar Callie are dreptate. Nu mai sunt nevoit să suport. Nu trebuie decât să plec. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta de multă vreme, dar, dintr-un motiv sau altul, nu am putut. În viaţa mea am văzut doar oameni care pleacă şi cărora nu le pasă de lovituri, de ţipete, care îmi spun să îndur. Dar apoi apare Callie şi-mi spune că pot să schimb situaţia – că merit mult mai mult. Este atât de simplu şi totuşi cuvintele ei înseamnă enorm pentru mine.

Parchez furgoneta în spatele copacului şi îi trimit un mesaj lui Luke să ne întâlnim la maşina lui în zece minute, pentru că trebuie să-mi iau bagajul. Amintirile mă bântuie când mă îndrept spre veranda din faţă. E o linişte mormântală, iar uşa de la intrare este întredeschisă.

Făcându-mi curaj, intru în casă. Când eram mai mic, tatei îi plăcea să transforme bătaia în joacă. Ne dădea timp să ne ascundem, iar apoi venea să ne caute. Dacă ne ascundeam destul de bine, câştigam. Dacă nu, plăteam. Mereu ajungeam să plătim, pentru că niciodată nu renunţa să ne caute.

Casa pare goală, aşa că mă grăbesc pe scări spre camera mea şi îmi arunc hainele într-un rucsac. Aruncându-l pe umăr, cobor la parter, simţind libertatea care mă aşteaptă când văd uşa de la intrare. Însă tata, care iese de sub scări şi stă la capătul lor, îmi ţine calea.

Îşi încrucişează braţele la piept.

— Mă întreb dacă fata aia te-a făcut să te porţi atât de prosteşte sau dacă, pur şi simplu, te-ai prostit de când ai plecat la facultate. N-ai fost niciodată prea isteţ.

În mintea mea, cântăresc opţiunile.

— Uite, îmi pare rău, dar nu am de gând să mai locuiesc aici. Eu doar…

Cobor spre treapta de jos.

El se mişcă un pic într-o parte şi-mi taie calea.

— Trebuie să recuperezi un atrenament.

— Nu, spun şi palmele îmi transpiră.

Mai mult de atât nu l-am înfruntat niciodată.

— Mă antrenez destul la şcoală. Mai cobor o treaptă şi ajung chiar în faţa lui. Plec, adaug eu.

El mă apucă de braţ şi mă strânge atât de tare încât mă ustură pielea.

— O să-ţi urci fundul în nenorocita de maşină şi-o să plecăm pe teren ca să te antrenezi. Şi nu mă mai enerva.

Gândul îmi e la Callie, care stă acasă şi mă aşteaptă şi chiar îşi face griji pentru mine. Nimeni nu şi-a mai făcut vreodată griji pentru mine. Îmi smucesc braţul din prinsoarea lui şi îl împing cu mâinile în piept, tremurând cu frica unui copil de trei ani. Profitând de ocazie, cobor ultimele trepte, dar el îşi recapătă echilibrul şi vine spre mine cu pumnii ridicaţi şi cu o mânie dezlănţuită în privire.

— Ticălos nenorocit! strigă el şi vrea mă lovească în faţă.

Mă feresc, iar mâna îi trece prin fereastra uşii de la intrare. Sticla spartă îi sfâşie încheieturile degetelor. Asta nu îl deranjează şi loveşte din nou spre mine, dându-mi un pumn în maxilar. Oasele pocnesc şi urechile îmi ţiuie.

— La naiba!

Mă ţin de faţă când durerea îmi explodează prin obraz, dar sunt destul de obişnuit cu ea, aşa că o ignor. Pentru prima dată în viaţa mea, îl lovesc. Încheieturile degetelor îmi pocnesc atunci când se fereşte, iar mâna mi se izbeşte în balustrada din lemn.

După câteva secunde, mă doboară şi mă cuprinde cu braţele când ne trânteşte pe amândoi pe podea. Bucăţi din geamul spart îmi înţeapă muşchii

prin tricou când îi trag tatălui meu un picior în burtă. El alunecă pe podea, dă cu capul de perete, iar eu îmi ridic mâinile în timp ce mă chinuiesc să mă pun pe picioare.

— Gata, spun şi, înainte să se poată ridica, ies în fugă pe uşă.

Luke mă aşteaptă în furgonetă, cu motorul pornit. Nu privesc înapoi până când nu ajung în siguranţă la maşină şi închid portiera. Luke se holbează când vede bucăţi de sticlă în pielea mea, tricoul meu rupt şi obrazul umflat.

— Ce naiba? spune el. Încă face nemernicia aia?

Scutur din cap în timp ce tata iese pe veranda din faţă şi se uită la maşină.

— Porneşte. Du-mă acasă la Callie. Nu vreau să mai stau aici.

Bagă în marşarier şi iese pe drumul principal, iar eu îmi ţin braţul rănit lipit de piept, continuând să mă uit la tatăl meu până când dispare din câmpul meu vizual.

Callie

Nu pot sta locului. Îi tot trimit mesaje, dar el nu-mi răspunde. Mama mi-a ţinut un discurs foarte lung despre cât de multe griji şi-a făcut pentru că am fost plecată toată noaptea. O las să bâiguie în continuare, întrebându-mă cât de îngrijorată ar fi dacă i-aş spune secretul meu.

După ce termină, îl aştept pe Kayden în camera mea de deasupra garajului. Mă simt lipicioasă după noaptea trecută, ca şi când alcoolul mi-ar ieşi prin pori, aşa că fac un duş. Înfaşurându-mă cu un prosop, îmi trec degetele prin păr şi ies în dormitor ca să mă îmbrac.

Kayden stă pe patul meu cu spatele la mine şi cu umerii lăsaţi, iar eu sar înapoi, surprinsă.

— O.

Îmi acopăr gura cu mâna şi mă îndrept spre uşă, jenată că sunt doar într-un prosop.

El întoarce capul ca să se uite la mine, iar mie nu-mi mai pasă. Obrazul îi este umflat şi roşu, tricoul rupt şi pătat, iar încheieturile degetelor sunt acoperite cu sânge uscat.

Fixând prosopul cu un nod, mă grăbesc spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Kayden scutură din cap şi se uită-n treacăt la trupul meu abia acoperit.

— Nu mai contează. S-a terminat.

— Ce?

Îmi întinde o mână tremurândă.

— Am încercat să-l lovesc, iar apoi i-am dat una cu piciorul.

— Tatălui tău? întreb. El a... eşti bine?

— Acum sunt.

El mă apucă de şolduri, închide ochii şi respiră scrâşnind din dinţi în timp ce mă trage în poala lui. Vreau să protestez când partea de jos a prosopului se desface şi asprimea blugilor lui îmi atinge pielea goală, dar el îşi sprijină capul pe umărul meu şi începe să tremure, închid gura şi ochii şi îl mângâi pe păr, abţinându-mă să nu plâng.

Rămân nemişcată, temându-mă să mă mişc, în vreme ce el se chinuieşte să respire. După un timp care-mi pare o oră, îşi înalţă capul, iar ochii îi sunt roşii.

— Îmi pare rău, spune Kayden şi expiră când îşi freacă ochiul cu palma. M-am lăsat dus de val.

— Te înţeleg, îi spun şi îl sărut pe frunte.

Degetele lui îmi caută obrazul, iar el conturează o linie pe semnul meu din naştere de pe tâmplă.

— Nu l-am mai înfruntat niciodată. A fost al naibii de îngrozitor.

Este mult mai curajos decât mine; a înfruntat ceva care îl bântuie de când era copil. Îl invidiez pentru asta.

Îi mângâi uşor obrazul rănit, iar el tresare.

— Vrei să-ţi aduc nişte gheaţă? Pansamente? Analgezice? Mama are o tonă în dulapul cu medicamente.

Ridicând o sprânceană, se uită la mine.

— De ce?

Eu dau din umeri.

— Am întrebat-o o dată şi mi-a spus că le are de când s-a rănit în liceu, când era majoretă.

El se încruntă şi închide ochii umflaţi.

— Asta nu s-a întâmplat acum douăzeci de ani?

— Este nebună, spun eu şi dau să mă ridic din poala lui. Poate că de-aia este veselă tot timpul.

Cu o teamă în privire, mă ţine apăsat de şolduri cu vârfurile degetelor şi nu mă lasă să mă mişc.

— Nu vreau să-ţi dau drumul.

Cunosc privirea aia, care imploră ajutorul cuiva.

„Te rog, ajută-mă, mami”, şoptesc eu când îl simt eum se mişcă deasupra mea şi fiecare parte a corpului meu pare că se rupe în două. El îmi acoperă gura eu mâinile, iar eu plâng. Unde este mama? De ce nu vine să mă ia? Pentru că ea crede că mă aseund, aşa cum fac şi ceilalţi copii. Asta ar trebui să fac, în loc să mor în sinea mea, cu toate că o parte din mine îşi doreşte să fi murit de-a binelea.

Te rog mami...

Îmi înfăşor braţele în jurul gâtului său şi îl îmbrăţişez când îşi afundă faţa în gâtul meu şi-mi simte cu buzele pulsul accelerat.

Închizând ochii, respir o clipă, speriată de moane, dar dorindu-mi asta în mod copleşitor. Mă sărută încet pe gât şi savurează fiecare atingere, iar eu îmi înclin capul într-o pane.

— Mă duc să mă spăl pe mâini de sânge, şopteşte el, iar eu mă îndepănez. Rămâi aici, bine?

Apucând panea de jos a prosopului, dau din eap şi mă ridic din poala lui. E1 se ridică şi se îndreaptă spre baie când mă aşez pe pat, ştiind că urmează să se întâmple ceva. Simt asta în aer, în căldura de pe gât în locul în care m-a sărutat şi peste tot pe unde m-au atins mâinile lui.

Când iese din baie, nu mai poartă tricoul, ci un prosop lipit de pieptul lat. Când se urcă în pat, mă ridic şi îi dau la o pane mâna care ţine prosopul, ca să mă pot uita la tăietură. Este adâncă şi chiar pe panea superioară a coastelor; încă o cicatrice pe corpul lui deja sfâşiat. Îmi trec degetul pe antebraţele lui şi observ răni proaspete pe piele.

— Ce s-a întâmplat cu astea? Mă opresc la o tăietură aproape de biceps şi mă uit cu atenţie la ea. Arată de parcă ţi-a tăiat cineva pielea.

Mă strânge de mână, scutură din cap şi se uită la perete.

— Sunt bine. Te asigur, Callie. Cu lucrurile astea mă descurc.

Mă pun în genunchi şi simt cum mi se desface prosopul în partea de jos, dar nu mă deranjez să-l trag la loc. Uşor, îmi ating buzele de pieptul lui şi urc pe gâtul său, de-a lungul unei cicatrice zimţate. Lent, îmi trec limba peste pielea

lui şi apoi îi devorez moliciunea buzelor. El îşi înclină capul într-o parte, iar gurile noastre se unesc atunci când îmi cuprinde talia. Mă trage mai aproape de el, depărtându-şi buzele şi capturându-mi limba în gura lui. Eu gem când emoţiile copleşitoare izbucnesc şi pun stăpânire pe mine, ştergând durerea internă.

Cu degetele, găseşte partea de jos a prosopului şi îmi atinge mijlocul gol. Nu sunt în stare să gândesc când îmi pipăie corpul, când îmi gustă buzele şi îmi alungă gândurile chinuitoare pentru o clipă. Mă ridic şi-mi lipesc pieptul de al lui, iar el se mişcă şi se întinde pe pat. Picioarele ni se împletesc şi îşi strecoară genunchiul între coapsele mele. Senzaţia pe care mi-o oferă materialul blugilor lui mă face să simt în corp o căldură care mi se adună în stomac.

— Kayden, gem eu lângă buzele lui când îmi înfig unghiile în omoplaţii săi.

El se retrage un pic, respiră sacadat şi-mi studiază privirea.

— Vrei să mă opresc?

Mă agăţ şi mai tare de el în timp ce scutur din cap, iar părul îmi cade în ochi.

— Nu.

Inspirând, îşi lipeşte buzele de ale mele şi săruturile delicate devin disperate când prosopul cade de pe mine, iar eu stau goală sub el. Sfârcurile mele îi mângâie pieptul cu fiecare respiraţie şi eu îmi depărtez picioarele. Îi ating obrajii cu mâinile, iar căldura lui mă linişteşte în timp ce se întinde spre braţele mele şi-mi cuprinde încheieturile mâinilor. Îmi ia mâinile de pe faţa lui şi mi le pune de-o parte şi de alta a chipului meu, devorându-mi gura cu limba.

Brusc, îmi eliberează una din mâini, iar eu tremur sub el.

— Callie, să-mi spui dacă trebuie să mă opresc, îmi şopteşte pe buze.

— Nu te opri, şoptesc la rândul meu, sigură, dar cu pulsul accelerat. Nu vreau să te opreşti.

Deschide ochii, mari şi sticloşi, şi îmi muşcă buza de jos când mâna îi alunecă pe abdomenul meu. După câteva secunde, îi simt din nou degetele în mine, la fel ca ieri. Sunt excitată şi simt că mă pierd, dar într-un mod uimitor. Ca şi cum, în sfârşit, mintea mea a părăsit locul întunecat şi pot să văd din nou lumina.

Vreau mai mult. Îmi trebuie mai mult; totuşi, nu ştiu cum să-i cer asta.

Îmi frec şoldurile de mâna lui când mă pipăie pe dinăuntru, gemând în timp ce îmi trec dinţii peste buza lui, muşcând-o înainte de a o elibera. Şuviţe din părul lui castaniu mă ating pe frunte când îmi mişc corpul, simţind că vreau mai mult. Pieptul îi coboară când îşi scoate degetele din mine.

— Callie, care-i limita? întreabă şi mă ţintuieşte de încheieturile mâinilor din nou sub el, uitându-se la mine. Trebuie să ştiu unde să mă opresc.

Scutur din cap, privindu-l în ochi.

— Nu vreau să te opreşd, Kayden. Am spus-o şi vorbesc serios.

Cât se gândeşte la ce i-am zis, pupilele i se contractă.

— Callie, eu…

Pulsul îmi scade când magia momentului începe să piară. Imaginile din trecut revin, dar dispar repede când îşi ridică şoldurile ca să-şi descheie blugii şi să-i dea jos. Se dezbracă în câteva secunde şi îşi pune un prezervativ. Se întinde din nou peste mine. Suntem gpi, lipiţi unul de altul, iar el mă sărută cu pasiune şi dorinţă când îşi uneşte braţele cu ale mele, deasupra capului meu. Anticipez şi simt fiecare aspect al momentului. Asprimea pielii palmelor sale, pieptul neted care-l atinge pe al meu, limba lui umedă în gura mea, furnicăturile din tot trupul meu. Transpir toată când mă' înfierbânt de dorinţă

şi îmi desfac picioarele în timp ce trupul lui se acomodează cu al meu. Când se apropie de mine, simt durerea, dar şi cum lanţurile invizibile din jurul încheieturilor mâinilor mele se rup.

Îşi ţine respiraţia când îmi strâng picioarele în jurul şoldurilor lui, iar el mă pătrunde treptat. Se opreşte din a mă săruta şi mă priveşte în ochi în timp ce-mi mângâie obrazul cu degetele. Apoi se opreşte înainte să se împingă pentru ultima dată şi să mă pătrundă adânc.

Trupul şi mintea mi se deschid în întregime când mă sărută. La început, mă ustură când se mişcă înainte şi înapoi şi aproape că-i strig să se oprească, dar durerea cedează, iar muşchii mi se relaxează când las capul înapoi pe pernă.

Este un moment pe care mi-l voi aminti pentru totdeauna, pentru că-mi aparţine.

Kayden

Nu am mai fost niciodată atât de îngrozit. Nici când ţipa cineva la mine şi eram bătut şi nici măcar când l-am înfhmtat pe tata. Am mai făcut sex, de multe ori. Totul a fost doar o distracţie, chiar şi cu Daisy. Nu am simţit nimic; credeam că aşa trebuie să fie. Când Callie mă priveşte cu încredere, sunt pierdut. Nimeni nu m-a mai privit aşa niciodată; nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt ca acum. Este ca şi cum toate cicatricele mele s-ar fi rupt şi durerea este reală, dar nu mă pot opri.

O sărut cu înverşunare, mişcându-i braţele deasupra capului când mă împing în ea. Mă simt atât de bine şi nu vreau să mă opresc. Ochii îi sticlesc, pupilele i se dilată când deschide gura. Îşi arcuieşte gâtul în timp ce geme de plăcere şi îşi înalţă şoldurile odată cu mişcările mele. Îi eliberez braţele şi îi caut sânii cu palmele, pipăindu-i pielea când o sărut pe gât. Cu degetele, ea îmi conturează fiecare cicatrice, lăsând o dâră de căldură peste tot pe unde mă atinge, şi asta aproape că mă înnebuneşte. Spatele i se încovoaie când ţipă şi, o clipă mai târziu, mă alătur ei, ştiind că nu mai pot da înapoi. Felul în care mă simt este ireversibil: copleşit, dorit, conectat. N-o să pot să mai renunţ vreodată la asta.

Când ne recăpătăm suflul, îmi spun că va fi bine; că pot să mă descurc şi, pentru un moment, chiar simt că pot.

Respir sacadat când mă retrag şi mă întind pe spate, trecându-mi mâinile prin păr. Rotindu-se pe şold, corpul ei cald îl urmează pe al meu. Îşi lasă obrazul pe pieptul meu, strecurându-şi piciorul pe talia mea.

— Eşti bine? îndrăznesc în cele din urmă să o întreb, luptându-mă cu propriile gânduri.

Ea dă aprobator din cap, conturându-mi muşchii abdomenului cu degetul mic.

— Sunt mai mult decât bine.

închid ochii şi-mi sprijin bărbia pe capul ei.

— Callie, trebuie să-ţi spun ceva.

Ea îşi dezlipeşte obrazul de pe pieptul meu şi mă priveşte.

— Ce s-a întâmplat? Am… am făcut ceva greşit?

O ating cu vârful degetului pe buza de jos.

— Nu, nu tu. Eu. Sunt unele lucruri pe care nu le ştii despre mine şi cred că ar trebui să ţi le spun.

Ea se ridică, iar eu mă uit la trupul ei, la fel de fragil ca inima sa.

— Mă sperii.

— Îmi pare rău, dau eu înapoi când simt cum mă străbate ruşinea. Eram doar cufundat în gândurile mele.

Callie se încruntă.

— Kayden, îmi poţi spune orice. Nu te judec.

— Ştiu asta, zic sincer când îi cuprind posesiv talia.

O ridic şi-o aşez deasupra mea.

— Vom vorbi despre asta, dar un pic mai târziu.

Umezindu-mi buzele cu limba, o ţin de ceafă şi îi apropii gura de a mea în timp ce-mi strecor mâna în faţa ei şi o apuc de sân, dorindu-mi să dau timpul înapoi şi să retrăiesc singurul moment liniştit din viaţa mea.

Capitolul 18

#33 Stai întinsă lângă cineva, nemişcată; doar simţiţi-vă unul pe celălalt.

Callie

— Cred că trebuie să ies afară, spun eu verificând al şaptelea mesaj pe care mi l-a trimis mama. Altfel, o să vină aici şi-o să vadă asta.

— Ce anume? întreabă nevinovat când mă întoarce astfel încât să fie deasupra mea şi îmi cuprinde sânul cu gura, conturând cercuri peste sfârcul meu cu vârful limbii.

Suspin când coapsele mele şi-l doresc din nou în mine.

— Mă faci să mă pierd iar cu firea.

E1 se îndepărtează cu un zâmbet, dar obrazul îi este roşu şi umflat.

— Şi?

Mă prefac a fi serioasă.

— Nu glumesc. O să vină aici cu cheile ei, o să deschidă uşa şi-o să vadă asta.

El râde fără să mă creadă încă pe deplin, dar mă eliberează din braţele lui.

— Bine, ai câştigat. Te las să pleci, dar ne întoarcem la ale noastre imediat ce te ocupi de mama ta.

Râd uşor când mă înfăşor cu un cearşaf şi mă duc să scot nişte haine din rucsacul meu. Îmi este puţin ruşine în faţa lui chiar şi după ceea ce am făcut. Reuşesc să mă îmbrac înainte să dau drumul cearşafului. El nu mă întreabă de ce mă comport aşa în timp ce se ridică şi-şi îmbracă din nou blugii şi tricoul.

Arunc o privire pe fereastră la cerul întunecat. Totul pare perfect, de neatins, ca şi cum pentru prima dată deţin controlul asupra vieţii mele.

— Cât de târziu este?

Îşi răsuceşte braţul ca să se uite la ceas.

— Şapte şi jumătate.

— Nu e de mirare că se agită. Am ratat cina.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele când deschid uşa.

— Deci, cât de rău o să fie?

Îl conduc pe seările din spatele meu.

— O să-ţi pună o mie de întrebări şi-o să fie foarte veselă.

— Şi tatăl tău?

— El o să mormăie ceva despre fotbal, sunt sigură.

Telefonul scoate un sunet, iar eu mă opresc în capătul scărilor ca să verific

mesajul.

— Este tot de la mama ta? întreabă el, iar eu scutur din cap.

Seth: Hei, dragă! Cum merge treaba? Sper ci bine. Ai mâncat ceva delicios?

Eu: Poate... Dar la ce fel de bunătăţi te referi?

Seth: Dumnezeule! Ai facut-o? Pentru că am sentimentul ăsta ciudat că ai facut-o.

Eu: Ce anume?

Seth: Ştii tu ce.

Mă uit la Kayden, care râde la mine, cu pielea încreţită în jurul ochilor.

— Este de la Seth.

El se apleacă să se uite mai bine, iar eu acopăr ecranul cu mâna.

— Vorbeşti despre mine?

îmi muşc buza, simţind că roşesc.

— Nu.

— Ba da, spune el mândru. Chiar şi după ce s-a întâmplat între noi, tot pot să te fac să roşeşti. Dumnezeule, mă pricep!

Plec capul, permiţând părului să-mi acopere faţa.

— Nu roşesc.

— Ba da.

Cu un deget, îmi ridică bărbia.

— Şi mă bucur.

Îşi atinge uşor buzele de ale mele şi-mi oferă un sărut delicat, pe care îl simt până în vârful degetelor de la picioare.

Mă retrag zâmbind, dar mă opresc atunci când zăresc o maşină în plus pe alee.

— A cui e maşina aia?

Kayden îmi urmăreşte privirea şi ridică din umeri.

— Nu sunt sigur.

Confuză, deschid uşa din spate. După câteva secunde, toate mă părăsesc; toate suflările, bătăile inimii, toate săruturile, toate momentele intime. Vad pete negre când îl zăresc pe fratele meu Jackson, care stă la masă şi mănâncă o bucată de plăcintă direct din tavă. În faţa lui stă cel mai bun prieten al său, Caleb Miller. El răsfoieşte o revistă, părul lui negru asimetric şi lung arătând ca şi când nu s-ar mai fi tuns de ani de zile. Când îmi întâlneşte privirea, eu mă uit instinctiv în podea.

— Ei bine, iat-o pe Callie, o domnişoară în toată regula, spune Caleb, iar eu fixez cu privirea creionul de pe masa din faţa lui, imaginându-mi cum ar fi să i-l înfig în ochi de mai multe ori şi să-i provoc cât mai multă durere cu putinţă.

— Mama a crezut că ai fiigit, spune Jackson lingând frişca de pe furculiţă. Ţi-a trimis o mie de mesaje.

— Bravo ei, izbucnesc eu.

Mereu l-am urât pe fratele meu pentru că l-a adus acasă pe ticălosul ăla. Ştiu că el habar n-are, dar nu mă pot abţine.

— Poţi să-i spui că am trecut pe aici şi că sunt bine, ca să nuimi mai trimită mesaje?

— Nu, răspunde Jackson. Nu sunt mesagerul tău. Este chiar în sufragerie. Du-te şi spune-i singură.

— De ce eşti încă aici? îl întreb, iar Kayden îmi atinge cu degetul interiorul încheieturii mâinii.

Eu clipesc spre el. Aproape c-am uitat că era acolo.

Kayden scutură din cap, iar privirea lui de smarald îmi transmite un mesaj care nu-mi place. Vede ceva – simte ceva – ascuns adânc sub pielea mea.

Caleb se ridică de la masă şi se îndreaptă spre bucătărie cu mişcări lente, ca şi când nu ar avea nicio grijă pe lume.

— Deci, cum este fotbalul la facultate? i se adresează lui Kayden. Am auzit că este mai intens la nivelul ăla.

Kayden continuă să mă privească.

— Nu este atât de greu. Trebuie doar să fii destul de puternic ca să faci faţă.

Caleb se uită la obrazul inflamat al lui Kayden cu o expresie sadică în timp ce deschide bufetul.

— Mda, pari destul de puternic. Apropo, fainã vânătaie!

Kayden îi aruncă o privire rece şi îşi strânge pumnul.

— Nu ai fost exmatriculat de la facultate pentru că vindeai iarbă în campus?

— Hei, trebuia să-mi câştig existenţa, spune Caleb trântind uşa de la bufet. Nu toată lumea are banii lui tăticu' şi o bursă din care să trăiască.

Kayden îşi încordează maxilarul, iar eu îl trag de braţ.

— Putem să plecăm?

El dă din cap şi se retrage spre uşă, ţinându-mă de mână şi fixându-l cu privirea pe Caleb, care începe să se agite.

— În niciun caz, îmi spune Jackson. Nu mă laşi aici, ca să mă sufoce mama.

— Nu ar trebui să fii în Florida sau aşa ceva? întreb furioasă şi neliniştită. Nu trebuia să te afli aici.

El îşi ciufuleşte părul când se ridică de la masa din bucătărie cu tava în mână.

— Ne-am răzgândit în ultima clipă.

— Nu trebuia să lucrezi? întreb eu în bătaie de joc. Sau ţi-ai dat iar demisia?

— Am o afurisită de slujbă, Callie.

Aruncă tava în chiuveta din bucătărie şi se încruntă la mine.

— Aşa că nu mai fi javră. Nu ştiu de ce trebuie să te porţi aşa cu mine mereu.

— Hei! Kayden intervine să-mi ia apărarea, trecând în faţa mea. Nu-i vorbi aşa, adaugă el.

— Pot să-i vorbesc cum vreau, răspunde Jackson, încrucişându-şi braţele la piept. Nu ştii prin ce trece familia asta din cauza ei. Micile ei probleme sau orice o fi având au înnebunit-o pe mama.

Caleb mă priveşte cu interes, aşteptând să reacţionez. Nu-mi pot lua ochii de la el. Vreau să o fac, dar mă copleşeşte din cauză că ştie care sunt problemele mele – el mi le-a cauzat. Încep să simt că mor încet, ofilindu-mă ca floarea de cactus care înfloreşte doar o dată pe an, noaptea, şi moare înainte de răsărit, fără să trăiască şi să se bucure prea mult.

— Las-o în pace.

Caleb ridică din sprâncene uitându-se la mine şi schiţează un zâmbet.

— Poate Callie are motive să se poarte aşa.

Ia-mâ de aici. Ia-mâ de aici. Salveazâ-mă. Salveazâ-mâ.

Brusc, picioarele mi se mişcă şi sunt târâtă undeva. Uşa din spate se deschide şi sunt trasă pe scări în jos, în mijlocul aleii.

Stând la capătul scărilor şi în lumina verandei, Kayden mă studiază cu o privire nesigură şi cu mâinile pe umerii mei.

— Ce s-a întâmplat? Te uiţi aşa...

Eu respir gâtuită.

— Nu prea-mi place de fratele meu.

Muşchii gâtului i se mişcă în timp ce înghite cu greu.

— Callie, ştiu ce este frica. Crede-mă. Am văzut-o pe feţele fraţilor mei, am

simţit-o pe propria piele de multe ori. Ţi-e frică de el. O văd în ochii tăi.

— Să-mi fie frică de fratele meu? fac eu pe proasta şi mă rog la Dumnezeu să nu afle, temându-mă de ce s-ar întâmpla dacă ar şti.

— Nu de el, spune Kayden serios şi-mi atinge obrazul cu mâna. Ţi-e frică de Caleb. El a fost... el a fost cel care te-a nenorocit?

— Da.

Nici măcar nu vreau să spun asta; pur şi simplu îmi scapă. Îl fixez cu privirea şi ascult cum inima îmi bate cu putere, vântul care şuieră, sunetul scos de cineva care se distruge undeva în lume.

El înghite cu greu.

— Callie... Eu... Trebuie să spui cuiva. Nu poţi să-l laşi să-şi trăiască viaţa liniştit.

— Nu contează. A trecut prea mult timp şi nici măcar autorităţile nu mai pot să fiică nimic în privinţa asta.

— De unde ştii?

Ridic din umeri, simţindu-mă detaşată de lume.

— Pentru că o dată m-am interesat... şi am aflat că nu mai am nicio altă opţiune. Ce-i făcut e bun făcut.

El scutură din cap, cu maxilarul încordat.

— Nu-i corect.

— Nici viaţa ta nu este, spun şi-mi doresc să dau timpul înapoi.

Te rog Doamne, lasâ-mă să mă întorc la viaţa dinainte.

— Nimic nu este, adaug.

Se lasă tăcerea şi totul se năruie când mă prăbuşesc la pieptul lui şi încep să plâng în clipa în care secretul pe care l-am ţinut în mine se fărâmă în bucăţi mai uşoare. Împotriva protestelor mele, mă ridică şi mă ţine lipită de el în timp ce mă poartă pe scări şi în camera mea, iar eu vărs toate lacrimile pe care le-am ţinut în mine.

Se întinde pe pat împreună cu mine, iar eu îmi afund faţa în pieptul lui. Cumva, mă opresc din plâns şi stăm îndnşi, nemişcaţi, simţindu-ne reciproc durerea. În cele din urmă, adorm în braţele lui.

Kayden

După ce adoarme, urmăresc cum respiră şi încerc să înţeleg lumea. Mânia mă străbate ca un val care se sparge la mal. Vreau să-l ucid pe Caleb. Să-l omor în bătaie, în cele mai dureroase moduri.

Când îi aud pe fratele ei şi pe Caleb că ies din casă, că râd când intră în maşină şi pleacă spunând că se duc la o petrecere, ceva se rupe în mine. Toată furia pe care am acumulat-o se dezlănţuie şi, brusc, ştiu ce am de făcut.

În seara aia, Callie m-a salvat de o bătaie care probabil că m-ar fi ucis, dar m-a salvat şi de mine însumi. Înainte să o întâlnesc muream în sinea mea; în inima mea nu era decât un gol.

Trăgându-mi încet braţul de sub capul ei, îmi iau telefonul şi ies tiptil afară, privind-o pentru ultima dată înainte de a pleca. Coborând treptele, îi trimit un mesaj lui Luke să vină să mă ia şi apoi, mergând pe trotuarul de lângă casa ei, mă îndepărtez în necunoscut.

Merg pe-un drum pe care n-am mai fost şi las aerul rece să mă învăluie. Cam după cincisprezece minute, Luke parchează furgoneta lângă bordură. Eu sar în maşină şi îmi frec mâinile când simt aerul rece degajat de radiator.

— Bine, ce-i cu mesajul ăla ciudat? îşi împinge căciula mai jos pe frunte şi dă radiatorul mai tare. Îţi dai seama că era să mă culc cu Kelly Anallo? adaugă el.

— Îmi pare rău, mormăi eu. Unde erai?

— La lac.

Roteşte volanul spre dreapta şi conduce pe un drum lateral.

— Era o petrecere.

— Nu cumva i-ai văzut pe (ratele lui Callie şi pe Caleb Mfller acolo?

Se opreşte la semafor şi dă mai tare sistemul de dejivrare când parbrizul se abureşte.

— Mda, au ajuns exact când am plecat să te iau.

— Atunci du-mă acolo.

Îi fac semn din mână să pornească.

— Trebuie să fac ceva.

Mergem în linişte, iar eu dau din picior şi bat cu degetele în portieră. Furgoneta se clatină când şerpuim printre copaci şi ajungem la destinaţie. Când parcăm, îl zăresc pe Caleb lângă focul de tabără din apropierea malului, discutând cu o blondă care poartă o jachetă largă peste rochia strâmtă şi roz.

— Trebuie să mă ajuţi cu ceva, spun când Luke trage frâna de mână şi vrea să coboare din maşină.

El se opreşte cu un picior afară.

— Ce se întâmplă? Te porţi ciudat... Mă cam sperii.

Continui să mă uit la Caleb. Este mai scund decât mine cu vreo trei sau patru centimetri, dar îmi aduc aminte că a provocat câteva bătăi pe la petreceri şi cu siguranţă poate face faţă.

— Trebuie să mă ajuţi.

Luke se holbează la mine, ţinând o ţigară între buze.

— Vrei să provoci o bătaie?

Eu dau ferm din cap.

— Da.

— Deci, vrei să mă asigur că nu iei bătaie?

Îşi face mâna căuş în dreptul gurii şi aprinde bricheta.

— Nu, vreau să mă opreşti înainte să-l omor.

Deschid portiera şi cobor.

— Ce vrei să faci?

Un firicel de fum se ridică în faţa lui.

— Opreşte-mă înainte să-l ucid, repet şi trântesc portiera.

El mi se alătură în faţa maşinii şi atinge uşor mucul de ţigară, scuturând scrumul pe jos.

— Despre ce este vorba, omule? Ştii că nu prea mă descurc în situaţii extreme.

Mă opresc în capătul şirului de maşini.

— Dacă cineva a rănit în cel mai cumplit mod posibil o persoană la care ţii mult, ce ai face?

Uitându-se atent la foc, ridică din umeri.

— Depinde despre ce este vorba.

— Despre ceva foarte grav, spun eu. Şi care lasă răni pe viaţă.

Încet, trage din ţigară, iar apoi întoarce capul spre mine.

— Bine, contează pe mine.

Ne îndreptăm spre foc, iar mânia din mine arde la fel de tare ca flăcările. Oamenii strigă, râd şi-şi toarnă bere din butoiul din spatele unei furgonete. Muzica răsună din casetofonul unei maşini şi un joc însufleţit de beer pong[3]se

3 Beer pong este un joc pe echipe in care fiecare echipă are câte o minge de ping pong pe care trebuie să o arunce în paharele cu bere ale adversarilor. Atunci când una din echipe reuşeşte acest lucru, cealaltă echipă trebuie să bea paharul cu bere în care a aterizat mingea. După aceea, paharul gol este înlăturat

desfăşoară lângă lac.

Daisy apare în faţa mea cu un zâmbet larg şi cu un pahar din plastic în mână.

— Hei, petrecăreţule, ştiam eu c-o să apari.

Enervat, scutur din cap şi trec pe lângă ea.

— Dă-te din calea mea.

Ea se retrage şi îşi atinge pieptul cu mâna, de parcă ar fi o căprioară rănită.

— Ce-i cu tine?

— Şi-a dat seama ce javră eşti, intervine bucuros Luke şi îi suflă fumul în faţă.

— O, Dumnezeule! Ce ticălos eşti! spune ea şi-şi flutură mâna în faţă, uitându-se la mine şi aşteptând să o apăr.

Eu îi fac semn să plece, o ocolesc şi mă îndrept direct spre Caleb. Mergând printre oameni, ajung în spaţiul deschis de lângă foc. Lui Caleb îi pică faţa când îmi întâlneşte privirea, dar nu se clinteşte. Ştie ce urmează să se întâmple şi-o aşteaptă de parcă şi-ar dori-o.

Păşesc spre el, iar Caleb schiţează un zâmbet când începe să mă pândească.

— Ce naiba cauţi aici? întreabă el. Şi unde este drăgălaşa de Callie?

Îi dau pe neaşteptate un pumn în maxilar şi asta-i greşeala mea, dar nu mai am ce face. Mulţimea icneşte, iar fata cu rochie roz îşi scapă paharul, vărsând berea pe pământ, şi se duce lângă el.

Caleb se prăbuşeşte, ţinându-se de obraz.

— Ce naiba? Se ridică în picioare clătinându-se şi-şi şterge sângele care-i picură din nas. Cine te crezi? adaugă el.

Îl lovesc din nou fără explicaţii, dar acum se fereşte şi îmi dă un pumn într-o parte. Coastele îmi pocnesc, dar asta nu-i nimic în comparaţie cu lucrurile cu care-s obişnuit şi ripostez, lovindu-l cu genunchiul în burtă.

El tuşeşte şi se încovoaie când scuipă sânge pe pământ.

— Eşti mort.

Îmi trosnesc încheieturile degetelor şi înaintez ca să-l lovesc din nou, dar el se ridică şi mă atacă. Cu capul plecat, mă loveşte în abdomen şi mă lasă fără suflare, iar încălţările noastre râcâie pământul în timp ce ne luptăm să rămânem în picioare. Ţipătul cuiva din mulţime este urmat de strigăte când ne prăbuşim.

Văzând doar negru în faţa ochilor, îl lovesc cu pumnul în moacă de nenumărate ori, ca şi când aş fi ţinut asta-n mine ani de zile. Oamenii încearcă să mă tragă, dar eu îi împing în mod repetat. Nu ştiu cât timp îl mai lovesc. În cele din urmă, cineva reuşeşte să mă ia de pe el.

Mă smucesc din mâinile lui, crezând că este Luke, dar luminile roşii şi albastre care pâlpâie pe suprafaţa nemişcată a apei mă aduc înapoi la realitate când un poliţist mă încătuşează.

— Nu te mişca, strigă poliţistul şi sunt împins înainte, căzând în genunchi pe pământ.

Cu mâinile pătate de sânge la spate, mă uit la ce am făcut. Caleb încă respiră, dar faţa îi este atât de umflată şi de însângerată, încât nu i se mai văd trăsăturile. Totuşi, nu sunt sigur că-mi pasă pentru că, dacă mă gândesc bine, i-am făcut dreptate lui Callie.

Să stau în închisoare părea mai bine decât să mă duc acasă şi am refuzat să-l sun pe tata. Până la urmă, datorită respectului de care se bucură în oraş, îl sună unul dintre poliţişti. Tata face mereu donaţii generoase şi, automat, lumea crede că este un tip grozav.

După câteva ore, sunt în bucătăria casei mele, la masă. Mama a plecat ca

să-l ia pe Tyler de la aeroport şi a fost nevoită să cheme un taxi, deoarece niciunul din ei nu va fi destul de treaz ca să conducă. Doar eu şi tata suntem acasă. Ceva urmează să se sfârşească, doar că nu ştiu ce.

— Ce porcărie!

Tata înconjoară masa şi loveşte cu bocancul partea de jos a bufetului, făcând o gaură în lemn.

— Primesc un telefon în mijlocul nopţii ca să te scot pe cauţiune de la închisoare, pentru că ai bătut pe cineva.

Se opreşte şi îşi trece degetele de-a lungul unei mici tăieturi de sub ochi, cauzată de lupta noastră.

— Azi chiar te-ai dat în spectacol, nenorocitule.

— Am învăţat de la cel mai bun, mormăi şi simt că mă ustură coastele şi că-mi zvâcnesc braţele; totuşi, sunt mai mulţumit decât am fost vreodată.

El ia un scaun şi, aruncându-l în cealaltă parte a camerei, într-o etajeră, sparge o vază. Eu nu tresar, ci doar conturez crăpăturile din masă cu degetul mare.

— Cu ce am greşit în privinţa ta?

Cu paşi apăsaţi, înconjoară băltoaca din mijlocul bucătăriei.

— De la doi ani eşti un ratat.

Holbându-mă la perete, îmi imaginez zâmbetul lui Callie, sunetul râsului ei, delicateţea pielii sale.

— Mă asculţi? strigă el. La naiba, Kayden, nu mă mai ignora!

Închid ochii şi mă gândesc la cum am pătruns-o, am atins-o şi-am sărutat-o peste tot, la mireasma părului ei.

Tata loveşte cu mâna în masă, iar eu deschid ochii.

— Ridică-te.

Mă ridic brusc de la masă, răsturnând scaunul pe podea. Sunt pregătit pentru asta. Când îşi flexează cotul deasupra umărului şi îşi ia avânt, ridic şi eu pumnul şi îl lovesc în maxilar. Durerea ne năuceşte pe amândoi când ne dăm pumni în faţă. Urmează o pauză în care chiar se uită cu atenţie la mine, de parcă m-ar vedea pentru prima dată, înainte să mă apuce de umeri şi să mă izbească de perete.

— Încetează, ticăloşiile!

Mă loveşte cu genunchii în coaste, iar eu ripostez, lovindu-l cu încheieturile degetelor în obraz.

Asta îl şochează din nou şi are nevoie de un moment ca să-şi revină. Eu nu mă gândesc decât la cât de speriat pare, la lipsa de încredere din ochii lui şi la poziţia sa instabilă.

Disperat să preia controlul, mă apucă de tricou când îmi împinge faţa cu mâna şi mă lipeşte de dulap. Înfigându-mi unghiile în palme, strâng pumnul şi îl lovesc puternic în tâmplă. El geme încet când mă împinge în spate şi mă izbesc de bufet, lovindu-mă cu şoldul de blat şi răs turnând cuţitele pe podea. Încerc să mă mişc, dar el vine repede spre mine cu capul plecat. Prind viteză şi-mi îndoi genunchii ca să sar peste băltoacă, dar mă prinde de partea de jos a tricoului şi mă smuceşte spre podea. Îmi întind braţele în spate, spre el, dar se apleacă.

Mă simt amorţit. Complet mort în sinea mea când mă învârt pe călcâie şi îi împing pieptul cu mâinile. Refuză să-mi dea drumul, chiar dacă se împiedică şi cade, trăgându-mă după el. Încerc să mă urc peste el, dar, după câteva secunde, simt cum ceva ascuţit îmi străpunge coastele şi totul încetează.

Tata se ridică în picioare, ţinând un cuţit plin de sânge.

— De ce nu mă asculţi niciodată?

Scapă cuţitul pe podea, lângă picioarele mele, iar acesta zdrăngăne pe gresie. Când se retrage, este alb la faţă ca o fantomă.

— Nenorocitule...

Îşi trece degetele peste faţă înainte să se îndrepte spre uşa de la intrare şi să o lase întredeschisă în urma lui, aerul rece pătrunzând înăuntru.

Mă doare tot corpul, de parcă m-ar fi înjunghiat o mie de cuţite, nu unul. Întorcându-mă într-o parte, mă ridic, mă reazem de bufet şi-mi retrag mâna de pe coaste. Sângele care-mi curge dintr-o gaură din tricou îmi acoperă degetele care tremură şi umple crăpăturile din podeaua de gresie de sub mine. Închid ochii în timp ce mă lupt să respir, dar durerea învinge.

Mă gândesc la Callie, la ce face şi la ce-o să fiică atunci când o să audă ce s-a întâmplat. Gândul de a o părăsi, de a mă părăsi ea, de a nu o mai avea niciodată mă doare, chiar dacă nu ar trebui. Nu pot să-l ignor.

Mă întind într-o parte, iau un cuţit şi mâna îmi tremură când îmi ating antebraţul cu vârfixl. Asta fac de ani de zile, ca să mă liniştesc. Am început de la şapte ani, când mi-am dat seama că, dacă mă tai, pot să respir – că mă ajută să trec prin iadul care este viaţa mea. Acesta este secretul meu nenorocit; întunericul care sălăşluieşte în mine. Cu fiecare tăietură a pielii, durerea începe să cedeze în vreme ce sângele acoperă podeaua.

Callie

Mă trezesc într-un pat gol şi intru în panică. Unde a plecat? îmi iau telefonul de pe noptieră şi îi trimit mai multe mesaje lui Kayden, dar el nu răspunde. Mă încalţ şi ies în fugă pe uşă, ca să-l caut. Trebuie să-i vorbesc despre scara trecută şi să-i spun că trebuie să dăm totul uitării, deoarece, avându-l pe el în viaţa mea, ceea de s-a întâmplat cu Caleb nu mă mai înspăimântă la fel de mult.

Dimineaţa scaldă vârfurile munţilor, iar cerul este de un roz intens, dar frumuseţea-i este înşelătoare, în comparaţie cu ce se petrece jos. Vântul şuieră, aducând o furtună şi făcând temperatura să seadă.

Când intru, tata stă la masa din bucătărie. Cu părul şaten pieptănat într-o parte şi cu pantaloni largi şi cravată, este pregătit pentru cina de Ziua Recunoştinţei din seara asta.

Se încruntă când îşi ridică privirea de la mâncare.

— Eşti bine? Arăţi de parcă ai plâns.

— Sunt bine.

Arunc o privire prin sufragerie, înainte să mă întorc în mijlocul bucătăriei.

— Unde este mama? Trebuie să o întreb ceva.

— Face duş.

Se ridică de pe scaun, lasă farfuria în chiuvetă şi se uită atent la mine.

— Mi se pare că ai slăbit. Să mănânci mai mult azi. O să jucăm un joc după cină şi vreau să participi anul ăsta.

— Bine.

Abia îl aud când mă uit prin mesajele de pe telefonul meu, dar niciunul nu este de la Kayden.

— Pot să împrumut un pic maşina? Promit să nu întârzii prea mult.

El caută cheile în buzunar.

— Eşti sigură că eşti bine? Pari foarte supărată.

— Da, îl asigur descurajată, pentru că de obicei nu observă lucrurile astea.

Cât de rău arăt? Trebuie să văd ce face un prieten, adaug.

El îmi aruncă cheile şi eu le prind cu uşurinţă.

— Să fie prietenul ăsta unul dintre foştii mei fundaşi?

Ţinând cheile, simt cum părţile zimţate îmi intră în palmă.

— A bârfit mama, nu-i aşa?

Tata ridică din umeri şi-şi bagă mâinile în buzunare.

— Ştii cum e ea. Nu vrea decât să fii fericită.

— Sunt fericită, răspund şi, în momentul ăsta, nu pare că spun o minciună uriaşă. Trebuie să găsesc pe cineva.

Mă îndrept spre uşă.

— Să te întorci într-o oră, îmi strigă el. Ştii că o să vrea să o ajuţi, iar (ratele tău nu a mai apărut aseară. Probabil că a rămas pe-afară şi-a băut toată noaptea, deci nu o să-i fie de niciun ajutor.

— Bine.

Ies în frig şi simt cum ceva mă loveşte în piept, dar nu sunt sigură ce anume. Telefonul se aprinde în buzunar şi sunt surprinsă să-i văd numele lui Luke pâlpâind pe ecran.

— Bună, răspund în timp ce alerg pe alee şi urc în maşina tatălui meu.

— Hei, spune el cu o voce neliniştită. Ai mai vorbit cu Kayden?

— De aseară, nu.

Trântesc portiera şi pornesc motorul, (ară să mă deranjez să dau drumul la căldură.

— Nu ştiu unde s-a dus. A plecat pur şi simplu şi nu dau de el.

— Nici eu.

El ezită când întind capul şi ies pe şosea, mijind ochii ca să văd prin geamul îngheţat.

— Ascultă, Callie, aseară Kayden a (acut ceva foarte grav.

îndrept maşina şi bag în viteză.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a sunat vorbind cam ciudat şi m-a rugat să mă duc să-l iau, spune el. M-a rugat să-l duc la lac şi... l-a bătut măr pe Caleb Miller.

Apăs la maximum pedala de acceleraţie, iar cauciucurile scârţâie.

— El este bine?

— Presupun că da, dar a fost arestat, iar tatăl lui a trebuit să-i achite cauţiunea.

Inima mi se opreşte.

— Tatăl lui?

El tace.

— Mda, tatăl lui.

Mă întreb dacă Luke ştie despre tatăl lui Kayden.

— Chiar acum mă-ndrept spre casa lui, ca să văd ce face.

— Şi eu. Unde eşti?

— Cam la câteva străzi distanţă... Pe Mason Road.

— Bine. Ne vedem în câteva minute, spune el. Şi, Callie, ai grijă, tatăl lui este...

— Ştiu.

închid şi strâng telefonul în mână în timp ce urc dealul care duce spre casa lui Kayden.

Casa cu două etaje, care se înalţă spre cer, pare imensă în faţa dealurilor. Până să parchez sub copac, vântul se înteţeşte, iar frunzele maronii zboară prin aer, aproape umbrind pădurea care înconjoară casa. Cu inima bătându-mi cu putere în piept, sar din maşină şi alerg pe peluză şi pe scări, fluturând din

mâini ca să-mi îndepărtez frunzele de pe faţă.

Uşa întredeschisă de la intrare se clatină în vânt. Când intru în hol, o senzaţie dezgustătoare îmi arde stomacul. Ceva nu pare în regulă. Arunc o privire în sufragerie, iar apoi strig pe scări.

— Alo?

Vântul care şuieră la fereastră şi care aduce frunze în casă, pe podeaua din lemn, şi izbeşte uşa de perete este singurul care-mi răspunde. Intru în bucătărie şi o cotesc. Nimic nu m-ar fi putut pregăti vreodată pentru ce văd.

Timpul se opreşte – totul se opreşte. O parte din mine moare.

Kayden zace pe podea într-o baltă de sânge şi pe o grămadă de cuţite. Ochii îi sunt închişi, braţele şi picioarele moi, iar pe încheieturile mâinilor are tăieturi proaspete. Într-o parte, tricoul e găurit pe unde a intrat ceva ascuţit. Este atât de mult sânge, dar nu-mi dau seama de unde vine – pare că de peste tot.

Braţele îmi cad pe lângă corp atunci când genunchii îmi cedează şi mă prăbuşesc pe podea, aterizând pe un cuţit.

— Nu, nu, nu, nu! mă trag de păr simţind durerea şi smulg câteva şuviţe. Nu!

Scutur din cap de o sută de ori, cu speranţa că totul o să piară, aşa cum am sperat că o să se întâmple şi cu aniversarea celor doisprezece ani ai mei, însă scena nu dispare, ci continuă să existe. Lacrimile îmi înceţoşează privirea când apăs una dintre tăieturile de pe încheieturile mâinilor sale, ca să opresc sângerarea. Pielea îi este foarte rece – ca gheaţa, ca moartea. Îmi mişc mâna spre braţul lui, către obraz, deasupra inimii. Cu un deget tremurând, sun la ambulanţă şi dau detaliile.

— Are puls? mă întreabă telefonista când îi spun despre ce este vorba.

Mi se strânge inima când îi ating o venă cu degetele şi simt o zvâcnitură slabă.

— Da.

— Respiră?

Îi fixez pieptul cu privirea, dorindu-mi să se mişte – rugându-mă să se mişte. După câteva secunde, se ridică un pic, iar apoi cade legănându-se.

— Da, respiră. Respiră. O, Dumnezeule!

Strâng din buzele-mi care tremură şi suspin când închid şi aştept ambulanţa. Telefonul îmi cade din mână când îmi trec degetele prin părul lui Kayden şi mă întreb dacă mă simte.

— Kayden, trezeşte-te, şoptesc eu, dar el este nemişcat. Te rog, Dumnezeule, trezeşte-te.

— Callie... ce...

Luke se apropie în spatele meu.

Eu nu mă clintesc. Nu-mi pot desprinde privirea de la Kayden. Dacă o fac, ar putea să dispară.

— Callie, mă auzi?

„Să nu scoţi niciun sunet. O să se termine repede. N-o să simţi mare lucru.”

— Callie!

Luke practic strigă, iar eu clipesc la el în timp ce lacrimi fierbinţi îmi curg pe obraji.

— Ai chemat ambulanţa?

Încuviinţez dând din cap şi simt că totul în jurul 'meu – în mine – se prăbuşeşte.

— Am încercat să-l salvez... Am încercat, dar nu am reuşit... nu am reuşit...

Luke îngenunchează lângă mine şi, palid la faţă şi cu ochii căprui mari şi

plini de groază, se uită la prietenul lui de pe podea.

— Nu este vina ta. Respiră. Poate să treacă peste asta… poate.

Dar este vina mea. Numai vina mea. Inspirându-i adânc mirosul, îl iau pe Kayden în braţe şi nu mai vreau să-i dau drumul niciodată.

— Te rog, rămâi cu mine.

„Este doar vina ta”, spune Caleb. „Dacă spui cuiva, asta o să creadă.”

Sirenele inundă aerul, iar frunzele zboară prin bucătărie, rotindu-se fără niciun alt scop în afară de cel de a se duce oriunde le poartă vântul.

Ar fi trebuit să fac mai mult. Ar fi trebuit să spun ceva. Ar fi trebuit să-i iau apărarea, aşa cum a făcut-o şi el pentru mine.

Credeam că l-am salvat pe Kayden în seara aia în apropierea casei de oaspeţi, dar m-am înşelat. Nu am făcut decât să-i prelungesc timpul până la următoarea furtună.